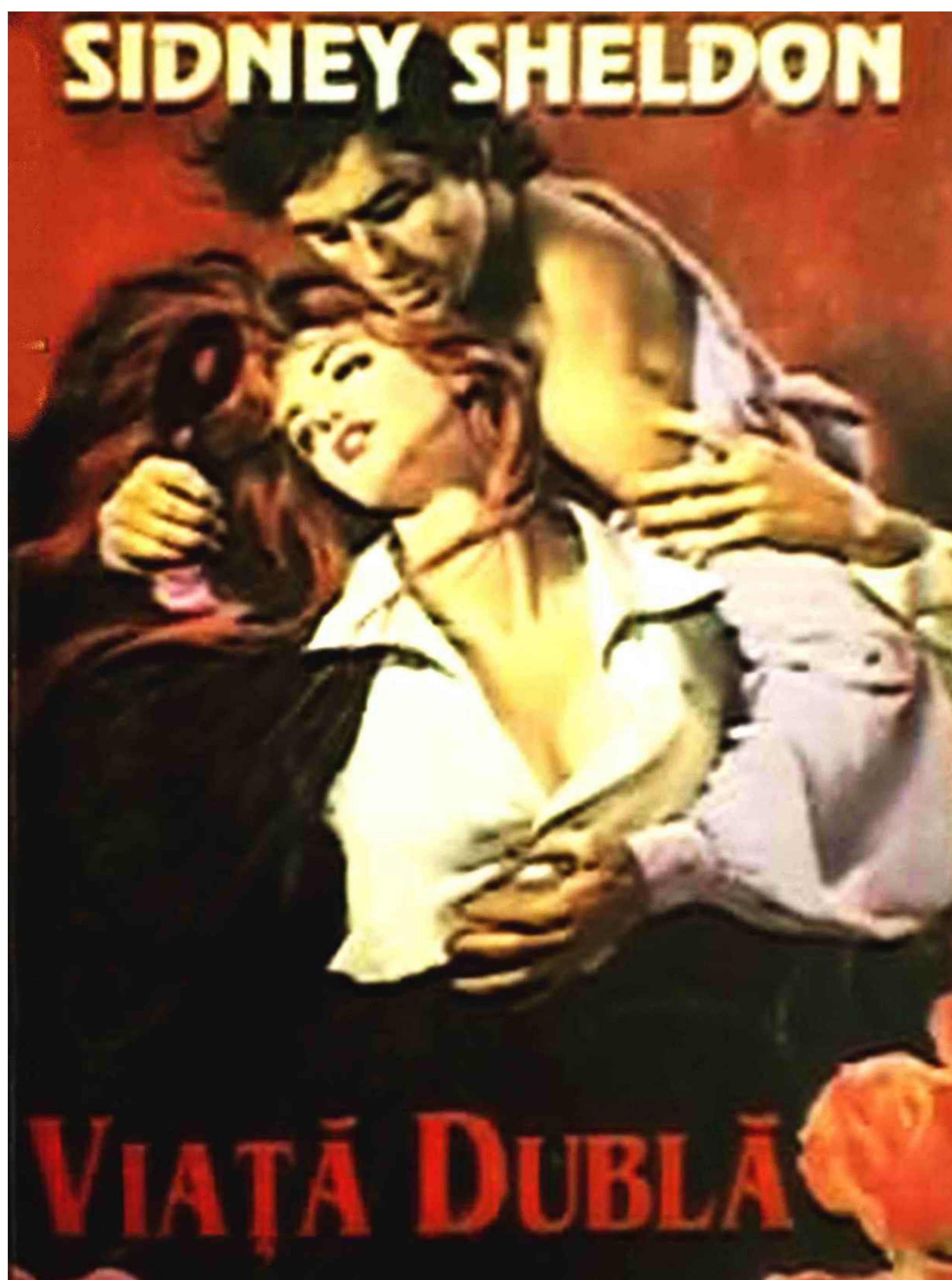

SIDNEY SHELDON
VIAŢĂ DUBLĂ

" Acei dispăruți mă înnebunesc".

ISABEL PERON
Buenos Aires, Argentina,

1975 Love's Whispers
DOUBLE LIFE
by Sidney Sheldon
1992, Sheldon Literary Trust

" Mergeam la culcare gândindu-mă la trageri şi la a fi împuşcat şi, când mă trezeam, încă mă mai gândeam la asta. Ai nevoie de ceva de calibru mare, ca un AK47 cu foc continuu:

tataratatatataratata, nu doar ta...ta..ta...ta...ta...

RAYMOND, 15 ani

Pacient al secției de traumatologie din Spitalul General din Brooklyn New York, 1992

Capitolul 1 – Iubeşte-mă...

De ore întregi el mttqiiura aceste cuvinte, iar ea îl iubea – de ore întregi. Cuibărită lângă el, în timp ce se odihnea înlăuntrul ei, moțăia, respirând alături de el – o singură bătaie a inimii, o iubire, o viață.. <> – Eşti a mea pentru totdeauna, şopti el în noapte.

Era încă întuneric când tăcură dragoste pentru ultima oară; zgomotele străzii umpleau camera, prisme de lumină venind de la maşini şi autobuze reflectau raze pe tavan. O ținea de încheietura mâinii pentru acea ultimă oară, o trăgea uşor în genunchi, apropiinclu-şi-o. gura lui era îngropată în părul ei, cuverturile aruncate de-o parte.

— Iubeşte-mă toată viața, şopti el, înainte ca buzele-i să le găsească pe ale ei.

— Nu pleca, şopti şi ea.

Apoi o sărută încă şi încă o dată. oprindu-se numai pentru a privi în ochii ei, pentru a ofta uşor când ea îl atingea.

— Sunt cu tine, iubito, sunt aici, spuse el uşor, încrețindu-şi ochii negri într-un mic zâmbet.

Îi acoperi gura, o sărută din nou, o mângâie, îşi îngropa fata între sânii ei, plimbându-şi limba în jurul sfârcurilor, o trase mai aproape pentru a se contopi cu tremurai ei. Buzele lui striveau buzele ei, limbile li se întâlneau şi se retrăgeau. Se aşeză deasupra ei, cu genunchiul între coapsele ei, cu trupu-i greu şi sărutările mai pătimaşe.

În timp ce o penetra, amândoi şoptiră vorbe neînțelese, apoi se cufundară într-o senzație de istorie ce transcende timpul. O ținea atât de strâns, încât abia mai putea respira; făceau dragoste atât de intens încât, la un moment dat, ea țipă surprinsă.

Dar când o facu să jure că-l va iubi întotdeauna, indiferent de ce se va întâmpla, o cuprinse o emoție atât de puternică, încât rămase fără grai; când o imploră să nu-l părăsească niciodată, atingerea lui deveni aproape sfioasă.

" O eternitate ", jură ea; " pentru totdeauna ", repetă el;" si mai departe." Coriander îi spuse lui Danny cu umor că tot ce avea de făcut era să o privească, s-o atingă, să facă dragoste, până la pierderea rațiunii. Glumea, spunând că avea de gând să lanseze un studiu la spital despre cât de obişnuit era. ca femeile sensibile şi inteligente să se limiteze numai la dragostea bărbaților. Avea chiar o teorie, cum că sperma ar pătrunde în porțiunea rațională a creierului...

Obişnuia să glumească în legătură cu asta, clar, în ultimul timp, se simțea deconectată de celelalte aspecte ale vieții lui. Trebuia să citească un ziar pentru a afla dacă avusese o zi bună sau proastă; nu avea să-i ofere nimic când vorbea fără noimă, evitând subiectul sau când petrecea nopți de nesomn umblând şi fumând. Chiar în condiții normale, nu era nimic încurajator să te trezeşti şi să-ți găseşti bărbatul îmbrăcat ca un hoț.

Dar când se trezise în dimineața aceea, fusese neplăcut surprinsă să-l vadă stând la fereastră şi fumând, îmbrăcat cu un pulover pe gât şi pantaloni, ambele negre... Fața lui părea aproape suprarealistă, profilându-se în lumina roz a acelui răsărit de vară; ochii lui se concentrau asupra cercurilor de fum ale țigării aprinse. Ea se prefăcu că doarme şi îl privi pe deasupra cuverturii, întrebându-se dacă să reînceapă discuția sau nu. Dacă învățase ceva în aceste ultime şase luni, acel ceva era să nu-l forțeze cu nimic în legătură cu afacerea lui, de vreme ce răspunsul era întotdeauna acelaşi. Spre deosebire de afacerile ei, care prosperau fără să țină seama de evoluțiile economice şi financiare, afacerile lui erau legate de cele mai subtile schimbări din lume. Diferența era că mai mulți oameni aveau nevoie de îndemânarea ei profesională decât de el; mult mai mulți oameni erau împuşcați şi înjunghiați decât cei care investeau şi economiseau banii. în cele din urmă, conveniseră să nu se plictisească reciproc cu "organe donatoare " sau cu " societăți pe acțiuni ". Doar că, – în această dimineață, regulile nu mai păreau să le guverneze viața de la sine.

Mai aşteptă un minut sau două înainte de a începe discuția, ca şi cum abia şi-ar fi deschis ochii să arunce o privire la ceasul de lângă pat si şopti:

— E numai şase...

El nu şe mişcă, deşi mâna îi tremură când îşi duse țigara la gură.

— Dormi, Coriander, spuse el pe un ton nu prea convingător.

* Stând încă între perne, ea îşi trecu mâna prin păr, apoi o întinse spre el.

— La ce oră pleacă avionul ?

— Nu înainte de şase astă-seară. Se întoarse cu spatele.

Era singurul bărbat pe care-l iubise vreodată. – Şi-atunci, de ce te grăbeşti aşa ? Observă că ochii lui erau roşii, parcă de plâns, cu cearcăne negre dedesubt, ca şi când n-ar fi dormit de luni de zile. în loc să-i răspundă, o întrebă:

— La ce oră trebuie să fii la spital ?

— Nu înainte de prânz.

El era singurul bărbat cu care făcuse dragoste vreodată.

Formulă întrebarea următoare cu mare seriozi- tate:

— Ai greşit, căsătorindu-te cu mine ?

Danny vorbea întotdeauna cu subînțeles, folosind mesaje ascunse cu dublu înțeles.

— Ce întrebare mai e şi asta ? îl întrebă ea.

— Ştii, puteai să te măriți cu altcineva, un doctor sau un diplomat.

Se îndreptă spre pat.

Erau momente când îi frângea inima.

— Destinul, spuse ea încet. Aşa mi-a fost scris în stele.

— în stele, repetă el uşor. Şi presupun că oricare din închisoarea Puesto Vasco în timpul Alianței militare1* era Vărsător; sau oricine din Auschwitz era Leu.

Ea se apropie, încercând totuşi să nu se molipsească de dispoziția lui morbidă.

— Crezi că, după toți acei ani fără tine, aş fi fost tâmpită să nu mă mărit cu tine, când m-ai cerut în cele din urmă ?

El stătea pe marginea patului, iar ochii îi străluceau.

— N-ai nevoie de toate aceste probleme, Coriander. Pentru binele tău, cred că ți-ar fi mai uşor fără mine.

Îl studie un moment şi fu surprinsă de părul lui argintiu, care părea să fi apărut recent, brăzdat de acei perciuni negri ondulați pe care-i adora.

— Oricine dă sfaturi începând prin a spune "pentru binele tău" nu spune niciodată lucruri bune.

Ea zâmbi.

— Şi nici acela care începe o propoziție cu "apropo" nu va spune nimic bun. Ştiai asta ?

Îndrăgostiții nu spun niciodată " Apropo, îmi părăsesc soția1 ", ci " apropo, între noi totul s-a terminat".

Pălăvrăgea chiar dacă avea goluri în stomac.

— Ei nu spun," Voi sta cu tine toată viața.pentru binele tău", ci " Te părăsesc tocmai pentru binele tău "...

Ea se întinse să netezească câteva fire din părul lui.

Era atât de serios.

— Coriander, nu...

— Ultima oară, când m-ai îndepărtat" spre binele meu ", ai dispărut zece ani.

— Erai atât de tânără, murmură el, dând din cap; nu aveai decât 20 de ani...

— S-a întâmplat în cafeneaua aceea oribilă de lângă universitatea din Cordoba, continuă ea.

Trase tare din ţigară, scoase câteva rotocoale de fum şi apoi adăugă:

— Nu te-am sfătuit rău atunci...

— Există un statut pentru sfaturi bune ?

El o privi cu duioşie.

— Poate ar trebui să existe.

— îţi pare rău că nu ţi-am urmat sfatul ? întrebă ea.

— îmi pare rău numai pentru tine.

— Te iubesc, Danny, spuse ea solemn.

— " te amo "2), răspunse el, întorcându-se la spaniola lui nativă.

Dar nu o linişti cu asta, nici ea nu ştia de ce, poate pentru că suna ca un " te amo "dinaintea unui " adios ".

— Vom rezolva noi problemele, spuse ea încet, întinzându-se spre mâna lui. Vom trece şi prin asta, aşa cum am trecut prin toate.

Ea îi atinse uşor buzele cu vârful degetului, iar ochii de chihlimbar îi străluciră.

— Nu pleca în weekendul acesta şi voi încerca să găsesc pe cineva să mă înlocuiască la spital.

Deoarece nu-i răspunse, ea insistă:

— Hai, iubitule, vom merge cu maşina până la Coney Island şi vom mânca hot dogs la Nathan's...

— Nu vei găsi niciodată pe cineva să te înlocuiască în ultimul moment în weekend.

Se întinse după o scrumieră şi îşi aprinse ţigara.

— Oricum, am o întâlnire acolo cu cineva care m-ar putea scoate din încurcătura asta.

— Asta e. prima oară când vorbeşti chiar şi cu o uşoară urmă de speranţă în glas.

— E o chestiune de şanse...

— Ce vrei să spui ?

— Tu ar trebui să înţelegi cel mai bine ce înseamnă şansa, spuse el. O şansă de 50% să treci printr-o operaţie chirurgicală dificilă nu înseamnă nimic. Dacă pacientul supravieţuieşte, şansele sunt de 100%, iar dacă moare, ele sunt nule.

— Ce crezi despre situaţia ta ? – - Cine poate şti ? Mă lupt din răsputeri şi, de fiecare dată când cred că am trecut de un obstacol, apar altele şi mai mari.

— Cine e persoana care te-ar putea ajuta ?

— îți voi spune tot când vom lua legătura…

— Când se va întâmpla acest lucru, voi citi despre asta în pagina financiară a ziarului" Times – De data asta am să-ți spun tot, chiar dacă nu mă va contacta.

— Când ?

Îi displăcea să-l cicălească.

— Când mă voi întoarce…

— Promiți ?

— Jur!

El ridică o mână.

Ea începu să spună ceva când observă că el o privea insistent.

— De ce mă priveşti aşa ?

Se apleacă şi o sărută duios.

— Eşti mai frumoasă decât atunci când ne-am întâlnit.

Ea se strâmbă.

— Anii plini de griji fac ca o femeie să fie mai interesantă.

" Quiereme para siempre no importe Io que pase ".

El rosti iar aceleaşi vorbe, de data aceasta cu un ton de protest: " îubeşte-mă pentru totdeauna, indiferent de ce se va întâmpla ".

Îi acoperi mâna cu mâna ei. iar lacrimile îi umplură ochii.

— Bineînțeles că te voi iubi întotdeauna şi nu se va întâmpla nimic rău…

N-avea altă soluție dacă voia o ultimă garanție înainte ca el să plece în weekend.

— Nu s-ar putea întâmpla nimic rău, nu-i aşa ?

Nu se poate spune că i-a răspuns, dar nici că a evitat răspunsul.

— Sunt atâtea riscuri.

— De exemplu ?

Câteodată abia-l recunoştea pe acest bărbat care a sedus-o când avea douăzeci de ani, a abandonat-o la douăzeci şi unu, s-a căsătorit cu ea la treizeci şi unu şi acum, la treizeci şi patru, o făcea să se simtă ca şi cum s-ar repeta totul.

— Când mă voi întoarce, spuse el pe un ton plictisit, îți voi spune tot.

Fondul muzical era cel al bătăilor nervoase ale inimii.

— Pot să-ți pun o întrebare ?

El dădu din cap afirmativ.

— Şi dacă ai pleca pur şi simplu şi nu ți-ar păsa de pierderi?

— Ar suferi foarte mulți oameni.

— Nu eşti asigurat ?

— Mi-ai pus două întrebări.

Din nou acea preocupare serioasă.

— Prima mea obligație e față de oamenii care contribuie cu bani la cumpărarea băncii, iar cea mai mare obligație e către deponenți.

Ceea ce iubea cel mai mult la el era simțul decenței care-l făcea să se implice atât de mult în ceea ce era just şi drept.

— Dragul meu, ține minte ceva. Chiar dacă totul eşuează, nu se va reflecta asupra integri- tății şi moralității tale. Sunt numai afaceri bancare...

— Nu înțelegi, Coriander, e acelaşi lucru. Eu sunt banca, fiecare debit, datorie, pierdere, transfer, depunere, totul e răspunderea mea.

— E vorba de afaceri, nu despre tine, insistă ea.

— E mai mult decât afacerile," amor mio "4, e vorba de viețile oamenilor.

— Când e vorba de bani, sunt implicate şi viețile lor., argumentă ea.

— Poate am fost prea ambițios, spuse el aproape numai pentru sine.

— Poate n-ar fi trebuit'să venim niciodată la New York, adăugă ea încet, simțindu-se vinovată şi furioasă pentru toți anii aceia de nelinişte, în care au suferit acolo, în Argentina.

— Poate ar fi trebuit să-insist să ne întoarcem la Buenos Aires.

Vocea ei deveni rugătoare.

— Aş fi mers oriunde cu tine.

O privire de infinită tristețe umbri fața lui frumoasă.

— Aveam prea multe amintiri acolo,în Argentina.

Oricum, credeam că vrei să stăm în New York pentru cariera ta.

Ochii lui se umplură din nou de lacrimi.

— Aş fi făcut orice ca să fii fericită.

Unul era dornic să meargă oriunde, celălalt dispus să facă orice, totuşi persista sentimentul că rezultatul fusese deja decis. Demult, la Universitatea din Corcloba, când erau profesor, şi student, încercase să-l convingă să rămână în universitate, în loc să se îndrepte spre afaceri. Nimic nu era mai patetic decât un război urban fără cauză, argumentă el, nimic mai trist decât un idealist care nu ştia încotro să se îndrepte. Aceia erau învinşii care hoinăreau prin păduri tropicale şi întâlniri ecologice la nivel înalt, cu bărbi uscățive şi rucsacuri.

Învingătorii erau rebelii care au introdus tactica terorii în camerele de consiliu şi bănci, negociind în retorica şi lozincile lor obosite salarii mari şi acțiuni.

Ea nu crezuse nici un moment;, nici atunci, nici acum. Nimic n-o putea face să creadă că lui îi păsa de bani şi putere sau de lumea corporațiilor sau că ar putea vreodată să-şi spună rebel cu o cauză pierdută, atâta timp cât nu deosebea o pădure tropicală de o mlaştină. Ea îi atinse fața şi observă că nici barba uscățivă nu făcea parte din aceste caracteristici. Nu putea număra de câte ori pielea bărbiei se jupuise din cauza bărbii lui aspre şi țepoase şi a sărutărilor.

Cum îl privea acum, părea atât de trist şi nervos, încât se hotărî să-i spună ce nu voia să-i spună înainte de a se întoarce din weekend.

— Sunt însărcinată, îi mărturisi ea simplu, fără nici un avertisment, aproape conciliant, apoi aşteptă.

În ochii lui se citiră o sută de emoţii, de la şoc la tristeţe, o incredibilă bucurie şi toate acestea se încheiară cu o îmbrăţişare puternică şi un murmur continuu:

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta ! Slavă Domnului!

Şi, prin mintea ei trecură o sută de gânduri, de la uimire la nesiguranţă, uşurare, până la a se întreba ce-a vrut de fapt să spună prin " Slavă Domnului ! " Mulţumesc lui Dumnezeu pentru ce ?

Un copil să înlocuiască tatăl...

Manuel Rojas l-a văzut pe Iisus. S-a întâmplat ieri, pe când conducea chiar pe acelaşi drum spre aeroportul internaţional din Acapulco. El era acolo, stătea în picioare, pe marginea drumului murdar, care venea dinspre Cerro el Burro, lângă un indicator pentru distanţe; douăsprezece mile până la Chilpancingo, cincizeci până la Acapulco. Numai că Iisus nu stătea chiar pe marginea drumului murdar,,mai degrabă plutea deasupra lui. Unul din lucrurile pe care Manuel le observase era cum picioarele Lui, în acele sandale maro de piele, abia atingeau pământul şi cum braţele Lui erau întinse, cu palmele în sus, dar nu ca şi cum ar fi arătat spre o maşină, ci mai degrabă ca şi cum El ar fi binecuvântat totul din jurul Lui: praful, cameleonii, cactuşii, chiar şi antenele de televiziune de pe acele barăci de lângă şosea.

Manuel trase pe dreapta şi merse fără motor până la un stop. Ieşind din camion, stătu acolo şi se uită fix, nu prea aproape, dar destul ca să nu piardă nici un amănunt. Ar fi vrut să aibă un aparat de fotografiat. Iisus stătea şi El acolo, chiar lângă indicatorul acela, mantia Lui albă mişcându-se din cauza adierii; doar că nu era nici o adiere. Manuel observă asta imediat. în iulie, în Cerro el Burro nu era vânt, numai foarte mult soare, căldură arzătoare şi praf.

Când Manuel se întoarse în seara aceea de la Acapulco, merse direct la biserică pentru ca să vorbească cu preotul. Părintele Ramon era destul de agitat de toate astea, chiar dacă încerca să pară calm.

Continuă să-l linişească pe Manuel, spunându-i să înceapă cu momentul iniţial al viziunii, să-i povestească foarte rar, aşa încât să poată nota totul, întrucât avea nevoie de mărturia lui pentru documentele oficiale. Nu avea nici o îndoială faţă de cele spuse de Manuel; ştia numai că, uneori, omul devine prea sensibil când e vorba de credinţă.

Manuel relată fiecare detaliu cu un calm surprinzător:

cum fusese în drum spre aeroportul internaţional Acapulco pentru a răspunde unui anunţ publicitar în legătură cu o slujbă, prima posibilitate de a munci în cele şase luni în care nu fusese plătit şi cum totul se întâmplase chiar atunci când era pe punctul de a spune o rugăciune rapidă pentru noroc. Manuel era stânjenit din cale-afară să se roage lui Dumnezeu pentru favoruri, dar

vremurile erau dure şi slujbele foarte rare. Nu putea spune că a lucra ca ajutor la Pelicanos Rosas în terminalul Aeromexico era ideal.

pentru că însemna o călătorie zilnică de peste o sută de mile; dar, mai însemna şi un venit stabil şi garantat pentru orele suplimentare în zilele de luni, când erau zboruri charter.

Manuel spuse că părul şaten al lui Iisus îi cădea pe umeri; avea o barbă rară şi ochi atât de blânzi şi iertători, totuşi atât de răniţi şi trişti în acelaşi timp. Părintele Ramon vru să ştie ce făcuse Manuel în afară de a sta şi a se zgâi ca un prost. Manuel îi spuse că a căzut în genunchi şi a plâns, iar atunci când şi-a ridicat privirea, Iisus parcă pierise.

Preotul era tulburat. Nu aflase nimic diferit şi special faţă de celelalte cincisprezece vedenii din México din ultimul an. Cea ce-l îngrijora pe părintele Ramon era dacă Vaticanul va considera problema atât de serioasă încât să transforme Cerro el Burro într-un mormânt sfânt, sau chiar să fie inclus pe intinerariul Papei loan Paul al Il-lea, în pelerinajul său din toamnă în America Latină. Măcar dacă Manuel s-ar putea gândi la altceva înainte de a trimite uri fax la Roma; s-ar putea ruga o zi sau două pentru un alt semn sau chiar o altă,viziune, orice ar putea face încât Comitetul pentru miracole de la Vatican să le acorde atenţie.

Pe 3 iulie, la două zile după întâmplare, Manuel conducea pe acelaşi drum dintre aeroportul internaţional Acapulco şi Cerro el Burro şi încă nu se întâmplase nimic deosebit. Nu că ar fi avut vreo îndoială în legătură cu faptul că fusese atins de un miracol. La urma urmelor, mersese mai departe şi învinsese pe-cei 64 de candidat, obţinând astfel slujba la Aeromexico. Şi ce dacă directorul îl pusese în schimbul de noapte cu acelaşi tarif cu ora ca şi pe cei din schimbul de zi ? N-avea importanţă. Două lucruri contau pentru Manuel: avea o slujbă şi îl văzuse pe Iisus.

Manuel se gândea la noua lui slujbă când luă curba aceea periculoasă unde Cerro el Burro se transformă într-o şosea pavată, cu două benzi, care continuă până în Acapulco. Ceasul lui digital nou strălucea în întuneric şi arăta exact ora 11:57 când văzu explozia. Nu exista nici un dubiu în legătură cu ora, deoarece Manuel tocmai verificase dacă se încadrează în timp.

Detunătura a fost asurzitoare, sclipirile de foc deasupra capului erau atât de intense încât Manuel trase frâna ca să nu piardă controlul maşinii, lovindu-şi capul de parbriz. I-au trebuit treizeci de secunde sau chiar mai mult până să tragă la marginea drumului. Cu ochii întredeschişi, privi mingea de foc rostogolindu-se şi luminând dealurile care înconjurau oraşul Acapulco. O serie de explozii mai mici izbiră noaptea, frânturi care pluteau spre pământ. Se auzi o ultimă detunătură asurzitoare, apoi cerul se limpezi, fiind luminat numai de stele căzătoare şi de o umbră alb-cenuşie de fum, ridicându-se din vârful unuia dintre acele dealuri îndepărtate. Manuel se închină.

Primul lui gând a fost că un avion exploadase în plin zbor, țâşnind din cer ca una din cutiile acelea de tablă pe care le folosea uneori drept țintă.

Următorul lui gând se îndreptă către Iisus, chiar dacă era absolut sigur că ceea ce tocmai văzuse nu era o altă viziune. De. fapt, se gândi la asta zece minute bune şi deveni chiar mai convins că asistase la distragerea echipajului, cât şi a aparatului. Cu numai câteva secunde înainte de a se întâmpla totul văzuse un mănunchi de lumini sclipitoare venind din direcția aeroportului. Acum era într-o dilemă. Dacă nu se grăbea, întârzia la muncă şi îşi pierdea slujba înainte chiar de a fi început să lucreze. Totuşi, cum putea să-şi continue drumul fără să relateze ce văzuse ?

Cea mai apropiată secție de poliție se afla la zece mile de drumul principal, într-un orăşel numit Chilpancingo. în adâncul sufletului, ştia că nu are de ales, de vreme ce totul avea legătură cu Iisus. în definitiv, dacă n-ar fi fost El, n-ar fi mers cu maşina pe acel drum la aeroport, deoarece n-ar fi avut o slujbă. Manuel făcu un târg cu propria-i conştiință.

Decise să anunțe explozia la secția de poliție a aeroportului, după ce ar fi ieşit din schimb, ca şi' cum n-ar fi existat supraviețuitori, ca şi cum n-ar fi o chestiune de viață şi moarte.

Aproape de ora şase dimineața, la cinci ore şi ceva de la accident, getul poliției aeroportului internațional Acapulco declară, în sfârşit, stare de urgență. Dădu dispărut şi presupus a se fi prăbuşit un avion particular Dassault Falcon de la aeroportul La Guardia din New York. Trimise un avion de cercetare Cessna 185, al cărui echipaj raportă la întoarcere că rămăşițele a ceea ce părea un avion fuseseră reparate direct la sud-vest de Chilpancingo, la o înălțime de aproximativ 7.000 de picioare. Dar, având în vedere terenul dur, numai un elicopter de poliție putea să se apropie destul de mult pentru a aprecia pagubele şi pentru a verifica dacă avionul fusese complet distrus, neexistând supraviețuitori.

Soarele răsărise când Manuel termină schimbul, lumina roz reflectând clădirile albe şi înalte care se înşirau de-a lungul plajei. Secția de poliție a aeroportului internațional Acapulco se găsea -la Cocos Condominius, la parter, la aproximativ două treimi din drumul către plaja Caleta. Manuel trecu prin uşile glisante de sticlă şi se opri într-un hol de marmură neagră strălucitoare, în dreptul unui semn care arăta că secția de poliție se afla în spatele altor uşi glisante. împinse o uşă de fier forjat, se apropie de biroul din față şi îi spuse polițistului de serviciu motivul pentru care venise. Fu condus printr-un coridor lung într-o altă cameră unde îi descrise căpitanului de serviciu ceea ce văzuse. Ce-l descuraja în legătură cu toți aceia care-i ascultau povestea era plictiseala şi o aparentă lipsă de interes. Dar, ce era şi mai rău, nimeni nu părea să ştie ceva despre vreun accident.

Manuel se găsi într-o cameră mică, cu un birou sculptat dintr-un lemn de culoare închisă, în spatele căruia se atla un scaun îmbrăcat în maro, cu brațe.

Trei scaune mai mici de piele erau întoarse spre birou, iar pe pereți se aflau trei tablouri reprezentând pe Pancho Villa, preşedintele Carlos Salinas şi pe Iisus Hristos. Căpitanul stătea pe scaunul din spatele biroului, iar pe un altul şedea un bărbat care părea să aibă spre treizeci de ani şi care purta un costum şifonat din mătase gri. De fapt, bărbatul ar fi putut fi mai tânăr, având în vedere buclele negre ce-i încadrau fața angelică cu trăsături mici şi delicate. Pe celălalt scaun stătea un bărbat mai tânăr, înalt şi zvelt, cu trăsături mai ascuțite şi păr negru, netezit pe spate. Manuel încercă să nu-i privească insistent. în locul mâinilor, bărbatul avea' două proteze de metal.

— în urmă cu două nopți l-ai văzut pe Iisus, iar noaptea trecută ai văzut un avion explodând pe cer.

Căpitanul se aplecă deasupra biroului, iar ochelarii lui de aviator îi ascundeau aproape toată fața.

Manuel n-ar fi dorit să spună că î-a văzut pe Iisus, el doar voia ca ei să ştie cât de bine cunoştea dramul acela, cât de des mersese pe acolo, că văzuse alte lucruri chiar mai incredibile decât o explozie în aer.

— A fost altfel noaptea trecută, domnule căpitan, spuse Manuel cu convingere. Am văzut o bombă !

— De ce ai aşteptat toată noaptea fără să anunți ? întrebă omul cu fața angelică.

Când vorbea spaniola, avea un accent mai slab față de cum ar vorbi un mexican, deşi tonul lui era arogant.

— M-am temut că, dacă mă opresc, voi întârzia la lucru, domnule. Era prima noapte în care aveam de lucru.

— Şi n-ai vorbit nimănui despre asta la lucru ?

Vorbise bărbatul cu cârligele de metal. Din nou, accentul hu era mexican; era mai slab decât al celuilalt bărbat, deşi tonul cu care vorbea nu era deloc arogant, ci aproape înțelegător.

— Mă tem să nu creadă că am inventat totul.

— într-adevăr ? întrebă căpitanul zâmbind. Poate ai băut prea multă tequila ?

Manuel se simți insultat.

— Jur, domnule căpitan, nu băusem. Mergeam cu maşina şi am văzut un avion explodând din senin – zdrang !

Îşi îndesă un pumn în cealaltă palmă.

— Am văzut cu ochii mei.

Căpitanul se lăsă pe săpătarul scaunului.

— Nu s-a raportat nici un accident sau explozie noaptea trecută, spuse el simplu.

Chiar atunci se deschise uşa şi un bărbat intră în cameră. îndesat şi complet chel, semăna cu Mr.

Clean. Aruncă o privire scurtă împrejur, întoarse capul spre civilul cu fața angelică şi-i şopti ceva la ureche, apoi se aşeză în fața lui Manuel.

— Poate te-a inspirat apropiata vizită a Papei Ioan Paul ? întrebă el.

Toți râseră.

— Nu, domnule, şopti Manuel plecându-şi capul.

Urmă un moment de tăcere, timp în care căpitanul părea să se gândească la această situație; potrivindu-şi ochelarii pe nas, mai cercetă nişte hârtii, apoi ridică uşor din umeri şi privi în sus.

— Vreau să-ți mulțumesc că ai venit, dar mi-e teamă că nu putem face nimic în legătură cu avioanele fantomă care explodează.

Se ridică.

— Sau cu viziunile.

Se plimbă în jurul biroului.

— Poți pleca, zise el. Haide, poți să pleci.

Manuel se ridică încet, zgâriind podeaua cu scaunul.

— Şi dacă e un miracol, începu el uşor şi există supraviețuitori ?

— Nu există miracole, Manuel, zise simplu / căpitanul, asta e toată chestiunea, nu există nici un fel de miracole.

Îşi îndreptă privirea către ceilalți.

— Şi nu s-a prăbuşit nici un avion, adăugă bărbatul chel.

Manuel vru să-i întrebe cum puteau fi atât de siguri de ceva, atâta vreme cât nu fuseseră acolo şi nu văzuseră, dar nu spuse nimic.

— Ceea ce probabil ai crezut că ai văzut era o stea căzătoare sau o scânteie de fulger, îşi dădu cu părerea cel cu fața angelică şi zâmbi.

Totuşi, Manuel nu răspunse nimic, ci îşi studie numai pantofii.

— Poate ai vrut să-ți impresionezi şeful să te mute în schimbul de zi, sugeră bărbatul chel. Ochii lui negri străluceau sub sprâncenele spâne.

Căpitanul ținu uşa deschisă.

— Dacă te grăbeşti, poți ajunge înapoi la Cerro el Burro la timp pentru liturghia de dimineață.

— Dacă auziți ceva, începu Manuel, mergând cu spatele către uşă, şi aveți nevoie de mine...

— Dacă aflăm ceva, îți telefonăm, nu-ți face griji, îl asigură căpitanul.

Toți erau în picioare, bărbatul cel chel se îndreptă spre mijlocul camerei, iar celălalt se aplecă- pe spătarul scaunului.

— îți mulțumim că ai venit, spuse el politicos.

— Ai grijă cum conduci, adăugă altcineva.

— Şi, fără viziuni, pentru o vreme, îl sfătui zâmbind căpitanul.

În dimineața de 4 iulie, la ora 7, Joe Pasinsky tocmai termina tura în calitate de controlor trafic la oficiul Gwenda din Westchester când sună telefonul.

Joe ridică receptorul şi auzi cum cineva de la turnul de control al aeroportului internațional Acapulco îl aqunță că unul din avioanele lor se prăbuşise undeva, pe dealurile care înconjoară Acapulco.

Informațiile preliminare indicau faptul că nu există supraviețuitori. Pasinsky îi telefona imediat lui Fritz Luckinbill, proprietarul oficiului Gwenda, care-i spuse să nu facă nimic, până nu vine el, asigurându-l dirrtr-o suflare că va pleca de-acasă, din oraşul învefcinat Greenwich,din statul Connecticut,în cinci minute, Douăzeci de minute mai târziu, Luckinbill stătea la biroul său din Gwenda şi vorbea la telefon.

De-a lungul orelor dimineții, Pasinsky şi Luckinbill urmăriră evoluția situației prin telefon şi fax. Informațiile despre accident. erau sumare, pentru că Washingtonul nu putea lansa o investiție până ce guvernul mexican nu făcea o invitație formală de a participa. Până la urmă, la ora 11 dimineața, la aproape 12 ore de la prăbuşire.

mexicanii au făcut invitația de a merge la locul prăbuşirii şi de a colecta ce mai rămăsese din avion, echipaj şi pasager. Luckinbill se simțea uşurat că putea în sfârşit participa, dar era foarte îngrijorat de recuperarea acelei indestructibile cutii negre situată în partea din spate a oricărui avion. Numai dacă ar avea-o în mână, ar putea şti exact ce s-a întâmplat.

Cutia neagră conținea intinerariul până în momentul impactului, ca şi benzi cu fiecare convorbire dintre cabina pilotului gi turnul de control. Pe Luckinbill îl deranja faptul că mexicanii n-au spus nimic despre descoperirea cutiei, iar când, într-un târziu, a întrebat despre acest lucru, fusese informat că până în acel moment cutia nu fusese găsită. La prânz făcea deja un zbor comercial la Mexico.

La ieşirea din Acapulco, traficul e greoi până când şoseaua cu două benzi se transformă într-un drum nurdar între Chilpancingo şi Cerro el Burro.

Manuel observă maşina numai în acel moment, probabil pentru că nu circulau alte maşini din nici o direcție pe o distanță de mile întregi. Dar, ceea ce-l surprinse cel mai mult, erau ocupanții maşinii, aceiaşi doi bărbați de la secția de poliție. Cel chel şi îndesat şofa paralel cu camionul, iar cel cu fața de înger îi făcu semn să tragă pe dreapta.

Manuel se simți dezvinovățit, convins fiind că, în final, un avion fusese raportat ca dispărut şi că cei doi veniseră după el să-şi spună povestea autorităților în drept. Semnalizând că se va spune, Manuel întoarse volanul şi opri. Deschise portiera, sări din camion şi stătu la nu mai mult de zece picioare de locul unde îl văzuse pe Iisus. îi privi cum coboară, observând că cel cu cârligele de metal în locul mâinilor nu era cu ei. Un moment-două se întrebă ce se întâmplă. Atunci zări puşca.

Cu o mişcare bruscă, îndesatul scoase arma din tocul de pe umăr, ochi şi trase de trei ori în succesiune rapidă. Manuel fu lovit în piept de două ori şi o

dată în adbomen, apoi alte trei gloanțe fură trase cu putere după ce se prăbuşise deja la pământ.

Muri pe loc. Bărbații traseră corpul înapoi spre camion, îl proptiră pe locul şoferului, îl strânseră cu centura de siguranță şi îl puseră cu brațele pe volan.

Bărbatul cel chel aprinse focul, trase frâna de mână, apoi merse lângă cel care-l întovărăşa, la spatele vehiculului. N-a fost nevoie de un efort prea mare pejrtru a împinge camionul într-o parte şi apoi în râpă. Rostogolindu-se şi năruindu-se printre pietre şi copaci, camionul ateriza în cele din urmă în fundul văgăunii şi izbucni în flăcări.

Capitolul 3 – Respiră, trăieşte, nu muri, haide, revino-ți!

Coriander repetă acele cuvinte încă şi încă o dată, ca şi când ar fi fost un fel de mantra.

— Respiră, trăieşte, nu muri, haide, revino-ți!

Repetă încă şi încă o dată, în timp ce Orbinson cânta în difuzoare " Vise plăcute, iubito ! ". Mâna ei, îmbrăcată în două perechi de mănuşi, ajunse la bucățile de carne ce se revărsau de partea stângă a pacientului, între coaste, pentru a-i masa inima ce încetase să mai bată. Peste tot în jurul ei, pe brancarde, în camera de tratament, în hol, pe, coridor, se auzeau gemete, planşete chinuitoare, țipete incoerente, rugăminți, toate fiind înăbuşite de voci puternice şi autoritare, ca şi cum toată lumea de acolo era stupidă şi surdă, nu pur şi simplu rănită şi speriată. Numai într-un bloc operator se puteau auzi sunete atât de discordante.

— Respiră, trăieşte, nu muri, haide, revino-ți!

Coriander repetă acelaşi lucru din nou până ce tehnicianul care mânuia aparatul de respirat îi avertiză:

— Pregătiți-vă pentru şoc.

Urmă o pauză pentru inima lui Roy, când toți se îndepărtară de pacient, cu excepția tinerei asistente pakistaneze care-i ținea electrozii pe inimă. Un impuls încurajator de pe monitor aduse un oftat de uşurare în tot grupul, apoi cineva anunță:

— Da, totul e bine, am făcut-o, haideți să plecăm acum !

Coriander reluă masajul, nepregătită încă pentru a considera totul o victorie. Nu încă. A respira, a trăi, a nu muri sub ochii ei, a reveni aproape, poate...

— Dar pentru cât timp ? îndrăzni să se mire unul dintre medici, ce purta şi el uniforma verde, acum pătată.

Cum ar putea şti ea ? îi răspunse în gând în timp ce lucra; nu-l împuşcase ea. Treaba ei era sa adune bucățile şi să fie răspunzătoare dacă operația ar fi eşuat. Diagrama tensiunii era vizibilă pe ecran; semn bun; şi pulsul-miracolul miracolelor – era indicat şi el, oscilând undeva, în jurul valorii de treizeci şi Şase; bine-ar fi să nu înceteze niciodată miracolele.

— Nu te lăsa, o îndemnă doctorul asistent, care tocmai apăruse încurajând-o de undeva, dintr-o parte a brancardei.

— Ai făcut un masaj al naibii de bun, Wyatt. Ți-a spus vreodată cineva că ai putea învia morții ?

Îi înțelese impertinenta, era singurul mod pentru unii de a nu ceda acelei paralizate frici şi angoase. Ar fi preferat însă un fel mai blând de a le comunica; un simplu " Pot să te îmbrățişez ? " ar fi obținut un răspuns mai cald.

— Să sperăm, spuse ea, concentrându-se asupra inimii ce începea să bată cu regularitate.

O luă pe după umeri.

— Fă o incizie, Wyatt, în caz că-i sângerează gâtlejul.

— Apropie-te, doctore, e deja...

— îmi place cum spui asta, replică el, aplecându- se să-i şoptească în ureche.

> – De ce miroşi a cărbune ? întrebă ea, ignorându-i sarcasmul.

— Deoarece făceam o friptură în aer liber înainte de a veni aici.. – " Nu-i aşa că suntem formidabili ? " se gândi ea în timp ce făcea masajul; rană împuşcată, aproape mort, ce putea ti mai rău ? Era 4 iulie, la Spitalul General din Brooklyn, New York şi ar fi putut fi de gardă în noaptea în care cineva a deschis focul asupra a douăzeci şi şapte de oameni care luau masa într- un McDonald's, undeva, pe strada Atlantic. Pe de altă parte, ar fi putut fi la sfârşit de săptămână, cu – soțul ei, în Acapulco.

Rinichi distrus, cu posibilă implicare de intestine, glonjul pătruns prin spate, în partea de jos, ieşit prin abdomen stânga. Acum, că pacientul trăia şi respira – şi lucrul acesta se întâmpla de fiecare dată când avea succes – simțea furie, avea grețuri de la stomac şi se simțea nesigură.

— N-au altceva mai bun de făcut cu viețile lor, pentru numele lui Dumnezeu ? se miră ea cu voce tare în timp ce se pregătea să închidă incizia pe partea stângă.

— Pulsul oscilează din nou; dacă nu-i urmărim tensiunea, va trebui să-i facem din nou şocuri, îi avertiză tehnicianul.

Cineva ținu ața şi îndoi acul, aşteptând până ce Coriander îşi vârî mâna înapoi, în gaura deschisă, pentru a-i găsi inima şi a o masa ritmic, regulat.

Când l-au adus, acest pacient avea în buzunarul de la pantalonii însângerați un teanc cu bacnote de o sută de dolari, o brichetă din aur masiv şi o colecție de cărți de credit.

— Soția şi fratele lui sunt afară, sunt destul de îngrijorați, vreți să le vorbiți ? întrebă unul dintre interni.

Încuviință obosită, în timp ce continuă masajul.

Era un trecător inocent. anunțaseră polițiştii rotindu-şi privirile când îl aduseseră, tocmai ieşire din biserică şi mergea să-şi viziteze mama...

Se atlase în hol la chirurgie, când asistentul năvălise înăuntru:

33 – Priviți, spuse el, apucând-o ferm de umeri şi îndepărtând-o de pacientul cu dureri de piept. Priviți asta, doctore Wyatt, este o urgență extrem de gravă, anunță el cu o licărire de încântare, după cum observă ea. Nu că ar fi fost impresionată din moment ce aici întotdeauna existau situații extrem de grave, dacă nu mortale chiar. Priviți, doctore Wyatt – şi ea privi – uitați-vă – se întâmplă să fie un negru gol- puşcă ce zăcea pe o masă, cu penisul rănit zăcându-i pe-o parte – şi ce-i cu asta ? Ce aştepta, ca asistentul să-i fi spus " Nu vă uitați aici, doctore Wyatt " înainte ca ea să-şi întoarcă fața şi să se apere de vederea aceea ? Nu asta aştepta, deşi ar fi preferat, pentru că din momentul în care îl atinse, viața lui era în mâinile ei. Se ştia că era întotdeauna puțin iritată când îl auzea pe asistent invitând-o să participe, să atingă, să vindece sau să nu vindece, după cum era cazul.

Odată, tatăl ei spusese aceleaşi cuvinte " Nu te uita, Coriander " acolo în Buenos Aires, în timpul regimului militar din 1978, când un bătrân fusese târât de poliția secretă. Coriander îl privise pe bătrân cum cerea ajutor, agățându-se de trecători, apucându-i de rever. Nici unul dintre cei bine îmbrăcați şi respectabili care văzuseră ce se întâmplase pe Caile Florida în acea zi n-a afişat indignare sau compasiune când fusese într-un târziu aruncat în maşina care aştepta. De ani întregi, o urmărea acea imagine, ca o amintire a teroarei care fusese în Buenos Aires.

Era în anul 1978, când generalul Videla conducea Alianța, când mai mult de 8.000 de oameni dispăruseră fără. urmă, când aşa-zişii fascişti conduceau maşini Ford Falcon gri, smulgând oamenii de pe stradă, din restaurante, birouri sau din pat, în mijlocul nopții şi ducându-i la închisoare şi la centrele de tortură, de unde scăpau foarte rar.

Coriander avea douăzeci de ani şi tocmai începea Medicina.

Viața reprezentase o serie de transferuri pentru tatăl lui Coriander, întotdeauna în America de Sud şi întotdeauna în cadrul aceleiaşi companii petroliere americane, până s-a stabilit, la sfârşitul carierei, în Argentina, datorită unei recompense diplomatice.

Palmer Wyatt a fost numit ambasador sub preşedintele Nixon, a rămas

ambasador sub preşedintele Ford; a rămas în continuare, în mod excepțional, când a fost ales preşedintele Carter, în 1976. Departamentul de Stat decise că era mai bine ca lucrurile să rămână aşa cum erau, deoarece situația era atât de critică, iar Wyatt nu numai că înțelegea politica, dar avea şi o relație cordială de muncă cu Alianța. Favorabil pentru el era şi faptul că soția lui se trăgea dintr-o familie cunoscută în Argentina. Floria Lucia Sarmiento Wyatt era o descendentă a fostului preşedinte,; Domingo Sarfniento, omul care cândva separase argentinienii în " europeni " civilizau, " caudillos " 5, "gauchos"

barbari şi indieni. în anii în care Palmer şi Floria fuseseră la Ambasada Americană, se întemeiau mai multe afaceri şi exista mai multă diplomație decât în orice altă perioadă, cu excepția celei de-a doua întoarceri a lui Juan Peron în 1973. Numai pentru Coriander era aproape imposibil ca cele două culturi să fie legate, găsindu-se în permanență undeva, la mijloc.

Jumătate americană Jumătate argentiniană, era în ultimă instanță respinsă de ambele părți; argentinienii nu aveau încredere în opiniile ei, numind-o " gringa "

iar americanii o suspectau şi ei, numind-o hippie. Cel mai bun lucru pe care-l avea de făcut era să încerce să se facă înțeleasă într-o spaniolă perfectă, până ce vorbele ei vor fi crezute şi acțiunile dovedite.

Câțiva ani mai târziu, în 1984, când ajunsese în Brooklyn pentru a se pregăti /încercă să se facă înțeleasă tot în acel fel. Ceea ce observă mai mult la Brooklyn' erau asemănările cu Buenos Aires; neîncrederea şi suspiciunea erau tot atât de violente precum inima frântă şi lipsa de speranță. cuvintele în spaniolă pentru "fiaie " şi" disperare ". Diferit era faptul că, în argentiniană, consoanele erau mai relaxate, nu atât de dure ca în puertoricană sau în spaniola dominicană auzită în jurul Brooklynului.

Acolo, în Buenos Aires şi oamenii erau mai relaxați. Luau vacanțele nu atât de în serios, nu ca oamenii din jurul Brooklynului care mureau şi erau aduşi la chirurgie pe 4 Iulie.

— Eu tot cred că este ruptură de rinichi, deci haideți să-l ducem sus repede...

Asistentul se mutase la capătul patului.

— Care-i prognoza pentru operație ? întrebă el, ca şi cum ar fi fost un mod mai bun de a înlătura acel glonte.

— Care-i prognoza pentru orice operație, replică ea, fiind absolut sigură de ce va urma. N-am văzut niciodată un glonte £âre să se dizolve, doctore.

El ignoră sarcasmul.

— Dacă pacientul va fi înregistrat sus, putem avea un proces. Dacă moare aici, la traumatologie vom avea o scurtă apariție în fața comitetului pentru mortalitate şi un " hasta la vista "s)....

Dădu din umeri, ochii lui şterşi clipind rapid în spatele ochelarilor cu rama roz.

— Glumeşti.

— Nu glumesc.

— Visezi. doctore...

— Haide, Wyatt, el e un candidat dezintegrat pentru chirurgie.

— E un candidat şi mai rău pentru moarte.

— De ce spui asta, Wyatt ?

— E prea tânăr.

— Nimeni nu trăieşte veşnic.

Nu se mai uită la el.

— Există mai multe alternative, între a muri la 95 de ani în somn şi a muri la douăzeci şi cinci de ani dintr-o plagă împuşcată reparabilă...

— Tocmai accepți o datorie, Wyatt, va veni înapoi iar şi iar...

— Dă-mi o opțiune viabilă şi mă voi gândi la ea, spuse ea blând.

— Efectuează-i o examinare rapidă ca să fii sigură că sunt implicați rinichii.

— Nu mai e timp...

— Gândeşte-te la echipă, Wyatt...

— Fă-mi un serviciu, Stan, du-te înapoi la friptura ta.

Vocea lui căpătă un ton de regret prefăcut.

— Nu înțeleg de ce ai ales chirurgia traumatismelor când puteai să fi evitat toate aceste decizii neplăcute în dermatologie...

Lui Coriander această ironie nu i se păru naturală, deşi totul din jurul ei era aşa, aducându-i în memorie sirene şi proteste din tinerețe, luptă şi înfrângere. Deci, cum se face că vrei să fii chirurg şi nu dermatolog, pediatru sau ginecolog, profesiile acelea femeieşti din cadrul acelor limite restrictive ale medicinei bărbăteşti ? Tânjea după intimitate, nu-şi putuse explica niciodată, era poate o relicvă din copilărie. Şi cum ar fi putut fi cineva mai intim decât îngrijind traumatismele altora ? Ce era mai personal decât moartea ? erau întrebări la care nu dăduse niciodată răspuns. Mai existau şi altele, despre ea şi despre virginitatea ei, de exemplu, când devenise jenant să admită că fusese încă neatinsă la optsprezece şi nouăsprezece ani. Deci, mințise şi inventase iubiți. Sau, mai existau răspunsuri neformulate încă despre medicină, deoarece nu se simțea în largul ei să admită că începuse primul an de studiu la aproape douăzeci şi unu de ani. Deci, mințise şi pretinsese că e mai în vârstă. Şi, prin tot discomfortul şi timiditatea, păstrase acel obicei al distanței., ca şi cum ar fi fost început până atunci şi prea dificil pentru a scăpa de el.

Odată, existase o serie de prietenii constante, care nu atinseseră punctul intimității. Aceste prietenii se încheiau de fiecare dată când se muta împreună cu familia ei în altă țară. Chiar ea crease senzația la paisprezece ani când sosise la ambasada americană din Buenos Aires, încât personalul ovaționase şi, fusese emoționat. Moştenise ce era mai bun de la fiecare din părinții săi: înfățişarea, temperamentul şi vigoarea uimitoare. Coriander Wyatt era geniil de femeie care arăta bine chiar atunci când se simțea rău, iar lucrul acesta mai era valabil şi.acum. Avea acelaşi păr des, blond închis, care i se răvăşea mereu, ochi de chihlimbar cu reflexe aurii când era fericită, negre când era tristă; avea trăsături conturate perfect, cu o gură puțin cam mare, un trup slab, cu bustul puțin preominent. Nasul îi lucea întotdeauna, era nepudrat şi avea câțiva pistrui, mâinile era grațioase, cu degete lungi, ce se mişcau continuu în timp ce vorbea,

picioare lungi, ochi strălucitori şi interesaţi de tot ce auzise, văzuse, gustase sau simțise. Vocea ei putea fi cultivată încât să fie calmă sau dură ca un camion pe patru roţi schimbându-şi vitezele pe o şosea pustie. Uneori, /dicția proastă şi gramatica incorectă o îngrozeau, alteori,însă, putea folosi un şir de obscenităţi ce-ar fi făcut un şofer de taxi newyorkez să roşească.

La câteva luni după sosirea ei în Buenos Aires, Coriander avea deja experiența statului în picioare ore întregi în căldură îngrozitoare sau în frig, ascultând discursuri politice plictisitoare şi simple promisiuni politice. în acele vremuri, fusese obligată să participe la ceromonie după ceremonie, să urmărească prezența politică perfectă a tatălui, şi perfecta indiferență diplomatică a mamei sale. Ea trebuia să o înlocuiască pe mama ei la braţul tatălui fără să-i observe nimeni absenţa sau, în orice caz, foarte puţină lume. La început, Floria Lucia crease conflictul, dar, în cele din urmă, tot ea oferise soluția...

Floria Lucia Sarmiento Wyatt era o femeie care nu putea trăi fără zahăr; fie că era presărat pe prăjiturile pe care le devora, fie că se găsea în cocktailurile pe care le sorbea; fie că-l lingea în grămăjoare dulci, lipicioase din mâinile-i cu m'anichiura perfectă, fie că dădea pe gât whiskey.

De-a lungul anilor, acest viciu s-a dovedit foarte" periculos chiar dacă Floria Lucia rămăsese înfloritoare şi proaspătă până la sfârşit. " Poţi înţelege ", spunea Palmer, " chiar şi în lumina soarelui femeia asta blestemată nu arătă cu o zi mai bătrână de 50 de ani, iar în lumina lumânării arată de 40 de ani ". Floria Lucia dicta moda; chiar dacă diamantele acelea la fel de mari ca nucile de Brazilia erau împrumutate sau acele rochii împodobite cu perle erau închiriate sau acele mantii din dantelă veche erau rămase de la un escadron de foste doamne Sarmiento. Fusese o frumusețe. Fusese, în acelaşi timp, şi un coşmar. Era încântătoare, senzaţională, amuzată, dar fusese o mamă îngrozitoare. Când era treză, era imprevizibilă; când nu era treză,' era iraţională. Pe când avea paisprezece ani, Coriander îşi dăduse seama că o fiică ce trăise în umbra unei mame cunoscute şi frumoase riscă trei posibile rezultate. Ar fi putut rămâne în umbra ei toată viaţa, ar fi putut-o respinge fără milă sau ar fi făcut abstracţie de tot şi şi-ar'fi continuat viaţa. Instinctiv. Coriander a ales ultima posibilitate, deşi " a merge mai departe" avea totuşi limite specifice. Coriander dorea să devină doctor şi să practice traumatologia în New York, în timp ce tatăl crezuse întotdeauna că ea va fi doctor şi că va practica în Buenos Aires. în final, decizia nu a fost luată numai de ea când Floria Lucia a făcut singurul lucru egoist din viaţa ei. A murit. într-o cameră de culoarea piersicii, lângă clinica franceză din La Rioja, în Buenos Aires, în spatele unui amvon de stejar şlefuit, împodobit cu mătase bej, se stinsese Floria Lucia ca o lumânare licărind în briza caldă de primăvară a unei seri argentiniene.

Coriander se afla în hol, în afara secției de traumatologie, vorbind cu soţia şi fratele pacientului care era deja în operaţie. Ea le explică:

— Am reuşit să ţinem sub control sângerarea şi am izolat punctul critic al distrugerii cauzate de glonte, deci are şanse foarte mari de a scăpa.

Femeia plânse:

— Dumnezeu să vă binecuvânteze.doctore, nu vă vom uita niciodată...

Vă pomenim în rugăciunile noastre, adăugă fratele.

Chiar dacă acel gen de idolatrizare o stânjenea întotdeauna, le-ar fi răspuns dacă n-ar fi apărut fata aceea. Purta o salopetă transparentă şi cizme negre înalte. avea părul pieptănat ca o creastă, vopsit albastru. era mânjită la ochi cu negru, iar pe buze cu roşu. Se apropia cu o ţigară în mână.

: 42 – Ai ceva pentru nervii mei, doctore ?

— Nu aveţi voie să fumaţi aici, e oxigen...

— Naiba să te ia, doctore...

Încă plângând, femeia nu ţinu seama de fată.

— Când îl putem vedea ?, întrebă ea.

Purtând două conversaţii în acelaşi timp, Coriander spuse:

— De îndată ce-şi revine. Apoi se întoarse spre fată şi-i zise:

— Aici e spital...

— Ăsta nu-i spital, asta-i măcelărie; ai nişte demerol pentru nervii mei, doctore ?

Cu lacrimi în ochi, fratele continuă, ignorând-o şi el pe fată:

— E, într-adevăr, în afara oricărui pericol ?

— Haideţi s-o luăm pe rând, îi sfătui Coriander.

Până acum, a trecut de pericolul iniţial în secţia de traumatologie...

— Datorită dumneavoastră, doctore, dumnea- voastră l-aţi readus la viaţă...

— Hai, doctore, un demerol.

— Nu-ţi pot da nici o pastilă până nu te examinez...

— Las-o baltă, doctore...

Coriander se întoarse către cei doi:

— De ce nu beţi o cafea ? Operaţia va mai dura încă cel puţin trei ore.

Se adresă apoi din nou fetei:

— Dacă nu stingi ţigara aceea, voi chema garda...

— Sunteţi o sfântă, doctore...

— Criminalo...

Gărzile de securitate sosiră, îi luară fetei ţigara, însoţind-o înapoi în camera de aşteptare, în timp ce ea striga obscenităţi. Motivul pentru care Coriander nu era atât de afactată era că văzuse acea scenă ca una din acele contradicţii fără rost atât de tipice vieţii reale. La jumătatea holului, se apropie de ea una din acele asistente înţepate, mai în vârstă, din acea categorie care-ar fi putut îndeplini orice procedură chirurgicală mai bine decât un medic stagiari – Soţia şi fratele rănitului prin împuşcare aşteaptă acolo, gesticula ea.

Derutată, Coriander replică:

— Dar abia am vorbit cu ei…

Sora medicală îşi roti ochii în timp ce-i atinse umărul cu afecţiune în direcţia unor femei şi a unui alt bărbat care plângeau.

— Aţi vorbit cu prietena şi amicul lui. Soţia şi fratele sunt aici…

Coriander îşi îndreptă privirea spre ei şi decise să nu se confrunte cu soţia şi fratele imaginari. La urma urmei, durerea era durere, iar iubirea era iubire, indiferent de statut sau cuvinte. Ce conta ?

Existau lucruri şi mai rele în viaţă.

În 1977, situaţia se înrăutăţea zi de zi în Buenos Aires. Erau efectuate căutări din casă în casă, fără nici un avertisment, oamenii erau arestaţi pe loc, inclusiv femeile şi copiii. După săptămâni de tortură, erau suficiente zece zile de singurătate ca un prizonier să vorbească denunţându-şi familia şi prietenii; făceau orice pentru a mai supravieţui câteva zile sau pentru a muri rapid. în această atmosferă, Palmer Wyatt îşi retrăsese fiica de la Universitatea' din Buenos Aires şi o înscrisese la Universitatea din Cordoba, care putea oferi o relativă siguranţă. Acolo îl întâlnise Coriander Wyatt pe Danny Vidai…

Rana provocată prin împuşcare fusese deja ventilată, tubată şi racordată la o mulţime de sticle şi eprubete pentru pregătirea operaţiei. Moartea iminentă devenise acum moarte dintr-o posibilă infecţie sau o eroare chirurgicală. Adio unui rinichi drept, gândi Coriander, în timp ce ieşea de la chirurgie şi se îndrepta clin nou spre locul de selecţie, unde nu erau necesare, de obicei, mai mult de treizeci de secunde pentru a verifica dacă cel de pe masă merita efortul şi timpul ei, la fel ca şi echipamentul.

— Tubul se află în trahee, drenajul deschis, reaminti echipai în timp ce duceau pacientul pe lângă ea; urmăriţi-i tensiunea şi pulsul. Era un moment cu / / totul deosebit când toţi erau implicau în acel stadiu al urgenţei. Nimeni nu uita niciodată rutina sau regulile, chiar dacă se aflau între dezastre. Eşti invitat îh mod cordial să salvezi o viaţă pe 4 iulie – DSV – Donaţi Sângele Vostru. Până data viitoare, când acelaşi pacient apare cu aceeaşi scuză: " Eu stăteam numai acolo, doctore, îmi vedeam de treburile mele ".

Când ieşi de la traumatologie, medicii împingeau o targa cu o femeie cu un picior amputat şi în ochi cu o expresie de animal prins în capcană. Coriander luă diagrama de la unul din medici în timp ce ei treceau cu încărcătura. Coriander însoţi căruciorul.

— Ce mai faceţi astăzi, doamnă Rodríguez ?

Întrebă ea pe femeie, apoi repetă întrebarea în spaniolă: Cómo está Señora Rodríguez ? Avea aproape limba înghiţită, partea dreaptă, vizibil imobilă, piciorul drept încă sănătos. Ghinion.

— Nu, poate vorbi, explică medicul, are ACV – accident cerebral vascular – a făcut o criză.

Ca şi cum Coriander n-ar fi înțeles terminologia.

Îi aruncă medicului o privire ciudată; cum le mai plăcea echipelor de urgență care aduceau pacienții să explice lucrurile doctorilor din personalul medical.

Ce-ar fi trebuit să spună ? " Scuzați, doamnă Rodríguez. Ați avut un accident cerebral vascular, dar, din păcate, nu trebuia să fiți adusă aici. Vedeți, doamnă Rodríguez, nu aveți ce căuta aici pentru că această parte a holului este rezervată celor cu atacuri de cord şi persoanelor rănite /împuşcate. " Nu era faptul că ea se implica emoțional în fiecare caz care venea prin serviciul lor, ci se implica pentru oricine era fără speranță şi inima înceta să-i mai bată, înainte de a fi transferat la mormanul ce intra în " grija " oraşului. Ținu mâna femeii şi-i văzu ochii umplându-se de lacrimi. Vorbi blând.

— Puteți scrie ?

Femeia dădu din cap afirmativ.

— Scrieți un număr de telefon al unui prieten sau al cuiva din familie... Lacrimile şiroiră pe obrajii femeii. Coriander îi dădu hârtie şi creion şi aşteptă până ce femeia scrise cuvântul NIMENI. Coriander simți că i se frânge inima. Luând iar mâna femei, spuse direct uneia dintre, surorile medicale:

— Pune-o pe doamna Rodriguez în secția « medicală şi notează că am preluat-o şi o voi îngriji eu. Apoi se întoarse, procedând la următorul pacient cu atac de cord. Nu trebuia să meargă prea departe.

O asistentă o strigă, cerându-i să vină înapoi, unde erau selecționați pacienții.

— Doctore Wyatt, avem o rană de cuțit, nu prea * gravă. pacientul este ambulatoriu, a venit neînsoțit, ați putea să-l înregistrați, vă rog ?

Înregistrați-l, vă rog; droguri, politică, mânie, victime. Ieşi pe uşă şi merse înapoi să decidă selecția, deşi, de data aceasta, trecuseră mai mult ' de treizeci de secunde, de vreme ce rana de cuțit era ambulatorie. "Aici ei sunt propriile lor răni, acolo sunt propria lor politică".

— Aveți nevoie de stilou, doctore Wyatt ?

Întrebă sora.

Scuturându-şi capul, Coriander palpă pacientul.

Cine scrisese notițe într-un loc ca ăsta şi pe ce diagrame ? Pacientul surâdea şi, de ce nu, era în viață, nu-i aşa ?

— Poziția stângă jos, posibilă ruptură de splină, uşoară. Haideți să-i facem raze, dar nu-l mişcați prea mult şi asigurați-vă că stă pe partea stângă pentru film. Se încorda. Racordați-l la un monitor.

— Urme de alcool, anunță sora, aplecându-se spre posibila splină ruptă. Amestecăm cu infuzie intravenoasă ?

— Ce-are de pierdut ? întrebă Coriander obosită, decât viața ?

Coriander suferea pentru toți; nu putea să-i scuture şi să țipe până înțelegeau că viața e dură, dar nu exista nici o altă alternativă. Educația, Coriander; manierele elegante, Coriander; tactul doctore Wyatt, decorul, vă rog, doctore, procedura, doctore Wyatt.

— Infuzie intravenoasă sau nu ? întrebă sora, practic căscând.

r- Amestecă-le, ordonă Coriander. Droguri, alcool, tot, iar când va fi echilibrat, îl vom dezintoxica, dacă va fi nevoie. Suferea pentru că nu putea schimba rezultatul pentru cei mai mulți dintre ei, la fel de mult precum suferea deoarece putea pleca fără să întoarcă privirea până începea un nou schimb. Se simțea vinovată că trăia în altă lume, la capătul lui Fifth Avenue în Manhattan, cu vedere spre parcul central. Odată, în Buenos Aires, se simțise neajutorată, fără speranță şi supărată pentru toți copiii care trăiau în cocioabele de la periferie numite San Telmo şi Monserrat. Ea era într-o limuzină care nu încetinea şi nu oprea niciodată, mergând cu viteză spre aeroport, de unde lua avionul care o aducea înapoi la spital., unde se pregătea.

" Priveşte, Wyatt" şi ea avea dreptul să "privească " la acel pacient cu rinichiul perforat chiar dacă era gol puşcă, pentru că ea era aleasă să-i pună mâna în piept, pentru numele lui Dumnezeu ! Şi, la urma urmei, chiar Danny o învățase despre mâini pe inimi cu mult timp în urmă, în Argentina, înainte de a învăța să aplice tehnica la un nivel mai înalt. îşi dădu părul pe spate şi respiră adânc; până acum douăzeci şi şapte de ore de nesomn; mai avea numai nouă ore dacă era norocoasă. Ar putea fi în Acapulco, pe plajă, cu soțul ei.

Capitolul 4 Polițistul voia ca mâinile să-i fie tratate din cauza unei minore altercații, doctore, nimic serios, doar că mâncaseră bătaie şi acum avea probleme cu pumnul.

Coriander îi ascultă plângerea, deşi nu era deloc convinsă că luase bătaie şi nu bătuse el pe cineva.

Lucrurile deveniseră din nou haotice după câteva ore de calm. De obicei, între 2 şi 9 dimineața, era o primă pauză, după primul val de violență cauzată de băutură şi droguri, după ce fuseseră primiți, transferați la morgă sau eliberați să doarmă undeva, într-o fundătură. Era 9:15 şi prima tranşă înghițise şi digerase deja ceea ce luase pentru a atinge acele noi nivele de comportament irațional, după care aterizau la traumatologie.

— Cum v-ați rănit la mâini ? îl întrebă Coriander pe polițistul care se desprinse de marea de uniforme albastre ce forfotea afară. De câte ori vedea acele uniforme albastre, îşi imagina că tocmai intrase în mijlocul unei echipe de bowling bine armate.

— Patul trei, întrerupse o soră medicală, împingându-i în mâini o diagramă, prizonierul legat de gratiile patului are nevoie de o evaluare rapidă.

Luând diagrama, Coriander o citi repede, apoi se întoarse către polițist.

— Acela este prizionierul dumneavoastră ?

— S-a împotrivit arestului, doctore...

Continuă să arunce o privire rapidă diagramei, apoi îşi ridică privirea.

— Abia mai trăieşte, spuse ea neîncrezătoare.

— Individul e un animal, doctore, şi-a aruncat prietena pe scări ca să poată ieşi pe fereastră cu drogurile...

Auzise povestea asta de atâtea ori,încât aproape- şi dori să o schimbe.

— Unde-i fata ?

— Ei, haide, doctore, oamenii ăştia îi îndepărtează. nu-i stâlcesc.

— Se pare că tu ai găsit unul care a bătut, spuse ea, îndreptându-şi apoi capul spre prizonier.

Polițistul o urmă.

— Şi cu mâinile mele cum rămâne ?

— Roagă pe cineva din pază să te ducă la radiologie.

— Şi scutirea ? insistă el.

Ea se opri numai când ajunse la pat.

— Să vedem întâi rezultatele.

— Şi prizonierul meu ? gesticula el, când pot să-l iau ?

Vocea ei era glacială.

— Dac-ar fi după mine, niciodată... Trase perdeaua din jurul patului şi se apropie.

Unul dintre aceia care amenințau, dar nu băteau, zăcea la' selecție cu un ficat zdrobit, splina distrusă, o buză ruptă şi unul dintre ochi atât de adâncit în orbite, încât un hematom îi acoperea partea stângă a feței. Avea toate motivele să plângă. Trase uşor pătura, examina pacientul, începând cu picioarele şi gleznele, pentru a verifica dacă nu mai erau şi alte oase rupte, continuând apoi în sus, pentru a vedea dacă mai avea răni interne. îşi ridică privirea când se trase perdeaua şi îşi văzu cea mai apropiată prietenă lângă ea, o femeie pe care o cunoştea de când venise la spital şi îşi începuse stagiul, acum opt ani.

— A jefuit ? o întrebă Lottie.

Atenția lui Coriander fu încă o dată îndreptată spre pacient.

— S-a împotrivit arestului, replică ea încordată.

Cu coada ochiului, Coriander văzu o expresie de neîncredere pe fața prietenei sale.

— Mare lucru, spuse Lottie uşor.

— Aş vrea să fac un raport în cazul acesta, spuse Coriander scuturându-şi capul.

— Şi dacă pleci la ora trei noaptea şi se întâmplă » ceva ?

— Crezi că asta va afecta legătura bună dintre noi şi poliție?

— Nu cred că trebuie să fii tu aceea care testează această legătură, răspunse Lottie.

Câteva asistente se adunaseră în jurul patului.

— Ce credeți, doctore Wyatt ? întrebă una dintre ele.

Ce trebuia să creadă; că sistemul are fisuri, câteodată criminalii devin victime, victimele devin statistică, oamenii de ordine devin criminali ? Glasul ei suna mai mult obosit decât supărat.

— Cred că e fractură a femurului stâng, deci tă-i un film cât e pe masă şi pune-l în cămaşă de forță, până-l ducem sus. Se întoarse spre Lottie. Crezi că după atâta timp nu voi reuşi ?

— Dacă n-ai reuşi, ar trebui să-ți schimbi specializarea în dermatologie şi să înveți să te descurci cu atacurile de psoriasis.

— Eşti a doua persoană care-mi sugerează să trec la dermatologie.

— Ceea ce nu înțeleg este cum cineva poate avea nevoie atât de mare de New York încât e dispus să aplice plasture pe răni şi să facă rondul străzilor din acest oraş.

Coriander zâmbi, recunoscătoare pentru doza previzibilă de umor ireverențios al lui Lottie. Era voluptoasă, întotdeauna ținea regim alimentar, avea părul închis la culoare şi venise la traumatologie de la ortopedie după ce căsnicia i se destramase. Ideea era să lucreze inuman de mult aşa încât, atunci când ajungea acasă, să fie atât de obosită încât să nu observe că era singură...

— Ascultă, omul trăieşte, ar fi putut merge direct la morgă. Consider-o o binecuvântare...

— Lottie, nu trebuie să-ți spun ceva, poate că am fost disperată cu cazul acesta, dar nu e vorba de nici o binecuvântare.

— Trebuie să nu te mai implici chiar în toate cazurile care-ți trec prin mâini, o sfătui ¿ottie.

— Nu chiar în toate, protestă Coriander, doar la cei care sunt lipsiți de un cămin şi de speranță şi care au diagnostice oribile. Aproximativ 85%.

— Atunci ție ce-ți mai rămâne ?

— Tu vorbeşti ?

— Atunci ce-ți mai rămâne pentru Danny ?

preciza Lottie.

Un licăr de durere îi apăru în priviri, înainte să şi-l poată reține.

— Mai mult decât pare că doreşte în ultimul timp.

— A plecat la sfârşitul săptămânii ?

— Afaceri... răspunse ea uşor.

— Când ai de gând să-i spui ?

— I-am spus înainte de a pleca.

Lottie îi aruncă o privire curioasă.

— A fost încântat ?

Stăteau lângă perete, într-un coridor aglomerat, care separa secția de triere de cele două secții de traumatologie.

— Aş forța nota dacă aş spune că a fost încântat; aş spune că s-a simțit uşurat şi chiar uşurat în locul meu, aproape ca şi cum, în afara lui, aş mai avea ceva pentru care să fiu îngrijorată.

— Ce-ai zice de un concediu ? întrebă Lottie.

— Când n-o să mai fiu în stare să mă apropii de masa de operație şi să fiu de folos, mă voi opri pentru un timp, răspunse Coriander.

Lottie voia să spună altceva, când atenția amândurora se îndreptă spre uşile batante. Se grăbeau cu o targa spre triere.

— împuşcătură, anunță Lottie, iar Coriander adăugă:

— Ce neobişnuit !

Unul dintre medici striga deja deasupra vacarmului crescând din coridor:

— Două gloanțe în. abdomen, să mă ajute cineva cu sângerarea.

Ambele femei alergară spre targa; Coriander apăsă cu amândouă mâinile deasupra găurii provocate de gloanțe pentru a înăbuşi revărsarea de sânge, în timp ce Lottie îl întrebă pe medic:

— Ce calibru e ?

— Nu ştiu. răspunse medicul dintr-o suflare, în timp ce zece sau douăzeci de oameni pregăteau o intravenoasă pentru a da pacientului sânge proaspăt.

— De când e împuşcat ? strigă Lottie în toată confuzia aceea.

— De douăzeci de minute, strigă medicul la rândul său.

r- Aduceți un exhăustor, ordonă Coriander 1(conştientă că unul din polițişti venise lângă ea.

— Treizeci de oameni în restaurant şi nimeni nu Ştie nimic ! Acesta era rezultatul cercetărilor polițistului, după care făcu gestul acela care era atât de obişnuit pe acolo: arătătorul de-a curmezişul gâtului, apoi întrebă:

— Pacientul va muri doctore ?

De mult timp, Coriander devenise aproape imună la întrebare şi la gest.

— Nu mă pot pronunța încă, răspunse ea, ridicându-se să ia un instrument de la un medic, pentru a face o cusătură temporară.

— Nu vă grăbiți să spuneți că a fost omucidere, spuse ea în timp ce lucra, înregistrând pulsul şi tensiunea.

— îşi revine, comunică ea celorlalți. Polițiştii voiau o prognoză înainte ca pacientul să fie examinat, voia un diagnostic înainte ca să li intervenit, înainte chiar să moară. Controlau sângerarea, iar bărbatul era conectat la un aparat respirator.

— O să-l operați, doctore ? o întrebă unul din polițişti.

— Nu eu, există o echipă sus. Ea respiră. în mod sigur, acesta nu mi se pare să moară.

Polițistul ridică din umeri.

— Cred că mă mai învârtesc pe-aici un timp, lucrurile astea se schimbă cât ai zice peşte...

Erau ca vulturii, judecând după nerăbdarea de a considera un asalt crimă. Readucând pacientul la primul stadiu de supraviețuire, Coriander îl predă echipei de la traumatologie, care va continua să-l stabilizeze pentru operație, Lottie era deja în partea cealaltă a camerei. Aruncând o privire spre una din camerele de examinare, Coriander observă că următoarea cu părul albastru şi machiajul întins pe față stătea pe colțul uneia din mese. Aparent, cineva îi permisese să fumeze, deoarece ținea o țigară deasupra unei scrumiere.mici de tablă, ce se afla în poala ei.

— Hei, doctore, făcu ea semn cu mâna, o mulțime de oameni sunt împuşcați pe aici, nu-i aşa ?

Coriander nu-i răspunse. întorcându-se, se îndreptă spre secția de triere când îi observă intrând pe medicul asistent şi pe doi dintre stagiari. Hainele lor albe fluturau în curentul creat de uşile batante. Mergeau alături, toți trei, aproape nesalutând pe nimeni, dând impresia unei echipe care intervine în caz de dezastru.

Coriander nu avea nici un dubiu că veniseră să discute plaga aceea provocată prin împuşcare, cu rinichiul drept perforat al pacientului care avusese o criză pe masă azi dimineață. îşi aminti avertismentul medicului – e cazul tău Wyatt – dacă omul moare la chirurgie în loc de secția de traumatologie sigur avea să urmeze un proces, nu doar o simplă apariție scurtă în fața comitetului pentru mortalitate. Ignorându-le intrarea, se mută la ultimul împuşcat ce era gata să fie dus la sala de operat.ii, reverificându-i medicatja printr-o intravenoasă.

— De ce nu-l laşi pe doctorul Bruner să termine?

sugeră medicul asistent pe un ton surprinzător de gentil. Coriander îşi ridică privirea, se uită spre Lottie, care stătea la capătul patului şi dădu din umeri. – Să mergem înăuntru, spuse asistentul, indicând o cameră mică, la colțul îndepărtat al secției.

Coriander aprobă, observând că cei doi stagiari nu o prea priveau în ochi când coborâră treptele – un singur şir – spre capătul secției. Nimeni nu vorbi.

Toată lumea ajunse la uşă. totuşi numai asistentul şi Coriander intrară. Ca şi cum s-ar fi înțeles, stagiarii dispărură.

Asistentul nu spuse nimic până ce nu se aşezară amândoi.

— Dragă Coriander, începu el cu o neobişnuită blândețe şi apoi se opri.

Părea că nu se simte în largul lui spunându-i ceea ce avea să-i spună.

— Uite ce e, Stan, te voi ajuta, spuse Coriander nerăbdătoare. Sunt răspunzătoare, indiferent de ce s-a întâmplat sus, la chirurgie. Şi, dacă lucrul acesta te face să te simți mai bine, înainte chiar de a şti ce s-a întâmplat, voi da o declarație cum că aş face acelaşi lucru, având în vedere aceleaşi circumstanțe şi indicații.

— S-a întâmplat un accident, o întrerupse el.

Pe eao pufni râsul.

— Nu-mi spui o noutate !

Dar, dacă fusese ironică la început, tonul ei se schimbă când observă o undă de tristețe de fața lui.

Întrebă obosită:

— Ce fel de accident ?

— S-a telefonat din Acapulco.

A fost ca şi cum cineva ar fi tăiat-o să-i facă operație pe cord şi a uitat să o coasă. Auzise cuvintele şi totuşi nu le putea pătrunde înțelesul.

' – Soțul tău a fost implicat într-un accident de avion, Wyatt, spuse asistentul încet.

— Nu. Gândise cuvântul înainte de a-l fi rostit, deşi când îl rostise – Nu îl murmurase înainte de a-şi mişca dintr-o. parte în alta capul, încet, pentru a-l rosti mai tare – Nu. Iar apoi, din nou – Nu; părul i se : 59 : revărsă peste bărbie şi pomeți, iar o parte pe gât şi pe umeri. Ochii ei mari erau înspăimântați şi aveau o culoare mai deschisă din cauza lacrimilor.

— Cât de grav e ? Atât fu în stare să întrebe.

Doctorul respiră adânc şi se aplecă spre ea:

— A telefonat un bărbat din Acapulco, a spus că e cumnatul tău', Jorge Vidai.

Dar acesta nu era un răspuns.

— Cât de grav ? abia şopti întrebarea.

— E mort, Cory, soțul tău e mort...

Probabil țipase altcineva deoarece cu siguranță nu fusese ea. în fond, avea de-a face cu moartea violentă zilnic. Oare nu ştia el că ea se afla la capătul chinuitor al catastrofei şi al suferinței umane şi că nu mai avea nimic de obținut, pentru numele lui Dumnezeu ! Căută mâna asistentului şi începu să vorbească destul de rațional, în sensul că suna rațional dacă nu ascultai ce spunea de fapt.

— Soțul meu a mers la Acapulco să se întâlnească cu cineva care trebuia să-I ajute să clarifice toate afacerile, nu înțelegi!..

Se gândi că, poate, dacă ar explica lucrurile calm, el ar fi înțeles că era vorba de o greşeală îngrozitoare. Poate, dacă era stăpână pe situație, l-ar putea convinge să o ia de la capăt şi să discute despre ceea ce îl determinase să vină, despre pacientul de azi dimineață " pliveşte, doctore Wyatt".

— Nu înțelegi, pleda ea, dacă s-ar fi întâmplat ceva, ar fi telefonat cineva...

— Cory, tocmai asta încerc să-ți spun, a sunat cineva, cumnatul tău, Jorge Vidai.

— Te rog, Stan, îl imploră ea, neputând vorbi din cauza lacrimilor,te rog, nu spune asta, retrage- ri cuvintele, retrage-ți toate cuvintele...

Cum l-ar fi putut convinge că fusese vorba de o greşeală, de vreme ce nu-i explicase cât de viu era Danny, cum o îmbrățişase toată noaptea (sau fusese noaptea dinainte ?) – cu siguranță nu mai mult de 43 de ore, când intrase de

gardă, iar el plecase la Acapulco. Cum i-ar fi putut spune cum făcuseră dragoste ore întregi, odihnindu-se înlăuntrul ei în timp ce dormeau, mişcându-şi doar buzele pentru a-i spune cât de mult o iubeşte, până în ultimul moment, înainte de a pleca la serviciu. Ea îi dădea viață şi un rost, spunea el; el îi dădea curaj şi bucurie, îi spunea ea; el era obsesia ei, ea era slăbiciunea lui.

— Cory, îmi pare rău, Dumnezeule, îmi pare rău... în vocea lui se simțeau lacrimi.

Era capătul liniei, iar ea ştia lucrul acesta. Nu mai era nimic de făcut, sau de spus, doar de repetat cuvintele până când le va crede. " A murit, soțul meu a murit ". Simplu. Pur şi simplu; doar, că nu prea înțelegea cum Danny se transformase din perfect sănătos în " E mort, soțul tău e mort "... Nici o previziune, nici o sentință, nici măcar un " Va muri, doctore ? " Doar mort. Şi nu mai putea înțelege cum ceva atât de oribil i s-ar fi putut întâmpla lui Danny, care trecuse prin atâtea pentru a o lua de la început.

Probabil că, la un moment dat, stagiarii intraseră în cameră, întrucât unul dintre ei îngenunchease şi-i lua pulsul, iar celălalt discuta cu asistentul cum că n-ar trebui să meargă singură cu maşina acasă. Şi Lottie era acolo, îngenunchind de cealaltă parte şi plângând. Ce ciudat, gândi ea, acest fel de scenă se întâmplă de obicei altor oameni în camera de aşteptare, nu ei, se întâmpla soților altora, nu soțului ei.

Deciseră ca Lottie să o conducă acasă şi să stea cu ea până făceau toate aranjamentele necesare. Nu era vorba că n-ar fi fost dureros conştientă de ordinea aceea nedefinită în cazul fiecărei tragedii, acea rutină ciudată pentru consecințele nedorite ale fiecărei morți subite. Erau de dat telefoane, de rezervat locuri la avion, de împachetat bagajele, un milion de amănunte şi de liste nescrise care continuau să se ciocnească în capul ei în timp ce-şi schimba hainele de serviciu cu haine de stradă.

Trebuia să-l sune pe Jorge în Acapulco şi pe tatăl ei în Buenos Aires; era ciudat cum toți oamenii de care avea nevoie nu erau în țară, inclusiv Danny care dispăruse din viața ei.

Când ieşi din cameră, Lottie, împreună cu un bărbat pe care nu-l cunoştea, stăteau în hol. Ochii lui Coriander se umplură cu lacrimi ce se rostogoliră repede pe obraji. Ținându-şi mâinile pe stomac, într-un gest de protecție, o ascultă pe Lottie prezentându-i bărbatul.

— Cory, acesta este Adam Singer, care lucrează la procuratura districtuală.

Coriander îl privi. Părea destul de plăcut, de aproximativ patru zeci de ani, cu o expresie blândă în privire. Lottie aşteptă ca străinul să explice de ce venise, pentru că, era evident, nici ea nu ştia nimic.

— Doamnă Vidai, începu el, îmi cer scuze că am apărut aşa, neanunțat, dar era important să iau legătura cu soțul dumneavoastră, iar tot ce ştiu este că se află în Mexic. Mă gândeam că ați putea să-mi dați un număr de telefon.

Observase expresia uimită a lui Lottie şi o auzi răspunzând:

— Nu ştiţi...

Dar Coriander o întrerupse brusc, ca şi cum ar fi trebuit să fie ea cea care rosteşte cuvintele.

aproape ca o purificare:

— Soţul meu e mort...

Bărbatul păli.

— Ce-au spus ?

Instinctiv, Lottie se apropie de ea şi o cuprinse cu braţul pe după mijloc.

— Despre ce e vorba ? întrebă autoritar.

Uimit, bărbatul scutură clin cap.

— Nu ştiu ce să spun, dar am o citaţie pentru domnul Vidai, anunţă el, arătând spre buzunar, treizeci şi patru de.capete de acuzare pentru fraude bancare şi alte acuzaţii diverse, legate de dispariţia a peste cincizeci de milioane dolari de la Banca Federală.

Capitolul 5 Tatăl ei o ţinea de braţ. Palmer Wyatt de-abia clipea; stătea în plin soare într-o curte, la Morga Sanchez din Chilpancingo, Mexic.

— Coriander, te implor, nu te duce acolo, nu are nici un rost să vezi ceva atât de înspăimântător...

Coriander întoarse capul, iar expresia ei amintea de o floare de gheaţă iarna. Curaj, spunea privirea, aceşti oameni nu ştiu ce vorbesc. Danny n-ar fi îngăduit niciodată să sfârşească aşa, în bucăţi – Dumnezeule ! – într-o fundătură ca asta.

— Eu trebuie să tiu cea care-l identifică, insistă ea, aproape prăbuşindu-se din cauza acestor cuvinte.

Strânse mai tare braţul tatălui său. Dacă nu o fac, nu voi fi niciodată sigură.

— Te rog, nu te chinui singură, o rugă Palmer, lasă-l pe cumnatul tău să se ocupe de asta, te rog, draga mea. nu mai ai nimic de făcut. S-a sfârşit.

Era un bărbat.chipeş, cu smocuri de păr alb, cu un ten brun şi cu un stil elegant, iar expresia feţei lui arăta durere, în timp ce discuta încet în contradictoriu cu singurul copil.

— Nu s-a sfârşit, şopti ea. Doar că se întâmplă asta când Danny nu e aici, adăugă ea cu un glas stins.

— Nu voi permite asta, spuse Palmer şi cu vârful degetului, prinse o lacrimă ce era gata să curgă pe obraz.

Coriander îşi studie tatăl. în ciuda tuturor anilor plini de resentimente faţă de, soţul ei, îi fusese alături, din clipa în.care-i telefonase. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, el îi spuse:

— Te iubesc şi m-am gândit la tine în ultimii trei ani, eram îngrijorat dacă eşti bine.

— îmi era mai mult decât bine, eram fericită.

L-am iubit şi încă îl mai iubesc.

Palmer arăta nefericit.

— Cât de mult aş vrea să nu suferi, să nu se fi întâmplat niciodată.

— Nu voiam să plece acum, la sfârşit de săptămână, spuse Coriander cu lacrimi în ochi, i-am spus că pot să nu merg la serviciu, dar mi-a zis că nu voi găsi pe nimeni să mă înlocuiască la spital...

Palmer o strânse lângă el.

— Ar fi plecat oricum,, nu trebuie să te învinovăţeşti singură; îi mângâie părul. îmi pare atât de rău că treci prin toate astea.

" Nu trec prin nimic. Danny este cel care a suferit, uite ce s-a întâmplat cu el... " Dar plânsese prea mult ca să mai poată spune ceva.

Palmer continuă s-o liniştească, mângâindu-i părul, văzând-o cum suspină.

— Cu timpul ai să treci peste toate astea, îţi promit...

Se îndoia că va trece vreodată peste astea întrucât nu ajungea niciodată la nici un rezultat în ceea ce-l privea pe Danny. îşi amintea când tăcuseră dragoste prima dată, ca şi cum ar fi fost ieri, într-o cameră în cele mai îndepărtate locuri din delta Tigre în holul Tropezdn. Parcă le vedea pe cele cinci surori domnişoare, care erau proprietarele clădirii şi care se luptau din răsputeri să menţină asemănarea cu arta decorativă a anilor 1920, acolo, jos, în mijlocul gazonului, unde se afla un stâlp colorat de felinar.

Parcă mirosea încă colonia de lămâie a lui Danny, când ieşea de la duş înfăşurat într-un prosop îmbrăţişând-o pentru a şi-o apropia. încă îi mai auzea cuvintele ce le rostea înainte de a o duce spre pat: " Nu te voi lăsa să pleci, niciodată, Coriander, " îi promisese el, " eşti a mea pentru toată viaţa "...

Vocea tatălui său o readuse la realitate.

— Era al nălbi de încrezător, chiar şi atunci, în Buenos Aires, când complota împotriva Alianţei, credea că e imun, adăugă Palmer, Coriander se eliberă din îmbrăţişarea tatălui ei.

— Nu se înşela, nu-i aşa ? A supravieţuit atunci numai pentru a sfârşi într-un oarecare accident lipsit _ 66

de sens. Coriander mai înghiţi câteva lacrimi.

Palmer schimbă subiectul.

— îi mulţumesc lui Dumnezeu că n-ai fost în acel avion.

— Aşa a vrut soarta spuse ea amintindu-şi vorbele soţului ei rostite cu câteva ore înainte de a face dragoste..." în stele " spusese Danny, ca şi cum fiecare prizonier de la Auschwitz sau Puesto Vasco se născuse sub acelaşi semn zodiacal; ca şi fiecare pasager din acel avion, adăugă ea.

— Mă tot întreb dacă Danny avea duşmani capabili de aşa ceva...

— Şi eu mă întreb, spuse Coriander uşor, tocmai asta e partea îngrozitoare...

— Nu vom putea şti niciodată, continuă Palmer.

Danny vedea demoni pretutindeni, avea opinia asta distorsidnată şi încăpăţânată că, dacă cineva nu era dispus să-şi rişte viaţa, era automat inamicul.

Coriander îşi întoarse spre el capul ei minunat.

— Atunci tu erai inamicul, tăticule ? întrebă ea, conştientă că nu-i mai spusese aşa de ani de zile.

— Mă aflam într-o situaţie imposibilă...

Coriander îşi muşcă buza inferioară pentru a opri şiroiul de lacrimi ce ameninţa să se reverse.

— Poate dacă l-ai fi apărat, lucrurile ar fi stat altfel...

— Ai fi rămas ? insistă tatăl ei.

— Cum aş fi putut rămâne dacă el plecase deja ?

— Eu sunt vinovat...

— E cam târziu pentru asta.

— Ce vrei să spui ?

— Voi avea un copil, anunţă ea fără nici un avertisment.

Reacţia lui Plamer era previzibilă, ca şi cum ştirea era despre o moarte, nu despre o viaţă iminentă.

— Ce ai de gând să faci ? şopti el.

— Îl voi iubi, spuse ea simplu.

— Draga mea Coriander, singură...

Ea dădu din cap.

— N-ar fi trebuit să te trimit niciodată la Córdoba, spuse Palmer aproape numai pentru el.

— A fost cel mai bun lucru pe care l-ai făcut pentru mine, răspunse Coriander încet, acolo l-am întâlnit pe Danny.

Sute de oameni fuseseră duşi într-un câmp deschis, nu departe de universitatea din Buenos Aires şi apoi împuşcaţi. Sub generalul Videla, guvernul pretinsese că existau deţinuţi din închisoarea Villa Devoto, care fuseseră implicaţi in lupte de stradă, în care fuseseră ucişi gardieni şi civili nevinovau Totuşi, membrii aripei stângi au pretins că victimele erau " desaparecidos ", " dispămţi ", care fuseseră [inuţi în Villa Devoto luni întregi Iară posibilitatea de a comunica. Luînd o decizie neobişnuită, Washingtonul a hotărât să nu ia o poziţie împotriva Alianţei în legătură cu abuzurile privind drepturile omului din cauza situaţiei periculoase de cealaltă parte a lumii. Departamentul de Stat l-a instruit pe ambasadorul Wyatt cu privire la prudenţa expunerii unei alte răzvrătiri antiamericane, deoarece fundamentaliştii islamici ameninţau cu răsturnarea şahului în Iran, care era proamerican; trebuia evitată încă o regiune ostilă

interesele yankeilor. In această atmosferă de violență şi sentimente antiamericane, Palmer Wyatt şi-a retras fiica de la Universitatea din Buenos Aires şi a înscris-o la Córdoba, unde credea că se află în siguranță.

Córdoba era unul dintre cele mai vechi oraşe din Argentina, cu un număr uluitor de biserici şi mănăstiri, construite de iezuiți, franciscani şi carmelițr. Universitatea era condusă de iezuiți, economia era bazată pe agricultură, iar topografia consta într-un pampas întins şi lanțuri muntoase cu stânci nenumărate, o suprapunere impresionantă a terenului, prevestind contradicțiile cele mai serioase ce aveau să iasă la lumină. Ce nu ştia Palmer despre Córdoba era că Universitatea reprezenta şi centrul unei activități antiguvernamentale şi cartierul general al unui grup de gherilă din aripa stângă numit Montoneros. Totuşi, la prima vedere, părea să fie o schimbare binevenită față de ororile zilnice din Buenos Aires. De fapt, viața fusese aproape fără evenimente pentru Coriander în Cordoba, până în ziua masacrului prizonierilor de la Villa Devoto.

Stătea într-o mică "boliche "9lângă Universitate, ascultând un prieten care cânta la "bandoneon "10 în timp ce alți studenți dansau tango. Observase că Hernando se oprise cam în acelaşi timp în care un student se îndreptă spre masa ei. Din păcate nu reac- ționase destul de repede pentru a evita ceea ce s-a întâmplat. O scuipase în față; îi strigase "fascista "n, " ffinga "12, alți studenți se alăturaseră primului venit în a o jigni. Creştină sau nu, îşi întorsese şi celălalt obraz pentru a fi scuipată din nou. în numai câteva secunde, totul devenise un infern: toată lumea stătea în picioare pe scaune, exprimându-şi diferitele puncte de vedere politice, urlând şi împingându-se. Hernando sărise de pe scenă şi se luptase pentru a ajunge la ea, în momentul în care intraseră în cafenea un profesor şi doi preoți iezuiți.

Nu-şi pierduseră timpul; trecuseră prin mulțimea agitată, împăcaseră pe câțiva, opriseră pe alții de la violența fizică. Unul dintre preoți chema lumea la pace şi dialog, celălalt se urcase în mijlocul camerei şi fluiera printre degete. Profesorul îşi făcuse drum până la Coriander, care se retrăsese într-un colț.

— Vino cu mine, ordonă el într-o engleză vorbită cu un uşor accent argentinian.

11 recunoscuse imediat. Era profesorul de economie. Fără a mai aştepta un.răspuns, el o luase de mână şi o trăsese după el prin cameră până afară, în lumina bizară a pieței pavate.

— Tremuri, spuse el.

— Tremur, aprobă ea. Prin acea scurtă repetare se stabilise oarecum începutul unei pasiuni.

El îşi scoase puloverul şi-l înfăşură în jurul ei.

— De ce stai totdeauna în spatele clasei ?

— Probabil pentru că mi-e teamă că ceilalţi n-ar vedea din cauza mea, spuse ea, surprinsă că el o recunoscuse. Apoi adăugase ca şi cum el n-ar fi putut observa: Sunt înaltă. – El zâmbise.

— Spune-mi, aş crea un incident diplomatic, dacă te-aş invita la un ceai din ierburi "mate "13 în biroul meu ?

Era şi mai surprinsă de câte ştia despre ea.

— De unde ştii cine sunt eu ?

— Toată lumea ştie cine eşti. Felul acesta de noutăţi se află repede pe aici. Se uitase adânc în ochii ei.

Deodată realiză ce se întâmplase:

— Am fost atacată acolo din cauza tatălui meu, nu-i aşa ?

O luase de braţ şi porniseră spre biroul lui. în clădirea ştiinţelor sociale.

— Pe-aici suntem pasionaţi de injustiţie...

Ea se oprise pentru a-l privi.

— Dar "de ce eu ?

— Tu eşti fiica lui.

— Dar de ce este învinovăţit ?

— Complicitate prin omisiune.

Privea cu intensitate o gropiţă lângă buza ei superioară.

— N-ai fost niciodată pasionată de ceva ?

Simţise cum se schimbă la faţă.

— Nu sunt atât de sigură că puterea pasiunii include violenţa.

Părea că o studiază.

— Nu eşti chiar frumoasă, ştii...

Se poticnise pentru un moment undeva, între amuzament şi iritare.

— Şi ce legătură are asta cu totul ?

— Dacă n-ai fi fost atât de atractivă, aş fi făcut efortul de a te întâlni când ai sosit, acum o lună.

— Nu înţeleg...

— Am aşteptat până ai avut nevoie de mine...

— De unde ai ştiut că voi avea nevoie de tine ?

Întrebase, ea, conştientă că îi luase aproape graiul.

— Era o chestiune de timp până dădeai de bucluc sau până te ajungea necazul. Avea un rânjet pe faţă.

— Cel puţin aşa ştiam că nu voi risca să fiu refuzat.

Explicaţia lui o supărase oarecum.

— Să însemne asta că viziunea ta asupra injustiţiei este direct proporţională cu preferinţele sexuale ?

În acel moment el fusese cel care se oprise din mers pentru a o privi cu admiraţie.

— Foarte bine, domnişoară Wyatt, poate că nu eşti frumoasă, dar eşti deşteaptă:

O luase din nou de braț.

— Dar cred că n-ar trebui să mă surprindă lucrul acesta, câtă vreme tatăl tău a fost destul de inteligent pentru a supraviețui celor trei administrații americane.

— Şi care din aceste administrații a fost destul de convingătoare pentru ca să tiu scuipată ? Privirea ei atentă fusese fermă.

— Vom vorbi despre toate motivele care justifică ceea ce s-a întâmplat, răspunse el, potrivindu-i puloverul aşa încât să-i acopere mai bine umerii.

Ea se ferise ca să nu o poată atinge.

— Nimic nu justifică ce s-a întâmplat acolo...

— Dacă nu înțelegi teama şi mânia, fundamentale oamenilor, atunci nu poți înțelege răul care a cuprins țara mea.

— Ce s-a întâmplat acolo a fost greşit organizat şi inutil, n-a salvat o victimă inocentă...

— Este un exemplu care arată cât de explozivă este situația...

— Şi cine ar fi fost considerat vinovat dacă toți ar fi fost snopiți în bătaie şi aruncați în închisoare ?

— Ar fi fost un alt exemplu al răului.

— Nu, îl contrazise ea, ar fi fost un alt exemplu de stupiditate, dacă eu aş fi fost cauza şi singura mea crimă este faptul că sunt fiica tatălui meu.

— Oricare ar fi fost motivul, ar fi murit mai mulți oameni nevinovați, ceea ce era la îndemâna regimului.

— Şi eşti gata să sacrifici atâtea vieți ca un exemplu al nedreptății "lor "?

— Nu sunt dispus să fac nimic; eu nu pot dicta oamenilor cum să gândească sau ce să simtă; sunt aici numai pentru a-i sprijini.

— Deci, în final, ar apărea o placă pe zidul acestei cafenele sau poate ar fi numită o stradă după data la care a avut loc incidentul; dacă cineva s-ar întreba ce s-a întâmplat (în cazul în care povestea n-ar fi schimbată de-a lungul anilor), adevărul ar ieşi la iveală: cineva a scuipat-o pe fiica ambasadorului american şi a cauzat lupte de stradă ce au determinat venirea poliției.

— E mai bine aşa decât să nu fie observat deloc incidentul...

— E mai bine să fie salvate acele vieți decât să se creeze martiri...

Păruse amuzat.

— E foarte american să fii atât de pragmatică, poate ar trebui să înveți despre abstracții şi simboluri...

— Nu e nimic abstract sau simbolic în moarte; dacă mânia abstractă şi furia simbolică sacrifică ! 75 ; vieți, Alianța câştigă încă o rundă...

— Oricine nu ia poziție e suspect, nu înțelegi ?

Asta e o abstracție. Regimul are spioni pretutindeni...

— Poate ar trebui să înveți să nu judeci devotamentul cuiva în funcție de mediul lui genetic.

Ochii ei scăpărau de furie.

El o privea cu tăcută admirație.

— De ce n-ai spus toate astea mai demult ?

— Aş ti obținut mai mult decât o ovație făcută în picioare ?

El zâmbise.

— De ce n-ai venit la mine ? Toți ştiu cine sunt...

— Evident, toți ştiu şi cine sunt eu...

El o aprobase clătinând încet din cap. încă se mai uita fix la ea.

— Am pierdut numai o lună, Coriander Wyatt, spuse el blând, nu e prea mult dintr-o viață de om.

Numele lui era Danny Vidai şi preda economia la Córdoba atunci când nu complota pentru doborârea Alianței, în calitate de membru proeminent al grupului Montoneros. în timpul cursurilor sau după ore, când improviza un tribunal în acea cafenea, îşi provoca studenții, îi lua peste picior, îi insulta şi-i reducea la lacrimi, la fel de repede cum îi incita spre culmi de inteligență.

Nu era frumos, în sens clasic. acest lucru era evident; mai degrabă avea această intensitate senzuală care ardea pe oricine s-ar fi aflat în prezența lui, chiar dacă, atunci când se apropia prea mult de el, aborda acel aer de indiferență, mult exersat. Nu se putea spune că era înalt,-abia atingea înălțimea ei de 1,72 m; era construit compact, cu umeri puternici şi şolduri înguste, trăsături rafinate şi expresive, mâini surprinzător de groase şi de puternice pentru cineva de statura lui. Tenul lui era închis, iar părul era negru, cu nuanțe de gri pe ici, pe colo, care într-o zi îl vor face să arate distins – dacă va trăi atât de mult. Vocea lui era destinată pentru a seduce: când vorbea în engleză, era melodică şi avea un uşor accent argentinian, iar în spaniolă era ritmată şi avea aceleaşi sunete argentiniene. Era un bărbat care nu pierduse; care nu-şi negase nimic, deşi, când era vorba de femei, se zvonea că din punct de vedere emoțional nu era disponibil, ceea ce făcea să-i crească aerul misterios...

Era ceva teribil de senzual la un bărbat care jelea o femeie ce se întâmpla să fie ucisă de Alianță. Şi când acea femeie se întâmpla să fie o actriță frumoasă şi renumită, care simpatiza cu aripa stângă, bărbatul devenea şi mai dorit, având în vedere legăturile lui cu un sfânt decăzut. Alicia Morena fusese smulsă de poliție de pe scena unui teatru din Buenos Aires, deoarece guvernul o acuzase de încercarea de a-I răsturna. Nu se înşelaseră. Ea dispăruse două luni şi jumătate, apoi fusese deodată returnată ca un colet care se rătăcise în ineficientul sistem poştal din Argentina. Violată, bătută, torturată, aproape că abia mai trăia; Alicia fusese zvârlită dintr-un Ford Falcon în plină mişcare, atunci când regimul considerase că nu mai avea ce face cu ea, doar să o folosească drept un exemplu

pentru ce se întâmpla cu cei care se opun. Murise în bravele lui Danny. Mai târziu, în aceeaşi noapte, Danny tăcuse o afirmaţie pasionantă în timpul privegherii la lumina lumânărilor în Piaza de Mayo: toţi acei care o iubiseră pe Alicia ştiau cel puţin care-i fusese soarta, spre deosebire de alte mii de oameni din Buenos Aires care nu vor şti niciodată ce s-a întâmplat cu prietenii, familiile sau cei pe care-i iubeau...

Când ajunseră în biroul lui, Danny o îndreptase pe Coriander spre un scaun, în timp ce el se pregătea să facă "mate ", băutură tipică Argentinei, un ceai din frunze şi ierburi /preparat într-un " gourde "14 gol, amestecat cu apă fierbinte şi sorbit printr-un " bombilla ", sau pai. După ce prepară fiertura, o aşezase pe o masă, apoi trăsese un scaun lângă scaunul ei. Se aşezase şi sorbise o dată, apoi îi întinse paiul spre buze......

— Te-ai mai încălzit ? întrebase el.

Ea dăduse din cap afirmativ,fixându-l cu privirea.

— Explică-mi cum toată chestiunea aceasta antiamericană e' atât de legată de chestiunea anti- Wyatt.

Când vorbise glasul îi.sunase obosit.

— Am sperat că atunci când va fi ales Carter, strategia americană privind abuzurile care au avut IQC aici împotriva drepturilor omului se va schimba. Dar, când tatăl tău a fost numit din nou ambasador şi nu s-a produs nici o schimbare, era logic să-l învinovăţim pe ei, nu pe acei birocraţi anonimi de la Washington...

— Te-ai gândit vreodată că tatăl meu a fost păstrat în funcţie întrucât Washingtonul voia aici pe cineva care putea ajunge la cei inaccesibili ? Nu-şi recunoscuse propria voce.

— Te referi-la cei din Alianţă sau la victime ?

— La ambele., – Tatăl tău nu pare interesat în mod deosebit de victime.

— Nu e adevărat...

— Nu a tăcut nici o declaraţie oficială împotriva oricărui fel de violentă.

— Nu poate vorbi ca cetăţean particular, îi trebuie aprobarea Washingtonului.

— Aceasta e încă o problemă importantă, de ce Washingtonul nu protestează împotriva Alianţei ? O privise intens.

— Nu ai relaţii, oameni care lucrează la Departamentul de Stat, care să-ti poată-spune ?

— Tot.ce-am obţinut de la bunii noştri prieteni <din Washington sunt numai promisiuni,de aceea am încercat să vorbim cu tatăl tău. Din păcate, el face parte dintre acei oameni inaccesibili...

Ea riscase:

— Ai vrea să-l întâlneşti ? se grăbise eâ; dacă ai vrea, ai putea veni la petrecerea de Crăciun de la ambasadă.

Tonul lui era uşor ironic atunci când îi răspunse:

— E o invitație oficială ?

— Da, şoptise ea foarte încet, nefiind sigură cum de îndrăznise să-l invite fără a cere mai întâi permisiunea tatălui său.

El îi cercetase fața amănunțit, apoi o fixase cu privirea.

— Cu o condijie...

— Care e aceea ?

— Că vei dansa cu mine şi că tu vei fi aceea care mă va prezenta tatălui tău, spuse el cu o sclipire amuzată în priviri.

— Mi-ai pus două condiții...

El zâmbise, privirea lui atentă ațintindu-se asupra buzelor ei. Ea tremura.

— Ți-e frig din nou ?

Ea scuturase din cap.

El se ridică în picioare pentru a traversa camera şi pentru a aprinde câteva lumânări pe o masă de lângă perete, apoi se aşezase periculos de aproape de buzele ei. îi atinse obrazul.

— Pe ce pariem că mă îndrăgostesc de tine ?

— Vei pierde. şopti doar.

— Eu nu pierd niciodată...

Se aplecase apoi pentru a-i apăsa uşor gura cu gura lui, apoi se retrase instantaneu. Ea îşi ținuse ochii închişi, aşteptând mai mult şi, văzând că nu mai urmează nimic, îi deschise pentru a-l vedea privind-o cu drag. Privise cum se apleacă să o sărute din nou, de data aceasta mai repede şi abia simțindu-l. Se simțea atrasă de el.

— Şi acum ce se întâmplă ? şoptise ea după ce buzele lor se despărțiseră.

— Atât timp cât voi fi în preajma ta, Coriander Wyatt, nimic rău nu ti se va întâmpla, îți promit...

Nu putea spune că nu şi-a ținut promisiunea, doar că nu fusese lângă ea destul de mult timp pentru a da un sens spuselor lui.

Până la Crăciun, generalul Vidala ordonase să fie închişi încă două miide civili în închisori şi centre de tortură necunoscute.din toată țara; Palmer Wyatt dăduse petrecerea bogată de vacanță, iar Danny Vidai devenise amantul Iui Coriander Wyatt. Până în primăvară, femei cu basmale albe înconjurau cu pichete Piaza de Mayo din Buenos Aires, purtând însemne cu numele copiilor şi nepoților dispăruți.

"Donde Estan, Unde sunt Ei ", se putea citi pe aceste însemne, în timp ce mamele şi bunicile mergeau în cerc în raza vizuală a generalilor din Casa Rosada.; ce avea vedere spre piață. Coriander obişnuia să spună că Piaza de Mayo devenise o policlinică pentru oricine suferea din cauza regimului, un loc de întâlnire pentru aceia care se dezechilibraseră din princina brutalității ce o reprezenta Argentina. Până atunci, îl ajutase pe Danny în mişcarea antiguvernamentală, fotocopiind broşuri, bătând la maşină liste cu studenți

dispăruți, servind cafea la întâlniri clandestine, mărşăluind. Până în vară, Danny îşi anunțase demisia de la Universitate, fără nici un fel de preaviz, pentru a conduce Banca Crédito de la Piaza din Buenos Aires, dar nu înainte de a o anunța că legătura lor se sfârşise. Pentru binele ei, spusese el, o părăsea pentru ca ea să-şi poată continua viața. Apropo, o va iubi întotdeauna, adăugase el. După ce plecase nu mai dăduse nici un semn de viață. Nu-i răspundea niciodată la telefoane, iar scrisorile ei erau returnate nedeschise. Până la venirea toamnei, Coriander auzise că banca fusese închisă de Alianță, iar funcționarii arestați şi acuzați de spălarea banilor pentru grupul Montoneros.

Danny reuşise să scape. Zvonurile spuneau că el plecase în Cuba dar nimeni nu ştia nimic sigur sau cel puțin nu voia să spună.

Peste câțiva ani,în 1984, când Coriander ajunse în Brooklyn, venise înzestrată cu o pregătire medicală adecvată de la Córdoba şi cu oroare pentru suferința umană. Venise şi cu inima frântă, pentru că era încă îndrăgostită de singurul bărbat pe care-l iubise, Danny Vidai. Spitalul General clin Brooklyn avea avantajele lui, de asta îşi dăduse seama aproape imediat; cel puțin în Brooklyn, dacă era scuipată, ar putea face ceva ca lucrurile să fie mai bune în loc să stea numai şi să nu riposteze.

Îndreptându-se spre clădirea aceea lungă din stuc, în căldura şi praful din México în luna iulie, îi simțea sărutarea; aproape că vedea acel zâmbet leneş ce începea ca o buclă la colțurile acelor buze ce o sărutaseră, acel zâmbet care lumina dinții perfecți – sunt aşa ca să te pot mânca, dragă.

Coriander mergea spre iad; îşi ținea capul sus, părul i se revărsa pe umeri şi îi cădea pe față, iar ochii priveau drept înainte clin spatele ochelarilor negri. Pentru numele lui Dumnezeu, un bazin, imaginea nu putea s-o părăsească. Danny zăcea bucăți într-un bazin, aşteptând să fie revendicat. Îşi înghiți un suspin care se transformă într-un gâfâit.

— Ştiam că nu e o idee bună, spuse Palmer, fără prea multă convingere.

— E o idee groaznică, aprobă ea, lacrimile curgându-i pe obraz. Se opri să-şi scoată ochelrii de soare şi să-şi pună capul pe umărul tatălui ei.

Câinii lătrau nepăsători, oamenii se salutau ca şi când s-ar atla într-un restaurant, în elegantul Recoleta,de-a lungul bulevardului Corrientes sau ar hoinări pe Calea Florida în Buenos Aires. Un bărbat se ivi din mulțime. Era cocoşat, palici, îmbrăcat cu un costum gri, şi avea o privire îndurerată. Ea îşi dădu seama imediat.

— " Buenos Dias "15, Senora Vidai, numele meu este Enrique Sanchez, antreprenor de pompe funebre al oraşului Chilpancingo.

Bărbatul îi întinse o mână uscățivă, pe care ea îşi propuse s-o ignore. Nu avea nici o dispoziție, nici măcar pentru antreprenori. Avântându-se într-o acțiune diplomatică, Palmer îi întinse o mână puternică, cu mare experiență şi eficiență la semnat inutile tratate de prietenie.

— Sunt ambasadorul Wyatt, tatăl doamnei Vidai; înțelegeți ce şoc teribil este totul pentru noi. Dacă ați putea să ne scutiți pe cât posibil de birocrație...

— Am vorbit cu cineva în biroul dumneavoastră, spuse Coriander revenind la viață.

— Da, ați vorbit cu Anuncio; adjunctul meu...

— Mi-a spus că nu prea a mai rămas nimic de identificat, continuă ea, din nou aproape gata să se prăbuşească din pricina propriilor cuvinte.

Bărbatul se uită la Palmer, apoi la Coriander.

Replică trist:.

— Este adevărat, ri-a mai rămas aproape nimic.

Ea începu să tremure, întâi mâinile, apoi întreg corpul, până se simți deosebit de înfrigurată. îi era dor de brațele lui Danny care să o protejeze.

— Vă rog, începu ea, respirând adânc, trebuie să-mi explicați tot, domnule Sanchez.

Bărbatul vorbi repede, ca şi cum ar ti trebuit să comunice unele informații, ca să poată trece mai departe. la următoarea etapă a acestei catastrofe.

— Vedeți accidentul a avut loc noaptea şi lupii umblă prin zonă; desigur. există țărani care locuiesc acolo şi au luat tot ce au găsit. Dădu din umeri.

Resturile avionului au fost împrăştiate pe o rază de cincizeci de mile, iar în ceea ce priveşte documentele sau bagajele, ei bine, întunericul nopții îngreunează cercetările...

Nu avea nici un dubiu că încetul cu încetul, se apropia de nebunie. Vocea îi tremura când îi puse următoarea întrebare:

— Şi atunci, ce-mi mai rămâne de identificat ?

Palmer şi-o apropie mai mult, punându-i brațul în jurul umerilor.' – Coriander, aş vrea să nu faci asta...

Dar Coriander nu era atentă.

— Continuați. domnule Sanchez, spuse ea.

Sanchez tremură sub privirea lui Palmer.

— Dacă identificarea nu e sigură. nu se poate începe ancheta completă. Mormăi ceva, apoi continuă:

— Vedeți, domnul Jorge Vidai a identificat deja anumite părți ale corpului, dar dacă nu mai există o altă persoană... Se opri. Noi speram ca doamna Vidai să... Se uită spre cer neajutorat.

Era incredibil, dar exact ceea ce aştepta.

— E vorba de votul câştigător, nu-i aşa ? întrebă ea neîncrezătoare. Pro sau contra.

— O, dacă aţj putea, spuse Sanchez uşurat.

Palmer începu să spună ceva, dar Coriander îl întrerupse din nou.

— A cui este ideea aceasta, domnule Sanchez ?

Întrebă ea amabilă!

— Este ideea lui Jorge Vidai, explică nefericitul antreprenor, apoi adăugă: Vedeți, doamnă Wyatt, s-au găsit treizeci şi patru de kg de resturi umane, pe care le-am împărțit în trei secții speciale, în trei bazine. în aceste condiții, singurul mod de a identifica victimele este prin eliminare.

Dacă ar putea răsturna situația, Coriander ar putea considera probabil această premisă fascinantă.

Dacă s-ar afla aici în interes de serviciu, probabil ar crede că ideea e intrigantă. Era destul de original să împărți rămăşițele umane în trei secțiuni egale reprezentând trei ființe -.doi piloți, un soț. Şi dacă din întâmplare, erau împărțiți neegal, s-ar putea presupune că această împărțire a fost efectuată avându-se în vedere greutatea corpurilor lor în viață.

Dar era deja extenuată.

— Domnule Sanchez, sunt doctor, spuse ea printre lacrimi, deşi ar fi putut fi astronaut luînd în considerare' lipsa de obiectivitate. De unde pot şti că soțul meu a murit în acel accident, dacă nu există oase, dinți sau amprente ? Muşcându-şi buza de jos până îi dădu sângele, îşi aminti cum îl sărutase odată pe Danny până sângeraseră amândoi,din cauza muşcăturilor şi sărutărilor.

' – S-a. găsit o parte substanțială din corp, şopti Sanchez încet.

Ea vru să țipe: unde erau părțile importante, părțile care explicau acea privire arogantă, ce parcă spunea " Am ceea ce doreşti "şi nu şovăia niciodată, chiar în momentele cele mai grele.

— Care parte ? întrebă ea.

Palmer era din nou la cârmă, aplecându-se de parcă avea vântul în spate, dar Coriander întrebă cea dintâi.

— Care parte ? repetă ea, cu o nuanță de isterie în voce.

— Trunchiul,'abia replică bărbatul, singura parte care nu era ruptă în bucăți.

" Te doresc, am nevoie de tine, te iubesc până Ia nemurire ". Cum naiba putuse Danny pleca la Acapulco într-un avion particular ca să sfârşească într-un bazin privat ?

— Trunchiul ? înrebă ea.

— Da, mmm da, bolborosi bărbatul. Tot ce ştiu e că domnul Jorge Vidai a aranjat o incinerare, deci, dacă ați fi atât de amabilă să confirmați identificarea...

— Poftim ? urlă Palmer.

— Incinerare ? repetă Coriander fiind sigură că auzise greşit.

— Numai pentru a evita toată birocrația, spuse bărbatul, neajutorat. Vedeți, soțul dumneavoastră e străin, ceea ce face ca lucrurile să fie complicate în Mexico. Trebuie atâtea formalități pentru a transporta corpul... Dădu din umeri. Cenuşa e...

părea să caute cuvântul potrivit.

— Nimic, şopti ea, cenuşa nu e nimic. Era zăpăcită.

' – Dacă fiica mea e surprinsă, eu sunt consternat.

Cum îndrăzneşti dumneata sau altcineva să iei o decizie ca aceasta, fără a o consulta mai întâi pe fiica mea ? în definitiv ea e soția.

Coriander era palidă, chiar sub bronzul de pe nas şi obraji. în ceea ce o privea, decizia de incinerare era mai presus de proprietate, relații şi titluri, deşi nu-i scăpase ironia tatălui ei. De ani de zile, era pentru prima oară că tatăl ei îi apăra statutul de soție a lui Danny Vidai, mai mult decât atât, chiar îl recunoştea. Totuşi, se gândise că era mai acceptabil pentru el acum, din moment ce titlul era pe cale de dispariție.

— Unde sunt acele secțiuni ? reuşi ea să întrebe.

— în morgă, doamnă, spuse Sanchez, retrăgân- du-se. îmi pare foarte rău. dar credeam că ştiți...

Enrique Sanchez se tot retrăgea, mormăind condole- anțe la fiecare pas. Coriander nu avea nici o îndoială că bărbatul mai făcuse acei doi paşi de sute de ori, întrucât o făcea foarte bine, fără a se poticni de rădăcinile copacilor sau de pietre, chiar de acel indicator înfipt în pământ, ce informa vizitatorii că se află la morga Sanchez,în caz că o confunda cineva cu Canyon Ranch. Când dispăru, în cele din urmă, pe după clădire, Coriander anunță cu o voce copleşită:

— Merg înăuntru.

— Cel puțin lasă-mă să merg cu tine, o rugă Palmer.

— Singură, spuse ea, respirând cu greu.

Întorcându-se, merse spre pasajul boltit ce ducea la clădirea dărâmată. numită imprecis morgă.

Într-un pasaj întunecat, Jorge Vidai o căută pe bâjbâite pentru a o îmbrățişa sentimental. Fața lui angelică era brăzdată de lacrimi, părul lui negru ondulat era ciufulit, iar trăsăturile delicate estompate de nefericire.

Ea stătea destul de departe tocmai pentru a evita să-i atingă obrazul.

— Coriander, " querida que desastre ! "16, plânse el. Trebuia să mă întâlnesc cu Danny în Acapulco.

Voiam să-ți facem o surpriză: cea mai frumoasă vilă.

Derutată, ea îi răspunse cu grijă:

— Ce vilă ? Danny nu mi-a spus că se întâlneşte cu tine.

— Era o surpriză, voia să-ți cumpere o vilă, spuse Jorge la fel de categoric. Când mi-a telefonat I din Houston ne-am hotărât să ne întâlnim.

— Trebuia să se întâlnească cu cineva în legătură cu banca...

Jorge o privi nedumerit:

— Nu, "querida "în legătură cu vila...

Era absurd. Danny i-ar fi spus. Nu i-ar fi făcut niciodată surpriză o casă fără să discute mai întâi cu ea; şi apoi, încă un lucru curios:

— Ce făcea în Houston ? întrebă ea cu răceală.

— Avionul a făcut o escală pentru a lua combustibil.

— Şi a coborât să-ţi telefoneze ? Nu avea nici un sens...

— "Si, queiida "17, trebuia să-l duc lâ hotel şi apoi, dimineaţa, mergeam direct la agenţia imobiliară.

Dar ceea ce o interesa mai mult acum decât vilele şi telefoanele erau eforturile lui Jorge de a distruge şi puţinul care mai rămăsese clin soţul ei. Tonul ei nu mai era la fel de politicos, din cauza trecutului familiei, ce restrângea limitele cordialităţii chiar şi în situaţii obişnuite. El i-a pierdut respectul şi admiraţia, când' şi-a părăsit soţia şi cei trei copii, pentru mai multe starlete şi manechine minore, lăsându-le în situaţii care variau de la graviditate la perplexitate.

— Nu poţi face asta, spuse ea pe un ton rugător, pe care-l ura. Nu-l poţi -incinera.

— Nu ţi-a explicat Sanchez ?

— Nu-mi pasă de nici o explicaţie. Nu te atingi de soţul meu.

— N-a mai rămas nimic din el, se vaită el.

Stăpânirea de sine de până atunci o părăsi. Vocea îi era stridentă:

— Nu mai are nici o importanţă ce a rămas sau ce nu... Plângea. Nu te apropii de el.

El insistă totuşi.

— Dar Coriander, s-a aranjat totul pentru tine, aşa încât să nu suferi de-a lungul formalităţilor. Ne scuteşte de toate problemele birocratice şi de durerile de cap.

Dacă i-ar fi spus cineva că domina..situaţia ar fi crezut.

— Pe ce te bazezi, plânse ea, de unde ştii că e Danny ?

— " Por favor, queiida, no hay nada"1S, n-a mai rămas nimic.

— Pe ce te bazezi ?

— Pe piept, mormăi el din nou, o bucată din pieptul lui.

Ea înainta cu un pas, capul i se învârtea şi,'spre satisfacţia ei,îşi văzu cumnatul renunţând.

— Nu vei face nimic, absolut nimic, pentru că nu depinde de tine, ci de mine. Dar el stătea acolo, nu spunea nimic, nu clipea; deschise gura să zică ceva când ea trecu pe lângă el şi intră în morgă.

Capitolul 6 O izbi întâi mirosul. Era ceva putred, mai rău decât formaldehidă, o duhoare ce nu-i era cunoscută, dat fiind faptul că lucrase într-o secţie de bolnavi cu arsuri într-o perioadă a pregătirii ei. Recunoscu mirosul de carne arsă, ce-i amintea întotdeauna de cotletele de miel. Aproape vomită. îşi deschise geanta, scoase o batistă şi şi-o apăsă pe nas şi pe gură. Uitându-se în preajmă, reţinu totul, simţind greutatea duşumelei acoperite cu ceramică, pereţii cu tencuiala distrusă, conductele ruginite ce acopereau o parte a camerei, scaunele rupte ce fuseseră împinse în cealaltă parte. Totul îi amintea de o

locuință ieftină din Brooklyn,unde supraveghease' odată mutarea unui bebeluş mort înfăşurat într-un ziar.

Străduindu-se să respire uşor, îşi concentra atenția asupra unei mese lungi din mijlocul camerei.

Îl zări sau mai bine zis, îi zări, pentru că erau trei, trei bazine de metal, pătate cu alb şi negru, conținând halci de carne. Observă că erau şi etichetate; fiecare bazin avea ataşat un număr, o semnătură, trei bazine, trei victime: doi piloți, un pasager.

Tremurând îşi ridică ochii spre lumina tubului fluorescent de pe tavan şi se strădui să-şi rețină lacrimile. Plânse încet, într-o batistă, apoi îşi ridică privirea şi observă un bărbat. Lângă masa pe care erau recipientele conținând cele trei halci de carne, se afla un bărbat, care-şi ținea şi el nasul şi gura acoperite cu o batistă. I se păru cunoscut.

— Vă simțiți bine ? întrebă el.

Ce întrebare mai e şi asta ?

— Cine sunteți ? începu ea, observând că o îndruma spre ieşire.

— Pe aici...

Dar ea nu mai era atentă; ochii îi erau pironiți asupra bazinului din dreapta, cel care conținea ceea ce părea a fi un trunchi acoperit cu păr. Era grotesc.

Nu mai văzuse niciodată în viață ceva care să o pregătească pentru acest moment. închise ochii şi simți că e pe punctul de a leşina. Străinul se afla însă chiar lângă ea şi o ținu pe după mijloc; apoi, se simți condusă spre uşă. Numai când ajunse în hol, îl recunoscu ca fiind bărbatul de la procuratură, care venise la spital cu o citație pentru Danny. încă nu putea vorbi, simțurile îi erau anihilate din'cauza acelor bucăți de carne, care mai rămăseseră din ceea ce fuseseră trei ființe umane, unul destinat a-i fi bărbat; doar că nimic din ceea ce mai rămăsese nu era Danny. Nu mai văzuse acel corp niciodată; cunoştea fiecare centimetru din trupul lui Danny Vidai. Respiră adânc.

— Ce faceți dumneavoastră aici ?

Cum i-ar fi putut el explica într-o propoziție sau două că se gândea numai la cât de bine îi stătea în negru, cât.de vulnerabilă era, chiar mai emoționată decât la spital ? Ceea ce-l îngrijora mai mult decât orice era lipsa lui de stăpânire, chiar şi în a-şi îngădui să se gândească la aşa ceva.

— Deci, vă amintiți de mine ?

— Citația, spuse ea mai mult ca un anunț decât ca o replică, uitându-se la el într-un alt efort de a-şi stăpâni lacrimile. Nu e cam târziu pentru asta ?

El vorbi cu o voce care sună continuu perplexă.

— în mod obişnuit, da... Dădu din cap. îmi pare rău de toate astea....

Şi, într-adevăr, îi părea rău. Se simțea prost că trebuie să o înfrunte, pentru că Adam Singer era un om drăguț, modest, altruist., sensibil, trăsături

neobişnuite pentru cineva care-şi începuse cariera ca poliţist şi se luptase să facă dreptul numai pentru a ajunge agent special la procuratură,în districtul sudic, Manhattan.

— Aici nu e vorba numai de scuze, spuse Coriander.

Nu era vorba de o ceartă..

— Am putea merge afară să vorbim ?

Concentrându-se asupra pantofilor ei negri de piele, în timp ce păşeau pe linoleumul mizerabil, se îndreptă spre ieşire, străinul allându-se încă lângă ea.

Când în cele din urmă ajunseră la uşă şi ieşiră în curte, se opri să asculte ce avea să spună.

— Procuratura nu e convinsă de faptul că soţul dumneavoastră a murit, spuse el, oprindu-se să-i vadă reacţia. Dar ea avea numai o intensitate în privire aşteptând să audă mai multe.

— M-au trimis aici pentru a identifica oficial cadavrul – dădu din umeri – şi acum se pare ca nu avem ce identifica.

— Dacă soţul meu n-a murit, cine e în acel bazin ?

— Nu ştiu, recunoscu Adam, dar am de gând să aflu...

— Şi dacă acela nu e soţul meu, atunci ce i s-a întâmplat ?

Mâinile şi vocea îi tremurau.

Adam îşi dori să nu se fi amestepat niciodată în afacerea asta.

— Tot ce ştiu e că soţul dumneavoastră avea mari probleme financiare.

— Expresia de pe faţa ei spunea că trebuie să nu fi fost în toate minţile dacă folosea aceasta drept o scuză.

— De aceea crezi că ar putea trăi ?

Adam respiră adânc.

— Mai mult decât probleme financiare, soţul dumneavoastră a fost acuzat de fraudă bancară şi furt.

— Şi asta crezi dumneata că e de ajuns ca să pretinzi că -a dispărut şi m-a pus pe mine în situaţia asta... Simţea cum emoţia i se ridica din piept.

— E crud să sugerezi aşa ceva, e crud, absurd şi e o minciună, adăugă ea aproape plângând. Se întoarse să plece. Dar el era chiar lângă ea.

— îmi dau seama că e un şoc, dar cel puţin daţi-mi o şansă să vă explic.

Ea continuă să se îndepărteze.

— Nu cred că înţelegeţi nimic.

Punându-şi mâna pe braţul ei pentru a o opri, îi spuse:

— Vă rugăm, îmi dau seama şi nu minimalizez oroarea acestei situaţii şi şocul...

Ea îşi retrase braţul, încercând să decidă dacă să fugă sau să-l asculte.

— Ce doriţi de la mine ?, Trebui să se reţină să n-o ia în braţe pentru a o linişti şi aceasta în special din cauza buzei inferioare ce-i tremura forţându-se să nu plângă. La vârsta de patruzeci de ani şi după zece ani într-o profesie în care

cinismul făcea parte din îndatoriri, iar regretul era un lux, Adam Singer credea că e imun la femei atrăgătoare nefericite. O dovadă că nu era aşa era chiar Coriander Wyatt Vidai.

— Aş dori să mă ajutați să aflu adevărul şi să nu mă întrebați de ce, pentru că e foarte simplu – se grăbea deoarece ştia că are numai o şansă să ajungă la ea – dacă există o singură şansă ca soțul dumneavoastră să trăiască, iar eu îl pot găsi sau vă pot dovedi că se află undeva şi nu zace acolo, în bazin, va trebui să acceptați, chiar dacă asta înseamnă o acuzare, un proces şi o condamnare la închisoare. Se opri. Chiar dacă e crud şi absurd, pentru că, dacă-l vor găsi, numai aşa veți afla adevărul.

Se uită bine la el. Avea un stil curios,o distincție naturală: era îmbrăcat în blue jeans şi într-o jachetă mototolită din bumbac în dungi, cu o batistă înghesuită în buzunarul de la piept. Emană încredere şi totuşi era atât de deplasat. Avea părul şaten şi mai lung decât era la modă, nasul oarecum ascuțit, ochii de un albastru intens şi niciodată nu exista vreun dubiu la cine se uita sau cu cine vorbea, pentru că privirea îi era directă şi mistuitoare. Arăta mai mult ca un jucător de fotbal decât ca agent al procuraturii; Adam era înalt, cu umeri lați, fapt ce făcea aproape tentantă o îmbrățişare şi îndepărtarea restului lumii dureroase... îşi întoarse puțin capul.

— Nu pot să cred asta, şopti ea, nimic din ceea ce mi-ați spus...

— Cincisprezece minute, replică el în şopată, oferindu-i argumentul final.

Ea avea lacrimi în ochi, iar vocea îi tremura.

— Unde stați ? vorbi ea într-un târziu, cu o voce slabă.

— La hotelul Parador, spuse el încet. Trebuia să « se abțină să ofteze uşurat, de fapt s-o atingă...

Resemnată, vocea ei era înceată şi îndepărtată.

— Ne întâlnim la restaurant la ora şapte, spuse ea înainte de a-l părăsi, lăsându-l cu o privire uşor surprinsă. Doi câini râioşi săriră să adulmece pământul în preajma lui. îndepărtându-se, se gândi că se agăța de orice, chiar dacă el era singura persoană de până acum care îi confirmase speranța.

Şi, oricum, de ce naiba se grăbea să incinereze rămăşițele care nu erau ale soțului ei, era sigură de asta...

Capitolul 7 Viața era plină de surprize. într-o zi te aflai în viață, sănătos, înşelai o bancă cu milioane de dolari, iar în ziua următoare zăceai în bucăți într-un bazin de metal, într-o oarecare gaură a iadului, optzeci şi şapte de km la nord de Acapulco. Adam se descoperi pătruns de emoție, în timp ce părăsea curtea şi se îndrepta spre hotel. Soarele apunea şi dinspre Sierra Madre del Sur,de Ia depărtare, venea o briză rece şi uscată. îşi scoase jacheta şi îşi întoarse mânecile cămăşii gândindu-se că nu i-ar face rău o plimbare. din moment ce duhnea a folmaldehidă şi avea nevoie să-şi limpezească mintea. O plimbare ar fi fost prilejul potrivit pentru a se gândi la toate.

Îl intriga această Coriander Wyatt Vidai şi, oricum. ce nume mai era şi ăsta 19 – nu numai pentru că era o femeie frumoasă cu o problemă urâtă. îl intriga pentru că avea acest sentiment obsedant că ea ştia mai multe decât dădea impresia; îl mai intriga pentru că distrusese teoria înscenării propriei morţi a lui Vidai. Tipul nu era atât de prost să lase în urmă o soţie care arată aşa, numai dacă ea nu ştia mai multe decât spunea, ceea ce-l întoarse la dilema lui iniţială...

Ajungând lâ drumul principal, Adam decise să meargă prin oraşul vechi Chilpancingo, cu acoperişurile sale cu ţiglă roşie şi trotuarele curate.

Oraşul era, fără îndoială, diferit de orice alt oraş mexican pe care-l văzuse; nu existau gunoaie, nu exista mahala şi nici sărăcie; nu că s-ar fi gândit vreodată să vină în vacanţă. Nu era nimic de făcut sau de văzut, doar dacă voia să urmeze un curs la Universitatea Guererro sau să studieze picturile murale din faţa primăriei, ce imortalizau acel moment scurt din istorie, Chilpancingo a încercat să se retragă din Mexico. De fapt, atunci a fost ultima oară când morga fusese atât de aglomerată, în 1813, când Jose" Luis Morales y Pavon avusese acea idee şi fusese împuşcat împreună cu toţi oamenii lui de către trupele spaniole. Ca şi în această dimineaţă, când morga viermuia într-adevăr de atâta treabă, nu numai din cauza prăbuşirii avionului. Se pare că un şofer din partea locului a luat prost o curbă şi a ars împreună cu camionul lui în fundul unei râpe. în timp ce mergea, Adam îşi dădu seama că acest caz nu fusese deloc uşor chiar de la început. Problema era că prea multe dubii planau asupra aceloraşi întrebări chiar de la începutul investigaţiei...

De exemplu, închinase Vidai un avion pentru a-l duce la sfârşitul săptămânii la Acapulco cu intenţia de a scăpa înainte ca avionul să se prăbuşească creându-şi astfel un alibi ? Stătea oare întins undeva, pe o plajă, cu cincizeci de milioane de dolari, cu o pi/la colada în faţă fără nici un regret ? Coriander urma să i se alăture după şase luni sau un an pentru a trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi într-un refugiu latino-american unde nu există extrădare ? Sau, poate, ea nu ştia nimic şi tipul avea un libido subdezvoltat şi era orb, plecând, de fapt, fără ea.

Şase luni, un an mai târziu şi ea ar lua-o de la capăt cu altcineva, aşa fac toate... Sau, poate îl părăsise norocul pe ticălos şi s-a prăbuşit cu acel avion, ceea ce tot nu explica problema banilor. Erau oare, ascunşi la Coriander sau altcineva ştia unde se aflau... Adam clătină din cap; totul constituia o serie de ipoteze confuze. chiar şi pentu el, care era obişnuit cu ele de şase luni. Aproape singurul lucru bun din toată povestea era că uita de problemele lui...

Îl chinuia noaptea târziu, când era singur sau în acele momente din timpul zilei când avea timp să se gândească. în adâncul sufletului, undeva, nici măcar nu putea localiza unde, exista sentimentul acesta pustiitor că internistul lui diagnostica începutul unui ulcer duodenal. Şi, ce importanţă mai avea ce era de fapt – chiar după ce a înghiţit tot felul de substanţe şi s-â lăsat radiografiat –

dacă tot nu se putea schimba nimic sau nu putea retrăi ultimii zece ani din viață...

Mersese totul greşit încă de la început., acum putea spune asta cu o siguranță absolută, chiar dacă nu avea un efect pozitiv asupra lui. Dacă n-ar fi fost împuşcat, n-ar fi întâlnit-o niciodată, dar faptul că ai fost împuşcat schimbă întreaga perspectivă asupra vieții. Să zaci acolo, într-o fundătură, şi să sângerezi de moarte te face să-ți reevaluezi prioritățile. Să vezi luminile acelea roşii strălucitoare, pe dos şi toate acele fețe oribile holbându-se şi mulțumind lui Dumnezeu că tu ai fost acela şi nu ele, te făcea să apreciezi pe loc cât de scurtă poate fi viața şi cât de lipsit de sens era să mori fără să simți ceva cu adevărat sau fără a iubi pe cineva...

Când se trezise, la terapie intensivă,tot ce văzuse erau dinții albi şi frumoşi şi ochii zâmbindu-i de sub un smoc de păr negru şi o bonetă mică albă, şifonată. Se îndrăgostise. Nu-i ştia nici măcar numele, nu ştia unde naiba se afla, dar se îndrăgostise adânc şi profund. " Eva ", poți ignora asta, numele ei era " Eva ", n-ar fi crezut niciodată dacă n-ar fi fost scris pe acel ecuson din plastic alb prins deasupra sânului drept; fusese primul lucru pe care-l putuse citi, când ochii lui s-au putut concentra pe ceva. Era sigur că murise şi ajunsese în rai. în următoarele trei săptămâni, Eva i-a schimbat sonda, i-a fricționat vârful penisului cu ulei, i-a schimbat' aşternuturile mai mult de două ori pe zi, l-a fricționat suplimentar cu alcool. După ce a fost transferat de la terapie intensivă într-o rezervă privată, ea venea să-l vadă în fiecare zi.

Nu se mai gândea la recunoştință, atracție sau timp, i se părea că totul este atât de firesc – Adam şi Eva – chiar acolo,în restaurantul acela chinezesc din Soho – Paradisul – unde unul dintre prietenii lui aranjase să-şi sărbătorească nunta. După şase luni, Adam era tot inapt, lua cursuri în drept, iar Eva era deja însărcinată. După încă doi ani, Adam îşi lua în sfârşit licența în drept, părăsea poliția definitiv şi era angajat de procurorul districtual să facă muncă de investigație; nu ceva prea pretențios. Oricum, era mai bine decât să hoinărască pe străzi în calitate de membru al poliției locale. Penny avea un an şi jumătate, iar Eva părăsise slujba de la spital pentru a "lucra la domiciliu. Viața se scurgea cu problemele şi recompensele obişnuite. Copilul creştea frumos, Eva avea timp să ia lecții în gospodărie, iar Adam se bucura de noua lui poziție ca agent special al procuraturii din Manhattan. Necazul venise odată cu ştirea senzațională a desemnării lui într-un caz important de terorism, în care trebuia să lucreze cu un agent special, ataşat al FBI din Washington.

Investigați o celulă a grupului lui Abu Nidal care, vorba vine, stabilea operațiuni nord-est. Cum cercetările se prelungeau luni de zile, era normal ca agentul FBI şi Adam să devină prieteni. Tipul venea, când era liber la ei acasă, iar Eva îşi încerca talentul culinar la cină. îşi petreceau timpul în jurul mesei de bucătărie şi era bine, pentru că astfel Adam o putea vedea pe Penny, iar tipul nu

trebuia să mănânce tot timpul în restaurante sau singur în camera lui de hotel. Ironia a fost că, în cele din urmă, cazul a fost abandonat când suspecții n-au făcut altceva mai suspect, decât să deschidă un lanț de restaurante pe Lexington Avenue. Li s-a spus că trebuiau să aştepte să se întâmple ceva spectaculos pentru a putea acționa. S-a întâmplat într-adevăr ceva spectaculos, doar că s-a întâmplat în bucătăria lui Adam...

Modul în care Adam a înțeles ce se petrecea era chiar-ciudat; i-a trebuit ceva timp ca să-şi dea seama că aventura lor dura de luni de zile. Cu câteva nopți înainte ca investigațiile să fie suspendate, stăteau toți în jurul mesei, la bucătărie, mâncând paste făinoase şi bând vin, când Adam zărise acea privire dintre ei – dintre Eva şi tip, deşi agentul FBI era cu o femeie pe care i-o prezentase Eva. Ce-a văzut Adam în acea miime de secundă i-a schimbat viața; o fracțiune de secundă fusese necesară privirilor ca să plutească în aer deasupra mesei, apoi fiecare se uitase în altă parte. I se făcuse greață. Stăteau cu toții la masă, râdeau, glumeau fără a filtra şi fără a vorbi cu subînțeles, mâncau paste, iar sosul li se aduna la coltul gurii, sorbeau din vin şi vărsau picături pe masă. Cu toate acestea, Adam ştia că aceşti doi oameni se văzuseră goi, îşi atinseseră trupurile, se iubiseră atingând culmi ale dorinței. în tot timpul acela, în care privirile se intersectau deasupra mesei şi stăteau suspendate undeva deasupra bucăților de pâine Stella d'Oro, întreaga viață a lui Adam îi trecu prin fața ochilor şi, odată cu ea, o istorie a secretelor împărtăşite, a momentelor intime, a tuturor poftelor risipite care le schimbaseră irevocabil interesele. Adam se scuzase, se dusese la baie şi vomitase. Scena care a urmat a fost aproape mai dură decât realizase atunci cu lacrimi şi scuze de genul " N~am vrut să se întâmple niciodată ", rostite de individ şi " Voi ține întotdeauna la tine ", spuse de Eva.

După ce s-au despărțit, Adam a început să se culce cu femeia care fusese la ei în noaptea aceea, martor lâ destrămarea căsniciei lui. Era mai uşor să vorbeşti despre asta cu cineva cu care puteai comunica prin semne fără a trebui să explice fiecare detaliu, întrucât ea ştia chiar şi ce mâncaseră la cină în acea noapte...

Acum, după un an, tot îl mai durea acea întâmplare şi cel mai mult se gândea Ia Penny, dar, la drept vorbind, era supărat pentru că avusese încredere în individ, pentru numele lui Dumnezeu, lucrau împreună noapte şi zi, îşi petrecea timpul acasă la el, jucându-se cu copilul lui, mâncând la el; prietenii nu-şi făceau niciodată una ca asta. Cu Eva era altceva, nu era chiar un sentiment al trădării venind de nicăieri pentru că, într-un fel, ştia, instinctiv, că ei nu vor fi împreună toată viața.

Singurul lucru ce îl mai înnebunea încă era faptul că, de câte ori se gândea la ea, avea aceeaşi durere aproximativ în acelaşi loc unde încasase acel glonte când a început totul...

Chiar după modernul hol al hotelului Pârador el Margues, se afla un restaurant cu ziduri din stuc alb şi cu mese şi scaune nefinisate din stejar. Adam se aşeză la o masă din colţul cel mai îndepărtat al salonului, cu vedere spre intrare. Comandă o bere şi, când sosi comanda începu să soarbă spuma de pe marginea paharului, apoi luă câteva înghiţituri lungi şi se lăsă pe spate pentru a recapitula evenimentele în cazul Vidai, ce-l adusese în excursia la Mexico...

În urmă cu doi ani, Danny Vidai sosise în New York cu o declaraţie financiară conţinând proprietă- ţile excedentare de cincizeci de milioane de dolari din Buenos Aires. La două luni de la sosire, Vidai reuşise să-şi facă relaţiile necesare şi contactele potrivite pentru a licita cu succes Banca Interfederală din oraşul New York..

Când Danny Vidai preluase Banca Interfederală, aceasta avea deja o istorie cuprinzând împrumuturi neinspirate şi ipoteci sub valoarea garanţiilor. De aceea, o putuse cumpăra la un preţ atât de mic şi cu atât de puţini bani gheaţă. Nimeni nu mai voia un alt eşec bancar, cu atât mai puţin Departamentul pentru Comerţ. De aceea fusese aprobată, atât de repede de către Comisia Bancară de Stat din New York, cererea lui Vidai de a o cumpăra. Toată lumea ştia că banca se află în pragul falimentului şi toţi sperau că argentinianul va aduce un suflu nou de viaţă în acea instituţie ce trăgea să moară. în cei doi ani, în care banca fusese condusă de Vidai, datoriile creşteau din ce în ce mai mult din cauza scăderii creditelor, împrumuturilor ilegale şi depăşirilor conturilor. Mai dezolante chiar erau depunerile mari ce veneau din Argentina, constituindu-se în capital " zburător" şi care îşi găseau loc în conturile personale ale lui Vidai înainte de a fi transferate fără a lăsa nici o urmă. De fapt, aproape toţi banii proveniţi din acele împrumuturi ilegale, linii de credit, şi depăşiri de cont intrau în conturile lui Vidai; unde rămâneau atât cât să arate la sfârşitul fiecărei luni o balanţă stabilă revizorilor ce făceau inspecţii de rutină. Politica struţului, aprecie Adam, ba e, ba nu e; numai că nu putea dovedi nimic de vreme ce toate documentele şi foile cu tranzacţii dispăruseră odată cu banii. Avea nevoie de nume, de date privind destinaţia banilor şi de declaraţiile bancare; avea nevoie de cineva care ştia şi era dispus să vorbească.

Ruptura surveni în dimineaţa zilei de 4 iulie, chiar în momentul în care Adam se pregătea să ia trenul spre Washington pentru a o vizita pe Penny la sfârşitul săptămânii. Se pare că asistentul lui Vidai, un bărbat ce nu fusese dispus să coopereze la începutul investigaţiei, era suficient de supărat de ceva aşa încât să vină în oraş să discute. După cum îi explicase Evei, Adam trebuia să fie disponibil, fie că era în vacantă, fie că nu era. Chiar dacă procurorul general nu fusese încă " luat pe sus " din casa lui din Hampton şi ceilalţi colegi nu.plecaseră încă la ţară sau la mare sau erau indisponibili ascunzându-se în spatele roboţilor telefonici, n-ar fi permis nimănui să vorbească cu bărbatul. Era

cazul lui, lucrase prea mult şi prea din greu, ca să nu continue investigaţiile. Adam îi spusese lui Penny că va întârzia până seara.

În acea dimineaţă de 4 iulie, instalaţia de aer condiţionat din biroul lui Adam nu funcţiona; nu numai în biroul lui, ci şi în al procurorului districtual şi,., aparent, în toată aripa de est a clădirii. Chiar dacă aripa ce dădea spre clădirea veche a Curţii de Justiţie de pe strada Centre era foarte veche, totuşi nu exista scuze pentru o pană de curent. Clădirea fusese electrificată din nou anul trecut, aşa încât să' existe aer condiţionat şi căldură în fiecare birou.

Pentru cei care lucrau la sfârşit de săptămână, seara sau în vacanţe, nu mai era o problemă să suporte vremea urâtă, fără căldură, sau să suporte căldura fără aer condiţionat. Cu excepţia zilei de azi, 4 iulie, una din cele mai călduroase zile ale verii, cu temperaturi oscilând în jurul valorii de 35° şi cu o umiditate record, ce depăşea graficele, când sistemul de aer condiţionat era defect şi nu era nimeni să-l repare.

Fernando Stampa era un bărbat mic, perfect proporţionat, în miniatură şi îmbrăcat într-un costum bleumarin puţin purtat, cu o cămaşă albă şi o cravată maron cu un ac demodat. Pe mâna stângă, purta o verighetă şi un ceas cu brăţară iar în mâna dreaptă ţinea o batistă albă şifonată cu care îşi tot ştergea sprâncenele, îl ajunsese căldura, deşi poate transpira mai mult din cauza nervilor.

— Aveţi familie, aici, în New York ? întrebă Adam, pentru că ne trebuie un număr de telefon să vă contactăm astăzi; e vorba doar de rutină.

— Am soţie.

— Nu aveţi copii ?

Stampa arăta furios.

— Am avut odată un fiu...

— Ce s-a întâmplat ?

— A fost unul dintre " dispăivţi", spuse omul încet.

Nu înţelegea prea bine.

— Ce vreţi să spuneţi ? întrebă Adam.

— Acum douăzeci şi patru de ani, începu Stampa, în timpul " Războiului murdar", " Guerra Suda" din Buenos Aires, Generalul Videla şi Alianţa au fost răspunzători pentru dispariţia a mai mult de 8.000 de oameni. Fiul meu a fost luat împreună cu ceilalţi studenţi care se opuseseră Alianţei.

— Ce s-a întâmplat cu el ?

— Am avut noroc; în cele din urmă i-am găsit trupul.

Era greu să găsească cuvinte pentru a-l compătimi.

— De aceea aţi plecat, domnule Stampa ?." – Aveam prea multe amintiri -, spuse el încet.

Adam continuase:

— Este evident că l-ați cunoscut pe domnul Vidai în urmă cu ani de zile. De fapt, cât timp ați lucrat pentru el la banca din Buenos Aires ?

— Numai şase luni, dar relația cu Danny a fost şi o prietenie. Venisem la el când încercam să ne găsim fiul.

— Atunci v-a angajat ?

— Da, deoarece ştia. că fiul meu fusese ridicat de forțele armate şi că nu avea bani. Mă plătea chiar şi când nu eram acolo, ci îmi căutam băiatul.

— Ați întâlnit-o vreodată pe Coria'nder Wyatt Vidai ?

— Nu, nu atunci. Am întâlnit-o în New York.

— Nu mi-am dat seama că erau căsătoriți de atâta timp.

— S-au căsătorit numai cu trei ani şi jumătate în urmă, dar s-au cunoscut când ea.îi era studentă la Universitatea din Córdoba.

— Dar ea e din America, nu-i aşa ?

Stampa aprobă dând din cap.

— Tatăl ei a fost ambasadorul Statelor Unite în Argentpa.

— De ce a închis guvernul banca din Buenos Aires ?

— Au acuzat banca de spălarea banilor pentru grupul Montoneros.

— Aşa a fost ?

— Da.

— Ați fost şi dumneavoastră arestat ?

Bărbatul negă cu o mişcare a capului.

— Ceea ce m-a salvat a fost faptul că eu nu figuram oficial în registrele de evidență, deci guvernul nu ştia că lucram acolo." Şi n-am fost prezent la bancă în ziua în care poliția a făcut zarvă.

— Ştiați ce se întâmplă la bancă atunci ? întrebă Adam, iar când văzu că Stampa nu răspunde adăugase: Domnule, eu nu cercetez Crédito de la Plata.

În cele din urmă, după câteva minute,Fernanclo Stampa povesti cum grupul Montoneros se apucase de o serie de jafuri şi răpiri pentru a avea bani şi a se opune Alianței şi cum sumele încasate urmau să fie depuse în conturi în bănci cu nume fictive, iar Danny Vidai supraveghea tranzacțiile financiare.

— Nu exista nimeni fără vreun pic de decență care să nu facă ce putea, concluziona Stampa. Nu era greu să găseşti recruți.

— Fiul dumitale era unul din recruții lui Danny ?

— Fiul meu a fost un idealist şi deci a devenit o victimă... Stampa tăcu iar.

Adam încercase să adune toate datele la un loc, repede, pentru a găsi o legătură între o perioadă de violență în cea mai sudică țară din lume, secătuirea unei bănci din New York şi un om distrus ce încerca să-şi salveze puținul ce-i mai rămăsese din propria-i viață.

— Dar şi doamna Vidai a fost unul dintre recruți ?

— Cu ea a fost altceva, spuse Stampa repede, era îndrăgostită de el.

— Cum ați aflat ce s-a întâmplat cu fiul dumneavoastră ?

Ochii bărbatului se umpluseră de lacrimi.

— Guvernul arunca trupuri din elicoptere în Rio de la Plata. I-am găsit trupul pe ţărm.

— Membrii Alianţei au fost pedepsiţi ?

Stampa afişă un zâmbet trist.

— Acum, în Argentina e democraţie, ceea ce înseamnă că preşedintele i-a iertat pe membrii . 112 Alianţei care fuseseră în temniţă...

Adam aduse încet conversaţia la chestiunea pentru care venise bărbatul.

— Aş dori să-mi acordaţi permisiunea de a înregistra tot ce discutăm.

— Aţi promis...

— Am promis că nimeni nu va citi transcrierea fără a vă cere acordul în prealabil.

El dădu din cap.

— Putem începe.

Aclam se ridică în picioare.

' – Am aranjat cu un stenograf, spuse el, îndreptându-se spre uşă.

Fusese plecat numai un moment, iar când se întoarse era urmat de o femeie ce ducea o maşină mică de scris, acoperită cu plastic greu. Au făcut prezentările, apoi femeia s-a aşezat în spatele biroului lui Adam, a dezvelit maşina şi apoi a aşteptat cu degetele deasupra tastelor.

— Există anumite formalităţi, domnule Stampa, explică Adam, apoi îi ceru să ridice mâna dreaptă în faţa unui procuror pentru a declara că venea de bună voie, nu ca urmare a unei citaţii sau a unui mandat şi să-i aducă la cunoştinţă că orice spune poate şi va fi folosit ca dovadă în tribunal în eventualitatea unui proces.

— De ce v-aţi hotărât să veniţi aici ? Ce s-a întâmplat ?

113 , – Am necazuri, începu Stampa, cu lacrimi în ochi.

— Povestiţi de la început şi poate vă pot ajuta.

Ezitând un moment, Stampa scutură din cap.

— Dacă n-aţi fi crezut că vă pot ajuta, domnule Stampa, îl convinse Adam, n-aţi fi venit aici.

După câteva clipe Stampa îşi recapătă curajul.

— Vinerea trecută, Danny m-a chemat în biroul lui şi mi-a vorbit de această afacere la care lucra în Buenos Aires. Dar, din motive politice, numele lui nu putea apărea pe nici o hârtie sau pe nici un cec.

Avea nevoie de un favor.

— V-a explicat în ce constă afacerea ?

— Nu, mi-a spus doar că trebuie să semnez cinci cecuri fără acoperire la un cont din altă bancă.

— Vă rog să menţionaţi numele băncii, domnule Stampa.

— Republic Exchange.

— Continuați, spuse Adam, dând din cap spre stenograf.

— Spunea că are nevoie numai de semnătura mea şi că va face toate depunerile necesare în contul meu pentru a acoperi fiecare cec pe care l-a scris.

— Ce aveați de câştigat din această tranzacție ?

— Nimic, spuse Stampa. Era un serviciu şi Dumnezeu ştie că îi datoram mult. Dumnezeu ştie.

— Ați semnat cecurile ?

— Da.

— Ce s-a întâmplat apoi ?

— Nu s-a întâmplat nimic timp de cinci zile lucrătoare, iar apoi, chiar înainte de închiderea băncii pentru 4 iulie, am fost chemat de unul dintre vicepreşedinți.

— Vă rog să menționați că aceasta a fost ieri, 3 iulie, 1992. Vă rog, continuați, domnule Stampa.

Stampa era stânjenit.

— Toți banii au rămas fără acoperire.

— Despre ce'sumă e vorba ?

— Danny a completat fiecare cec cu suma de 200.000 de dolari. Privi din nou stânjenit, de parcă ar fi fost vina lui.

Adam era uluit, chiar şi stenografa întrebă:

— Un milion de dolari ?

Bărbatul dădu afirmativ din cap.

— Stenografa nu poate înregistra o-aprobare prin gesturi, reuşi Adam să spună.

— Da, afirmă Stampa, un milion de dolari.

Adam îşi reveni.

— Şi ce v-a cerut vicepreşedintele ?

— Mi-a cerut să acopăr cecurile.

— I-ați spus că există o tranzacție între dumneavoastră şi domnul Vidai ?

— I-am spus că s-a strecurat o greşeală.

— Nu i-ați explicat că domnul Vidai promisese acoperirea acelor cecuri prin depunerea unor bani în cont la banca Republic ?

— Nu, pentru că ar fi trebuit să dau motive, iar înțelegerea era confidențială; Danny îmi spusese să nu o dezvălui nimănui. Speram că e vreo greşeală la mijloc şi fie banii erau pierduți, fie contul meu nu se clarificase.

Adam înălță capul, venindu-i greu să priceapă amărăciunea întregii situații.

— Aşa stăteau lucrurile când ai telefonat la banca Republic ?

Stampa respiră adânc.

— Nu, spuse el încet, când am sunat la bancă mi-âu spus că nu există nimic în contul meu, din moment ce abia făcusem o depunere cu câteva săptămâni în urmă.

Era absolut incredibil.

— Ați încercat să-l căutați pe domnul Vidai ?

— Da, dar plecase deja la sfârşit de săptămână.

— Când plecase ?

— De fapt, pe data de 3 iulie nu venise deloc, a plecat din bancă pe 2 iulie, la ora închiderii...

— L-ați căutat acasă ?

— Da, dar nu mi-a răspuns nimeni la telefon.

— Şi nu v-ați dus acolo ?

Stampa arăta nefericit.

— Cum puteam face una ca asta ? Nu puteam să dau buzna aşa...

Situația era atât de patetică, încât era aproape incredibilă pentru cineva 'care nu cunoştea povestea acestui bărbat. Era deja distrus din cauza dispariției fiului său, aşa că această tragedie recentă i-a îndepărtat pur şi simplu ultima brumă de încredere ce a avut-o în Vidai.

— Să ne întoarcem puțin, domnule Stampa; nu înțeleg de ce Banca Interfederală v-a făcut reproşuri dacă la returnarea cecurilor acestea erau marcate " fonduri insuficiente ". Presupun că au fost returnate lui Danny Vidai, întrucât el era beneficiarul.

— în mod obişnuit aşa s-ar fi procedat, doar că Danny a prezentat o garanție personală, deci banca a achitat cecurile mele cu bani gheață.

Adam era vizibil mişcat.

— Au fost achitați un milion de dolari bani.

gheață înainte ca Banca Interfederală să primească confirmarea plății de la Banca Republic ? Cum i-a convins Vidai să facă asta ?

— Doar el e proprietarul băncii, nu-i aşa ? Cine-l putea refuza, mai ales că cecurile toate erau completate de el şi semnate de mine, asistentul lui personal ? Dar, deodată, tonul lui avu o tentă de disperare când spuse în continuare: Eu datorez bani băncii, eu, eu sunt singurul răspunzător.

Totuşi, lui Adam nu i se părea totul clar. Ceva nu era în ordine.

— O clipă, domnule Stampa, dacă Vidai depune toate cecurile în conturile lui de la Banca Interfederală (chiar în bani gheață) şi după cinci zile rămân fără acoperire, de ce banca nu debitează contul lui şi nu inversează procesul să pară ca şi cum tranzacția nu s-ar fi întâmplat niciodată; deci n-ar mai exista deficit de bani.

— Stampa zâmbi trist.

— Aşa ar fi fost logic, dar Danny nu a depus bani în nici unul din conturile lui.

Adam simți fiori reci. Formulă cu grijă întrebarea.

— Vreți să spuneți că Danny Vidai a ieşit din bancă înainte de sfârşitul săptămânii cu un milion de dolari bani lichizi ?

— Aşa se pare. Stampa ceru nişte apă. Adam umplu un. pahar luat' dintr-un frigider din colțul camerei. îi dădu paharul, apoi se aşeză din nou şi îl întrebă:

— Unde e el acum ?

— în Mexico.

— Ştiți unde ?

— Undeva, în Acapulco. Spusese tuturor că avea de gând să caute o casă pentru impozite, de vreme ce avusese ideea de a-şi împărți timpul între Acapulco şi New York...

Fără îndoială. O casă în valoare de un milion de dolari când deja frustrase banca de 50 de milioane.

De ce să fure atât de puțini bani lichizi de la cineva care mergea cu siguranță la autorități când descoperea că cecurile îi rămân fără acoperire ? Şi continuând această linie a motivațiilor, de ce nu făcuse Vidai nimic pentru a-l împiedica pe Stampa să afle ? Nu avea sens.

— Dar soția lui ? E şi ea tot în Mexico.?

— Nu e de gardă la spital.

Adam clătină din cap, lăsându-şi privirea să se piardă în depărtare.

— Aşa este, ea e doctor, emoționant, el provoacă atacuri de cord, ea le vindecă, formează o echipă destul de interesantă. îi trecu prin minte că poate n-ar fi o idee atât de rea să-l convingă pe Stampa să depună o citație pentru Vidai... Se mai gândi că n-ar putea fi o idee rea să meargă la Spitalul General din Brooklyn să vorbească cu soția lui Vidai... Adam nu era deloc surprins să-l vadă pe Stampa aproape plângând când îl întrebă:

— Mă veți ajuta ?

Adam trecu direct la chestiune.

— Voi încerca să fac un aranjament pentru a vă proteja, dacă îmi permiteți să văd anumite dosare bancare şi documente. Mai întâi de toate, aveți cheile de la birourile băncii ?

Căutându-se în buzunar după o batistă, bărbatul făcu un semn afirmativ din cap.

— Presupun că mai aveți numele şi adresele celor mai mulți dintre depunători.

Dar, de data aceasta, Stampa îi propuse ceva precis.

— îmi asigurați imunitatea dacă vă dau tot ce doriți ?

— Aşa intenționez, dar trebuie să vorbesc cu procurorul de district. Era prudent, deşi nu existau motive de a-l face pe om să sufere mai mult decât suferea deja.

— Dumneavoastră stați aici până încerc să-l găsesc pe procuror acasă.

Adam întrebă pe neaşteptate:

— Spuneți-mi, ce credeți că ar fi făcut luni dacă n-ați ti venit azi aici ?

Stampa arăta din nou rău la față.

— M-ar ti dus cu vorba, mi-ar fi spus să nu-mi tac griji pentru că va avea el grijă de tot... Dădu din umeri. M-ar fi pus în situația de a mă apăra pentru faptul că nu am avut încredere în el. Toate frazele astea... ' – Nu s-ar fi înşelat prea mult, întrucât se pare că totdeauna a avut grijă de dumneata în trecut.

Era ceva ce nu se lega în toată înscenarea asta.

— De data asta e altceva, m-a trădat, spuse bărbatul printre lacrimi, m-a mințit,-m-a lăsat fără putința de a alege.

Era sau o chestiune de onoare între hoți, sau o moralitate deplasată. Orice ar fi fost, era un fenomen bizar pe care Adam învățase să-l înțeleagă de-a lungul anilor ca atunci când e în cauză propria ta persoană. Dar, pentru moment, era mai important a aranjeze ca citația să fie legalizată şi declarația im transcrisă pentru a fi semnată. în câteva minute, Adam se afla la telefon, făcând toate aranjamentele necesare; în mai puțin de o oră, mandatul a fost completat şi citația îndesată în buzunarul lui

după încă o jumătate de oră, se afla în tren, îndreptându- || spre Spitalul General din Brooklyn pentru â vorbi CU Coriander Wyatt Vidai...

Şi iată-l acum, două zile mai târziu, în Chilpancingo, Mexico, ştiind mai puțin decât ştia acum câteva luni, când începuse această investigație.

Auzi pe cineva strigându-i numele şi privi în jur, descoperindu-l pe agitatul proprietar al lui Gwenda Charter. Fritz Luckinbill voia să vorbească. Toată lumea voia, gândi Adam, în timp ce se ridică să strângă mâna bărbatului, toți aveau o miză în această poveste şi, oricum, era numai şase şi douăzeci. Mai avea încă patruzeci de minute până la întâlnirea cu " văduva " sau cu soția – una dintre dilemele fundamentale ale cazului acestuia era cărei categorii îi aparținea...

Capitolul 8 Fritz Luckinbill era un bărbat înalt, masiv, solid şi vizibil supărat. Avea părul roşu cu fire argintii, o față roşie pătată de vene albastre. Părea devastat de această tragedie cumplită, ce-l costase doi piloți care abia îşi începuseră cariera, un avion nou-nouț şi o chitanță neplătită de cincisprezece mii de dolari pentru călătoria la Acapulco. Moartea pasagerului era o altă problemă, ce va aduce, fără îndoială, un proces intentat de familie pentru neglijență.

Adam întrebă într-un sfârşit, după ce schimbase impresii câteva minute cu proprietarul companiei aeronautice despre toate persoanele implicate, după ce se plânse de căldură şi comandă băuturi pentru 'amândoi:

— De obicei nu sunteți plătiți în avans ?

In jurul ochilor bărbatului exista o anume oboseală.

— Depinde dacă îl ştiu pe client sau dacă au fost tăcute aranjamente dinainte...

— îl cunoşteați pe Danny Vidai ?

— Nu.

— De ce i-ați acordat credit ?

El oftă.

— Pentru că individul conducea o bancă; ce garanție mai mare putem avea ? Şi pentru că mi-a fost oferită posibilitatea de a alege: sau plata înainte, sau la sfârşit în bani lichizi. Fratele tipului trebuia să-l întâlnească în Acapulco cu banii...

— Ați mai vorbit cu Jorge Vidai de la accident ?

Luckinbill râse.

— Da, am vorbit; mai bine zis, el a vorbit cu mine, mi-a spus că familia se gândeşte să intenteze proces...

— Ar trebui să dovedească că a fost eroarea pilotului...

— Mexicanii au şi scris în raportul preliminar:

eroare de pilotaj.

Se aplecă.

— Domnule Singer, nu vreau să vă pierdeți vremea din cauza mea. De aceea am vrut să vă vorbesc. Se zvoneşte că aveți o citație pentru pasagerul meu mort.

Adam auzea zăngănitul vaselor şi bâzâitul celor două ventilatoare din tavan.

— Mda...

— Asta înseamnă că trăieşte şi, dacă trăieşte, familia nu poate intenta proces pentru moarte din culpă, spuse Luckinbill agitat.

Adam nu răspunse imediat, ci se concentra asupra berii din fața lui.

— Nu e chiar atât de simplu...

Îşi ridică privirea.

— Mai bine spuneți-mi ce ari găsit când ați fost la locul accidentului.

— De unde ştiați că am fost acolo ?

Adam zâmbi.

— -Zvonurile...

Luckinbill inspiră adânc.- – M-am dus acolo să găsesc cutia neagră, deoarece, fără ea, nu pot dovedi nici numele piloților mei...

— Nu o au mexicanii ?

— Nu, tocmai asta e problema...

— Cum pot alcătui raportul preliminar al accidentului fără ea?

— Ceva nu e-n regulă, spuse Luckinbill cu amărăciune. Nu pot nici măcar să pun mâna pe nenorocita aia de cutie.

— Ce s-a întâmplat când ați mers sus, pe munte ?

Luckinbill îşi dădu capul pe spate, îşi încrucişa brațele pe piept şi începu:

— Am mers acolo cu " mucho dineiv" 20 şi am răspândit vestea că vreau să cumpăr înapoi tot ce găsiseră țăranii. j, – Ari găsit cumpărători ?

Luckinbill dădu din cap.

— E incredibil cum au pus mâna pe tot ce puteau apuca. Pentru câțiva dolari am recuperat indicatorul de viteză, iar cu douăzeci de dolari am cumpărat unul din cilindrii hidraulici din crom şi conductele flexibile.

Deodată se încorda.

— Şi acum vine partea cea mai bună...

— Cutia neagră ? îl îmboldi Adam.

Luckinbill ridică din umeri.

— Se pare că cineva fusese deja acolo, scormonise şi plecase cu bucăți din ea...

Adam simți tensiunea crescând.

— De unde ştiți ?

— Mi-a spus o femeie de acolo, mi-a descris chiar şi banda magnetică înfăşurată pe bobină şi nişte folii de argint, ceea ce se apropie destul de mult de aparatul de înregistrare a zborului şi benzile conținând vocile. Oricum, le-a cumpărat un tip de la ea pentru cincizeci de dolari...

— Ştiți cine ?

— N-am idee, dar. după cum spun oamenii aceia de la munte, e un american ce nu are nici un fir de păr în cap...

Luckinbill ridică din umeri.

— Presupun că nu e mare lucru, dar asta e tot ce am putut afla.

Adam căută în buzunar un carnețel şi un stilou.

Notă câteva lucruri.

— Ați recunoscut vreuna din bucățile acelea ca fiind trupurile piloților dumneavoastră ?

Luckinbill se strâmbă.

— E greu de spus Cu certitudine,, dar acesta e motivul pentru care am fost la morgă.

Se uită la Adam îndeaproape.

— Acolo am auzit de incinerare.

— Care incinerare ?

— Nişte lucrători ai Crucii Roşii ce se aflau acolo mi-au spus că fratele lui Vidai a pus rămăşițele în furnal...

Adam simți o neîncredere bolnavă.

— De ce se grăbesc aşa ?

— Pentru a scuti familia de dureri de cap şi de toate formalitățile necesare la scoaterea unui cadavru din Mexico...

— Să numeşti ceea ce a rămas acolo un cadavru înseamnă deformarea adevărului...

— Deduc că ați fost la morgă...

— Nici denumirea de morgă nu e tocmai potrivită.

Deodată, văzu în minte fața lui Coriander, amintindu-şi nu numai chipul ei, ci şi fiecare lacrimă şi intonație a vocii, fiecare expresie, fiecare gest.

Aruncă o privire ceasului de la mână; ar trebui să vină dintr-o clipă în alta, numai dacă ea nu s-a decis să nu vină.

— Era şi văduva acolo la incinerare ?

— Nici măcar nu sunt sigur dacă ştie. Ultimul lucru pe care l-am auzit e că i-a interzis cumnatului să se atingă de el. Se pare că acesta a incinerat un cadavru, dar ea jură că nu e al soțului ei...

Adam îşi aminti de expresia îngrozită de pe fața lui Coriander când văzuse bazinul din partea dreaptă.

— Ați văzut cadavrul ?

Luckinbill dădu din cap afirmativ.

— Ce vă amintiți în legătură cu el ?

Luckinbilfnici măcar nu ezită.

— O grămadă de păr negru.. – - Puteți declara că acel cadavru era al unuia dintre piloții dumneavoastră ?

— „Pot jura că nu este aşa.

— Cum asta ?

— Ambii piloți au petrecut câteva zile libere la sfârşitul săptămânii în casa mea din Greenwich, continuă Luckinbill sec; erau amândoi blonzi, Situația era destul de gravă, dar va fi şi mai gravă dacă se punea problema unui proces.

— Sunteți absolut sigur că Vidai s-a îmbarcat în acel avion în New York ?

— Categoric. Avem martori care l-au văzut.

— înțeleg că avionul a făcut o escală în Houston pentru a se realimenta...

— Fac nişte verificări în legătură -cu asta. încerc să aflu cine a fost de serviciu în acea noapte.

— Care sunt presupunerile dumneavoastră ?

— E greu de spus, întrucât nu prea avem pe ce ne baza. Tot ce a rămas din avionul meu e carcasa şi câteva echipamente inutile pe care le-am răscumpărat de la acei munteni. Şi, apoi, apare tipul acela chel, de nicăieri şi cumpără ceva ce par a fi bucăți din cutia neagră.

Părea că se gândeşte dacă ar avea rost să continue. Se hotărî:

— Singurul lucru de care sunt sigur este teoria mea despre acei copaci.

— Care copaci ?

— Cei din vârful muntelui.

Se apleca în față.

— Vedeți, dacă avionul s-ar fi prăbuşit într- adevăr pe acel vârf de munte, aşa cum susțin mexicanii ca să poată invoca greşeala de pilotaj, acei copaci s-ar fi rupt în două ca bețele de chibrituri...

— Iar copacii sunt încă în picioare, aşa-i ? spuse Adam gânditor.

Luckinbill făcu un semn afirmativ din cap.

Adam încercă să formuleze concluzia evidentă,în aşa fel încât să sune plicticoasă.

— Deci, judecând după acei pomi, avionul a explodat în aer şi s-a prăbuşit pe munte sub formă de bucăți disparate ?

Mesajul era complet, iar Luckinbill părea să se fi relaxat pentru prima oară de când stătea pe scaun.

— Asta e singura explicație ce-mi tot vine în minte.

— Care e singura explicație, domnule Luckinbill?

Adam avea nevoie să o audă de la altcineva.

— O bombă.

— Şi ce presupui dumneata în legătură cu acel sărman ticălos ce a ars în furnal ?

Luckinbill dădu din umeri.

— Nimeni cunoscut. asta e sigur...

Încă nu era suficient, nici măcar nu se apropia.

Adam avea nevoie de dovezi de netăgăduit (nume, rapoarte ale accidentului şi martori) şi, având în vedere regulile şi regulamentele exclusiviştilor din Mexico, nu erau uşor de obținut. Mai trebuia să meargă la Houston şi să vorbească cu oricine venise în contact cu avionul. echipajul şi cu pasagerul, atunci când avionul a tăcut escală pentru realimentare. Trebuia să stea de vorbă cu Enrique Sanchez, Jorge Vidai şi cu toată lumea care era implicată în încurcătura asta chiar şi în cea mai mică măsură. Dar cel mai important lucru pe care-l avea de făcut era să țină minte că toți erau suspecți, inclusiv Coriander.care tocmai intrase în restaurant...

Coriander aruncă o privire rapidă în tot restau- rantul, înainte de a-l zări pe Adam. El era deja în picioare, privind-o în timp ce se îndrepta spre masa lui, cu mintea-i confuză, într-un milion de direcții; singurul lucru de care era din ce în ce mai sigură, odată cu trecerea timpului, îl constituia faptul că nu era dispusă să facă tranziția către văduvă. Rămânea soție-în-aşteptare, aşteptând răspunsuri la întrebări ce nu fuseseră puse niciodată; de aceea fusese de acord să se întâlnească cu bărbatul-cu-citația-în- buzunar.

Adam îi întinse mâna.

— Bine-ați venit în biroul meu, spuse el.

Ea îi strânse mâna repede.

— De ce ?

— Voiam să vă pun aceeaşi întrebare...

Ea se aşeză şi îşi încrucişa picioarele sub masă.

— Dumneata ar trebui să ştii, doar dumneata ai citația.

— ' Eu mă refeream la incinerare. De ce ați refuzat recunoaşterea rămăşițelor umane ca fiind ale soțului dumneavoastră ?

Ea păli dintr-o dată.

— – Cum adică ați refuzat ?

— Ați refuzat, repetă Adam, privind-o îndea- proape. Cumnatul dumneavoastră a dispus ca ele să fie incinerate aproximativ acum o oră.

Ea se încorda.

— De unde ştiți ?

— Mi-a spus proprietarul companiei aeriene, a aflat pentru că, înainte de a-l întâlni aici, fusese la morgă.

Dacă mințea, era o actriță a naibii de bună.

— Uitați, îmi pare rău de toată povestea asta...

Câteva momente nu zise nimic, odihnindu-şi fruntea pe mâini, apoi respiră adânc.

— Nu depindea de el, spuse ea plictisită.

Depindea de mine, iar eu i-am spus să nu incinereze nimic.

— Ei bine, se pare că nu v-a ascultat...

Ea se încruntă.

— Nimic, nimic din ce era acolo nu era Danny...

Danny. Dumnezeule,era incredibil,dar adevărat că o ființă umană poate supraviețui aproape oricărei situații., 0 – Dacă doriți, vă pot duce acolo...

— Nu pot opri focul, nu-i aşa ?

— Nu nu puteți, aprobă el, simtindu-se incredibil de trist.

Ea se miră:

— Dar proprietarul companiei aeriene şi-a putut identifica piloții ?

Situația era complicată.

— Nu sunt sigur, ocoli el răspunsul.

— Dar acel cadavru ?

— Nu l-a recunoscut.

Adam ridică privirea cu recunoştință la apariția ospătarului, apoi o întrebă:

— Au dori să mâncați ceva ?

— Mulțumesc. Se pare că organismul meu se descurcă de minune cu un şoc gastrointestinal.

Dacă situația n-ar fi fost atât de disperată, ar fi zâmbit.

— Ceva de băut ?

Ea îşi puse mâinile pe stomac.

— Numai nişte ceai.

Ea privi în depărtare, iar Adam comandă pentru 1 o Coca fără gheață şi un ceai pentru ea, folosind expresii într-o spaniolă neinteresantă. După ce termină de comandat şi chelnerul plecă, ea se întoarse la întrebarea inițială.

— De ce ?

— Pentru că era prea convenabil pentru cineva pe pragul unei acuzații să se lase ucis.

* – Şi eu cred că este incredibil de convenabil faptul că ați apărut acum cu o citație.

Gesticula spre fereastră şi spre munții din depărtare., – Nu existau destule elemente înainte de toate astea.

— Nu înțeleg, spuse ea mişcându-şi capul. Orice s-ar fi întâmplat la bancă, nu s-a întâmplat peste noapte.

Tot ce învățase când se apucase de meseria asta era inutil când era – vorba de ea. învățase şă-i intimideze,să-idebusoleze cu întrebări puse conform niciunei strategii, apoi să se scuze pentru deranjul de a interoga din nou; între timp, trebuia să decidă dacă merita să continue sau să-i sacrifice. în cazul ei, nu s-au aplicat regulile chiar de la început.

— Doriți să vă explic ?

— Dacă aş avea de ales, aş dori să mă lăsați în pace.

— Nu vă învinovățesc, spuse el blând.

Ea ridică din umeri.

— Mă aflu aici pentru a înțelege. El nu ezită.

— Oricărei bănci înregistrate în statul New York i se face o revizie contabilă. Luna trecută, revizorii au găsit o serie de neregularităti şi depăşiri de cont. Se pare că soțul dumneavoastră învârtea banii f aşa încât era întotdeauna cu un pas înaintea revizorilor.

— Cu excepția lunii trecute, îl întrerupse ea.

Adam făcu un semn aprobator.

— Fie că nu i-a mai păsat, fie că i s-a-nfundat; cert e că la sfârşitul lunii iunie, lipseau din registre cincizeci de milioane de dolari.

Era consecventă cu ea însăşi.

— E imposibil. Dacă l-ați cunoaşte pe soțul meu, ați înțelege că n-ar fi făcut niciodată aşa ceva.

Avea lacrimi în ochi.

— De unde ştiți că era măcar conştient de ce se întâmplă ?

Pe de o parte ar fi vrut să-i explice totul, pe de altă parte ar fi vrut să se scoale şi să plece. Şi să o ia cu el...

— Chiar înainte de a veni să vă văd la spital, m-am întâlnit cu cineva care ne-a oferit dovada parțială, cu promisiunea de a o completa în viitor.

Adam decise pe moment să nu-i spună nimic de Stampa şi de acel milion de dolari.

— Cine ?

— Mi-e teamă că nu vă pot spune acest lucru.

— Nu, spuse ea încet, îmi închipuiam că nu puteți.

Chelnerul se întoarse pentru a servi ceaiul şi Coca. Când plecă iar, Adam schimbă tactica.

— Credeți într-adevăr că soțul dumneavoastră e moft ?

— Nimeni n-ar fi supraviețuit accidentului aceluia, se eschivă ea.

Gândurile îi erau încă confuze. Nu avea nici un aliat, nu era nimeni, nici măcar dintre aceia care încercau să dovedească că Danny era în viață.

— De fapt, n-ar fi supraviețuit nimeni dintre aceia care se aflau în avion, aprobă Adam.

— Aveți dovezi că soțul meu nu se afla în acel avion ?

Îşi puse mâinile în poală; tremurau, totuşi.

— Este evident că avem destule dovezi pentru a continua, încercă el să o intimideze, fiind conştient că era un lucru să induci pe cineva în eroare în legătură cu dovezile şi altul să vorbeşti de viețile oamenilor.

— Acesta nu e un răspuns.

El se aplecă spre ea:

— Nu credeți că am lucruri mai bune de făcut decât să vânez un mort ?

Ea îl detestă în acel moment, îi detesta pe toți.

— Nu sunt chiar atât de sigură, îi plăti ea cu aceeaşi monedă, deoarece puteți pune un timbru pe orice şi-l faceți să pară oficial.

" Curaj, iubito ", îi spusese Danny întotdeauna; " când e vorba de birocrați fără minte, nu e nimic mai eficient decât curajul." – Dacă soțul dumneavoastră nu s-ar fi lăsat ucis, doamnă Vidai, banca ar fi fost închisă până luni dimineață şi n-ar fi fost redeschisă până nu s-ar fi reglat toate conturile şi nu -s-ar fi studiat toate registrele; e vorba de treizeci şi patru de capete de acuzare pentru împrumuturi ilegale şi de paisprezece pentru depuneri ilegale.

Era mai mult furioasă decât supărată.

— Unde sunt toți aceşti bani ?

Spera să nu fi întrebat, cel puțin nu încă.

— Acesta e unul din marile mistere; doar dacă nu-mi spuneți dumneavoastră.

Era din ce în ce mai incredibil. Ea începu:

— Dumneata vii la spital cu o citație pentru soțul meu, la numai câteva minute după ce am aflat de accident şi acum vii şi-mi spui că speri să-ți dau dovada de care ai nevoie pentru caz.

Ea îşi trase respirația şi apoi continuă, deşi văzuse că el încearcă să spună ceva.

— E destul de dureros că-l acuzi pe soțul meu că m-ar ti abandonat, dar este inuman să-l acuzi de înscenarea propriei morți, ucigând doi. oameni nevinovați numai pentru a evita o criză financiară.

Ce-ar ti trebuit să spună ? Că soțul ei nu merita cei cincizeci de milioane de dolari cu care fugise, pentru că p părăsise ? Adam dorea să aibă toate răspunsurile; ceea ce dorea cu adevărat era ca întrebările să nu se refere la soțul ei. Dar îşi dorea şi mai mult să nu se fi întâlnit în aceste condiții.

— Doriți să vă explic cum au dispărut banii ?

Expresia feței ei numai prietenoasă nu era.

— Presupun că e mai bine decât să mă rugați pe 136 ; mine să vă ajut să descoperiți unde au dispărut.

Adam se miră deodată cum de ajunsese în defensivă.

— Soțul dumneavoastră a deschis nişte conturi la Banca Interfederală cu depuneri câteodată de numai câteva sute de dolari, apoi a depăşit limita legală a împrumuturilor impuse fiecărui funcționar al oricărei bănci. A completat cecuri false, ce retrăgeau conturi de mii de dolari şi împrumutau prin linii de credit care le supraîncărcau la sute de mii de dolari.

Partea cea mai bună urma să vină acum şi în mod sigur va provoca un răspuns instantaneu.

— în ultimele şase luni a transferat banii din acele conturi, nelăsând nici o urmă vizibilă a destinației banilor şi punând în pericol banca şi deponenții, în aceeaşi măsură ca şi poziția sa față de Comisia Bancară de Stat a New Yorkului.

Ca să nu mai vorbim de viețile lor. Ea îi luă apărarea.

— E imposibil, exclamă pasionată, banii nu înseamnă nimic pentru el, n-ar face niciodată aşa ceva...

— Poate are cheltuieli de care dumneavoastră nu ştiți nimic, sugeră Adam, urând deodată ce trebuia să facă pentru a-şi dobândi existența.

Ea nu avea nici o intenție să-l lase să 'scape numai cu atât.

— Ca de exemplu ? îndrăzni ea.

137. Ceea ce-l emoționa pe Adam era vulnerabilitatea ei; ceea ce-l intriga era soțul acela al ei şi ce naiba făcea.

— „Există foarte multe posibilități în acest caz, începu el; fu surprins când ea îl întrerupse.

— Chiar dacă aş fi dispusă să presupun că soțul meu ar avea o altă viață, – fătu o pauză – o altă soție sau amantă, – se opri din nou – cincizeci de milioane de dolari nu vi se pare cam extravagant ?

Problema nu era dacă logica ei avea carențe, căci văzuse prea multe în viață pentru a mai fi surprins de ceva. îşi spuse să pară îngrijorat.

— E puțin iresponsabil...

Iresponsabil, ca în " Spune-mi iresponsabil "...

Chiar atunci observă întâmplător că ea încă purta negru şi nu se schimbase, cu excepția părului, ce-i era prins acum cu o agrafa la spate.

— Probabil, primul lucru pe care-l avem de făcut e să aflăm ce s-a întâmplat de fapt cu avionul.

Ea spuse:

— Dacă ipoteza dumitale e corectă şi soțul meu a extorcat atâția bani, valorează cu siguranță mai mult viu decât mort.

— Mă gândeam mai mult la ipoteza implantării unei bombe la bordul avionului înainte de a coborî, să zicem la Houston...

— Soțul meu nu este un ucigaş..

— Sunteți sigură de asta ?

Era furioasă.

— Bineînțeles că sunt sigură.

El insistă.

— Spuneți-mi un lucru: ce-ați câştiga de pe urma morții soțului dumneavoastră ?

— N-am discutat asta niciodată.

— De ce ?

— Pur şi simplu n-am făcut-o. Soțul meu este...

Din nou timpurile astea.

— E numai cu doisprezece ani mai în vârstă decât mine şi au existat întotdeauna alte lucruri care să ne preocupe.

Ceea ce nu putea explica j după tot ce se întâm- plase, era neputința de a discuta despre moarte când era vorba despre el. Şi; pe cât de neputincioasă era ea în a discuta despre moarte, pe atât Danny nu dorea să vorbească despre opusul ei. Când ne vom stabili în New York vom discuta despre eventualitatea de a avea un copil; după ce va fi terminat apartamentul vom hotărî dacă să rămâi însărcinată; când afacerile bancare se vor îmbunătăți, când se va normaliza programul la spital, când Rio de la Plata va îngheța când, când, când...

— Ar trebui să ştiți ceva, începu ea cu o voce ezitantă. îşi trase respirația. Deşi aş vrea foarte mult să cred că soțul meu trăieşte, acest lucru e imposibil.

Adam aşteptă,'simțind o combinație de frustrare şi furie la gândul că această femeie se afla în situația aceasta. Coriander se opri să-şi înghită lacrimile, apoi rosti cuvintele, grăbindu-se din cauza emoției:

— Sunt însărcinată, ne-am iubit unul pe altul şi ar trebui să fie un monstru pentru a face aşa ceva.

Nu mai putea continua, dar practic nici nu mai trebuia, pentru că privirea lui-Adam spunea clar că înțelesese. Se gândi la Eva şi realiză că aceasta e a doua oară în viată când descoperea că e extenuat sentimental până la limita răbdării.

— Nu ştiu ce să spun, zise el şi se aplecă deasupra mesei pentru a-i lua mâna în mâna lui, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru. Spre surprinderea lui, ea nu-şi retrase mâna, ci păru mai degrabă că-i acceptă sprijinul.

— Nici eu, spuse ea în cele din urmă, trăgându- şi mâna pentru a-şi şterge lacrimile.

— Sunteți sigură că ştia ?

— Da, spuse ea încet şi cu demnitate. Ştia în mod sigur..

Adam stătea acolo, pierdut în gânduri, iar după aceea zise:

— Nu ştiu nimic despre relația dumneavoastră; doar că, uneori, oamenii se implică în lucruri care-i determină să nu mai judece rațional pentru un timp şi să facă lucruri pe care nu le-ar fi făcut niciodată dacă ar fi gândit clar...

— Danny n-ar face asta, nu m-ar părăsi niciodată în situația ăsta, spuse ea încet.

Adam răspunse cu o voce scăzută:

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, începusem să vă explic la morgă… Gesticula spre fereastră.

— Sunt perfect conştientă.zise ea, vreți ajutorul meu pentru a pune pe picioare cazul împotriva soțului meu.

El se simțea cumplit.

— Miza dumneavoastră e mai mare decât a oricui.

Nu vreți să aflați dacă soțul dumneavoastră trăieşte. ? Şi, dacă răspunsul e afirmativ, nu vreți să ştiți unde, de ce şi cum s-a petrecut totul ?

Erau lucruri destul de pertinente. Dorea să afle dacă soțul ei trăia ? Trebuia să fie față-n față cu el pentru a înțelege cum le-a putut face aşa ceva, ei şi copilului ?… Dar răspunsul îi era clar în minte.

Spuse simplu:

— Da.

Totuşi, nu era suficient. După ce venise atât de departe, ştia destul pentru a readuce discuția la punctul inițial.

— Chiar dacă va sfârşi până la urmă în închi- soare ?

Chiar dacă inima îi va fi frântă în cele din urmă, iar viața distrusă.

— Da, spuse iar, apoi se lăsă din nou pe spate.

— Pot să vă pun acum câteva întrebări ?

Întrebă el cu blândețe:

Ea dădu din cap aprobator.

— Ştiați că avionul s-a oprif la Houston pentru realimentare?

— Da.

— Cine v-a spus ?

— Cumnatul meu.

— De unde ştia ?

— Soțul meu i-a telefonat din Houston, cel puțin aşa mi-a spus.

— Pe dumneavoastră v-a sunat soțul din Houston ?

— Eram de gardă la spital la sfârşitul săptămânii.

— V-a telefonat acolo ?

— Nu. '.. 1 – Aveți robot telefonic în apartament ?

— Da.

— Ari primit vreun mesaj zilele acelea ?

— Doar nişte apeluri la care se auzea declicul receptorului în furcă. Danny n-ar închide, el ar lăsa un mesaj.

Dacă nu s-ar juca de-a mortul, ar lăsa un mesaj…

— De ce nu v-ați dus cu el la Acapulco ?

— Un sfârşit de săptămână înaintea vacantei în secția de traumatologie e ca un câmp de bătălie.

Nimeni n-ar accepta voluntar să schimbe tura aceasta.

El se hotărî să rişte.

— înțeleg că v-ați cunoscut soțul în timpul Alianței, în Argentina...

Ea îi juca în strună...

— Eram studenta lui.

— Şi înțeleg că soțul dumneavoastră a făcut parte din opoziția față de armată.

Avea o privire înțeleaptă.

— Acesta e martorul dumitale misterios ?

— Când faci o investigație vorbeşti cu toată lumea.

Îl privi câteva clipe, după aceea zise:

— Fernando Stampa nu şi-a revenit niciodată după pierderea fiului său...

— îl condamnați pentru asta ?

— Fireşte că nu, dar nu l-a iertat niciodată nici pe Danny pentru faptul că nu l-am găsit.

— De unde ştiți lucrul acesta ?

— Toți trăim cu sentimentul culpei supraviețuirii noastre, în timp ce oamenii pe care i-am iubit au s murit,.

— Ați pierdut pe cineva apropiat ?

— Mi-am pierdut cel mai bun prieten.

Zâmbi trist.

— Ironia e că, de nu-l pierdeam pe Hernando, nu m-aş fi căsătorit, poate, niciodată cu Danny.

Adam o ascultă începându-şi povestea.

Îl întâlnise pe Hernando în aceeaşi boliche lângă Universitate, unde avea să-l cunoască pe Danny câteva săptămâni mai târziu. Intrase într-o după-masă să studieze; încerca să citească eseul lui Borges despre Don Quijote, iar Hernando cânta nişte tangouri la bandoneon; repeta pentru reprezentația din seara respectivă. Zăbovise la masa ei, iar ceea ce începuse ca o conversație banală despre Borges şi tango, sfârşise cu o cină şi cu o discuție aprinsă despre situația politică din Argentina.

Hernando Sykes era editorul ziarului universi- tății, un cotidian ce ataca sistematic regimul şi pentru care scrisese un editorial, înşirând nume, vârste şi toate amănuntele disponibile asupra fiecărei persoane.arestate de poliția secretă. Credea în ideea că dând " dispăruților " o identitate nu numai că îi făcea reali, nu doar o simplă statistică, ci dădea familiilor şi prietenilor un sprijin. Pe măsură ce timpul trecea, mamele şi bunicile celor ucişi în Piaza de Mayo au făcut mai mult decât să dea numele copiilor şi nepoților dispăruți; au oferit şi fotografii pe care Hernando le-a publicat în ziarul lui.

Încă de la început, Coriander şi Hernando au împărtăşit o atracție ce depăşea aspectul fizic; era mai mult o recunoaştere a puterii de atracție a fiecăruia, fără nici o pretenție a nici unuia de a acționa în această privință. Deşi se iubeau reciproc cu adevărat, nici unul nu-şi făcea iluzii în legătură cu limitele relației lor. Problema era, oricum, discutabilă deoarece Coriander îl întâlnise pe Danny la câteva săptămâni şi începuseră o legătură amoroasă după alte câteva săptămâni.

Hernando era un băiat drăguț, cu părul şi ochii de culoare închisă, liniştiți şi intenşi, înalt şi slab, ce dădea o impresie de înțelepciune, în ciuda vârstei sale. Avea trăsăturile aristocratice ale mamei sale argentiniene: păr de culoare închisă, nas subțire.

pomeți proeminenți, o gură sculptată, ochii căprui şi candizi şi tenul brun roşcat al tatălui său scoțian.

S-a întâlnit cu Coriander când era deja membru al grupării Montoneros; unul din discipolii lui Danny, un marxist militant ce credea în violență ca fiind singurul mod de a ajunge la democrație. Până şi bereta şi barba pe care le purta cultivau-imaginea lui Che-...

La sfârşitul verii, într-un weekend, Coriander şi Hernando s-au hotărât să meargă cu maşina la Buenos Aires, Danny avea o întâlnire într-una din casele conspirative din La Boca, cartierul muncitoresc ce se întindea de-a lungul canalului Riachuelo; Coriander şi Hernando merseseră să asculte tangouri şi să danseze ia un club numit La Verduleria pe bulevardul Corrientes. Se înțeleseseră să se întâl- nească în casa din La Boca dacă Danny nu apărea până la închiderea clubului. Avenida Corientes era una din cele mai aglomerate-străzi din Buenos Aires, cunoscută ca " Strada ce nu doarme niciodată ", asemănătoare cu Times Square, Place Pigalle, Piccadilly. Lumini de neon, bufete expres şi firme luminoase, numite " chioşcuri" se aliniau de-a lungul străzii; peste tot găseai cinematografe, la fel de multe ca şt standuri de cărți de mărimea unui timbru poştal, în spatele cărora se îngrămădeau cafenele ce vindeau orice: de la ziare străine la ediții rare ale celor mai recente cărți de succes; toate cenzurate sau aprobate de guvern.

Odinioară o speluncă a marinarilor, La Verduleria fusese renovată cu pretenția de îmbună- tățire. Un pitic avertiza clienții că uşa era prea joasă, îi conducea la mese, în timp ce un cântăreț deschidea spectacolul cu o imitație extraordinară a lui Frank Sinatra, iar o orchestră cânta cumbias, sambas şi tangos începând cu ora trei dimineața.

Coriander şi Hernando sosiseră la timp pentru a dansa.

Acelea erau vremuri primejdioase în Argentina.

Guvernul n-avea nevoie decât de un pretext foarte nesemnificativ pentru violență: erau suficiente câteva versuri recitate dintr-un poem al lui Pablo Neruda despre lupta armată sau un pasaj-două din Mao. Era considerat conspirativ un

grup format din mai mult de doi oameni, o amenințare la securitatea națională, ceea ce însemna evitarea adunărilor în case particulare. în schimb, lumea se întâlnea în locuri publice: restaurante, stadion, meciuri de fotbal, 146
operă, cinematograf, autobuze, la colțuri de străzi – oriunde era în văzul lumii şi prea evident pentru a exista suspiciuni. Pe la 5:30 Coriander era neliniştită în ceea ce-l privea pe Danny şi întâlnirea din La Boca. îl rugase pe Hernando s-o ducă acasă.

Se întâmplase tocmai când ieşiseră din La Verduleria şi traversau bulevardul Corrientes, mergând braț la braț. Frânele unui Ford Falcon gri scrâşniseră în momentul în care maşina oprise brusc lângă ei, iar trei bărbați țâşniseră din ea, grăbin- du-se pentru a-i înconjura. Din umbră şi tăcere se auziseră zgomotul tălpilor de piele călcând pe trotuar, gâfâielile şi mormăielile acelor monştri ce mânu iau pumnii şi bâtele. Chiar şi piticul se refugiase în La Verduleria la prima scrâşnitură a frânelor, închizând uşa în urma lor. Portarul încuie uşa. După câteva zjle, cineva care fusese înăuntru când se întâmplase totul, îi spusese altcuiva, care la rândul lui îi spusese lui Danny că în tot acest timp cântase muzica pentru a înăbuşi țipetele unei femei din stradă.

Lui Coriander îi trebuise numai un moment pentru a-şi da seama că nu ea era ținta lor, ci Hernando. Aflat deja la pământ, acesta se chircea de durere, din cauza " tratamentului ": unul dintre bărbați îl ținea de păr şi îl tot lovea peste față, iar celălalt îi scotea pantofii şi cureaua, în timp ce al treilea îl lovea – cizma de piele izbea coastele lui Hernando.

147 ; Coriander era chiar în mijlocul încăierării, apucând cămaşa lui Hernando, prinzându-i brațul şi agățându-se de el în timp ce era bătut. Şi, însoțind toate acestea, jumătate din isterie şi jumătate din instinct, îi striga numele continuu, ca şi cum ar fi putut garanta existenta lui viitoare dându-i o identitate. în primele zece secunde ale încăierării, îşi pierduse pantofii şi îşi smulsese rochia; în următoarele treizeci de secunde, primise un pumn în obrazul drept şi în gură, fusese lovită în stomac şi zvârlită într-o parte, unde năvălise peste un grup de spectatori care se despărtiseră şi plecaseră. Nimeni nu voia să aibă de-a face cu ea... Se reîntoarse în mijlocul bătăii, sfâşiind, zgâriind şi implorând, aplecându-se pentru a evita izbiturile şi ciomegele, înconjurându-l pe băiat cu propriul ei trup,' agătându-se de el în timp ce îl trăgeau spre maşină.

Era inutil. Fiind iarăşi îmbrâncită, căzuse într-un morman de pe stradă; îşi dăduse seama că nu era un atac întâmplător. Probabil ştiau că Hernando va fi în Buenos Aires la sfârşitul săptămânii. Coriander reuşise să se ridice numai după ce maşina plecase în trombă, lăsând în urmă o atmosferă de uşurare.

Lumea îşi revenise, îndrăznind să umble şi să şuşotească, circulația fusese reluată şi chiar polițiştii care patrulau pe bulevardul Corrientes se iviseră de după uşi,. unde se retrăseseră când începuse totul.

Coriander refuzase ajutorul tuturor celor ce se oferiseră să o conducă acasă cu maşina sau la un spital. Dezgustată de grija lor subită, îi ignorase pe toți şi se concentrase pentru a-şi găsi pantofii, pe care-i localizase în cele din urmă sum o maşină. Se aşezase pe marginea trotuarului pentru a se încălța.

Mintea ei se luptase cu mii de alternative până când, fără a se fi gândit la timp şi distantă, o pornise în direcția cartierului La Boca, purtată mai mult de furie decât de energie. Dar acesta se afla la câteva mile depărtare, iar soarele începea să apună deja deasupra clădirilor bulevardului Corrientes. Cu hainele rupte, părul răvăşit, rănită şi bătută, continua să meargă, ignorând maşinile ce încetineau Şi ocupanții lor ce coborau geamurile pentru a se uita la ea. Cam după zece blocuri, cedase când un collectivo oprise pe ruta lui obişnuită. Se urcase.

Oboseala era copleşitoare, iar o durere o pătrundea prin mijlocul pieptului. Privise pe geam în timp ce autobuzul mergea pe strada Pedro de Mendozo şi pe podul Nicolas Avellaneda. Coborâse pe strada Caile Necochea şi-şi continuase drumul pe jos de-a lungul canalului Riachuelo, îndreptându-se spre casa în care se afla Danny. Continuase să meargă. trecând de cantinele zgomotoase şi luminile ce pâlpâiau, trecând de difuzoarele plasate pe trotuar din care se auzea muzică rock asurzitoare, lăsând în urmă negustori ambulanți ce o ademeneau în prăvăliile lor, casele din tablă de otel, vopsite în culori intense:

portocaliu, albastru, roşu, ce aveau agățate colivii metalice în balcoanele stil New Orleans, încadrate de picturi murale înfăţişând siluete întunecate, gârbovite, ce se mişcau repede ca furnicile pe fundalul unor scene pline de viată din docuri.

Când Danny deschisese uşa şi o văzuse stând acolo, în starea aceea, se prăbuşise aproape din cauza şocului. Se aplecase peste ea, o legănase în brațele lui, îi sărutase zgârieturile, ridicând-o pentru a o duce îrî casă. Explicase ce se întâmplase în numai o propoziție: Alianța îl luase pe Hernando; în altă propoziție spuse că singura lor speranță era să meargă la ambasadă şi să ceară ajutorul tatălui său.

Danny fusese de părere că numai datorită poziției bune a lui Palmer față de Alianță viața lui Coriander fusese cruțată. Ceea ce nu ştia nici unul dintre ei era că, în acea noapte, în casa din La Boca, existau microfoane şi tot ce se discutase la întâlnire fusese înregistrat. Aceasta însemna că generalii de la Casa Rosada îl informaseră deja pe Palmer Wyatt că fiica lui fusese rănită. Palmer îi aştepta chiar înainte ca ei să se fi urcat în maşină şi să traverseze oraşul.

Au mers în tăcere; Coriander stătea foarte aproape de Danny, cu capul pe umărul lui şi cu mâna pe coapsa lui. Maşina se apropiase de poarta ambasadei, iar Danny oprise. Ieşiseră doi oameni de pază, unul îndreptându-se spre partea şoferului, iar celălalt spre Coriander, amândoi cu nişte lumini puternice, în timp ce Palmer ieşise în fugă din casă.

Fără nici un cuvânt, Coriander deschisese uşa şi coborâse din maşină, ceea ce făcuse şi Danny, aplecându-se apoi pe capotă. Palmer fusese în câteva secunde lângă ea, mângâindu-i faţa şi apăsând mâinile ei pe buzele lui, fiind prea copleşit de emoţie pentru a vorbi. Tot ce a putut pronunţa la început au fost exclamaţii incoerente de groază; J după aceea, începuse să se lamenteze:

— Asta nu trebuia să ţi se întâmple ţie. O, Dumnezeule, nu trebuia să se întâmple asta.

Dar Coriander se desprinsese deja din îmbrăţi- şarea lui şi acuza, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă:

— Ai ştiut, chiar înainte ca noi să ajungem aici, ştiai...

Mai târziu, Danny recunoştea că nu văzuse niciodată atâta emoţie sinceră pe faţa tatălui ei ca atunci când scosese o batistă pentru a şterge sângele de pe gura lui Coriander.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti bine.

Atât putea să spună cu o voce tremurândă.

— L-au luat pe Hernando, plânse ea, l-au bătut şi l-au luat cu o maşină. Te rog, găseşte-l, fă ceva...

Era clar că Palmer fusese mai puţin pregătit pentru rugămintea fiicei sale decât pentru starea ei fizică. Privise în spatele ei, pe deasupra maşinii, spre Danny.

— Cum ai putut lăsa să se întâmple aşa ceva ?

— V-aş putea pune aceeaşi întrebare, spuse Danny, uitându-se fix la Palmer.

— Opriţi-vă, plânse Coriander, pierdeţi timpul.

Totuşi Palmer ezitase să se implice.

— Ce te face să crezi că am puterea de a face ceva ? argumentă el. Sunt numai un musafir aici.

— Dacă n-ai avea nici o putere, aş fi acum acolo unde e Hernando, spuse ea strângând din dinţi. Te rog să-l găseşti şi să-l salvezi.

Palmer părea că se gândeşte înainte de a se întoarce şi a intra în ghereta santinelei pentru a ridica receptorul. Ochii lui Danny şi a lui Coriander se întâlniră pe deasupra maşinii; era suficient un singur telefon... în câteva minute Palmer se afla din nou în curte.

— E în Puesto Vasco..

Lui Coriander i se tăiase respiraţia. Puesto Vasco era închisoarea de la subsolul Şcolii de Inginerie Navală.

— Totul s-a sfârşit, plânse e,a, e mort.' ' – Nu neapărat, o alină Palmer, a fost numai acuzat...

Ea se întoarse.

v- Acuzat ? Ca şi cum ar avea urt proces drept sau ar avea dreptul la un telefon îl apucă pe tatăl ei de mână.

— Nu mă mai trata ca şi cum aş fi tâmpită...

Deodată bărbatul păruse că deține controlul.

— Vino acasă, se târguise el, promite-mi că n-ai să-l mai vezi niciodată (gesticula spre Danny) şi voi încerca să-l ajut; numai-vino acasă.

— Acasă ? țipase ea. Eu nu am casă.

Se mai certaseră câteva minute, Palmer implorând-o să se întoarcă, Coriander refuzând a se supune. Până la urmă. Palmer renunțase pur şi simplu.

— Nu pot face nimic pentru prietenul tău, spusese el trist.

Pe când Danny şi Coriander ieşeau pe porțile ambasadei, ultima imagine din oglinda retrovizoare era a lui Palmer Wyatt arătând neajutorat şi deprimat, ca şi cum tocmai şi-ar fi pierdut un copil.

Coriander spunea acelaşi lucru încă şi încă o dată:

cum tatăl ei ştia ce se întâmplase chiar înaintea venirii lor. Danny nu o contrazisese. Problema era că nici unul nu ştia cât de cuprinzător fusese informat Palmer.

Când ajunseseră înapoi în La Boca,începuseră să dea telefoane oricui credeau că i-ar fi putut ajuta.

Previzibil, au întâlnit aceeaşi reacție de fiecare dată: oamenii deveneau surdo-muți, închideau repede telefoanele, se prefăceau că nu erau acasă, implorau să nu fie implicați. Au rămas în La Boca în următoarele zil;e, petrecându-şi timpul gândindu-se cum să-l găsească şi să-l salveze pe Hernando, pentru a spulbera şocul inițial. Când s-au întors la Cordoba, au continuat să încerce deşi, după un timp, Hernando făcea parte din lista tot mai mare a dispăruților, apoi el şi ceilalți s-au risipit într-o abstracție dureroasă.

Motivul oficial al arestării lui Hernando erau activitățile subversive legate de ziarul acela al universității din Cordoba. Procesul public a fost spre binele lumii, iar verdictul numai spre binele Argentinei. Sentința era numai pentru Hernando. A fost plimbat prin fața unui consiliu al juraților, a fost găsit vinovat, condamnat la moarte şi trimis înapoi în temniță. După şase luni, Danny părăsea Cordoba pentru a merge în Buenos Aires să conducă Banca Plata, urmând să dispară iarna următoare.

După ani de zile, ea regreta acel moment mai mult decât oricare altul, ca şi cum şi-ar fi salvat viața în detrimentul lui Hernando, abandonându-l prin refuzul de a renunța la Danny.

— Deci Hernando este unui dintre dispăruți, ceea ce este exprimarea elegantă pentru " a murit", spuse Adam.

Acela era momentul când ar fi trebuit, probabil, să-i spună lui Adam restul poveştii, dar devenise deja un obicei al ei să lase totul într-o stare ambiguă.

Se gândi acum la asta, la ce-i spusese Danny: cum reapăruse Hernando cu numai câteva zile înainte ca Alianța să închidă banca şi înainte ca Danny să o părăsească. Cu mâinile tăiate şi cu o bandoneón legată cu o curea în jurul lui,11

lăsaseră într-o noapte în fața localului La Verduleria. Hernando îl chemase pe Danny, iar acesta venea cu viteză spre Avenida Corrientes. Clubul era aglomerat în acea noapte.

Piticul avea o uniformă nouă.

— Hernando a fost mai mult decât o victimă a regimului, a fost. victima mea...

N-ar fi putut explica atunci, chiar dacă ar fi vrut.

Aüzi pe cineva strigându-i numele, se întoarse şi îl zări pe tatăl'ei. Proaspăt ras, cu urme de talc alb pe față, cu părul spălat şi încă umed, netezit pe spate, Palmer Wyatt îşi sărută fiica pe creştetul capului, apoi se prezentă lui Adam. Se aşeză lângă fiica lui.

— E destul de neobişnuit, nu-i aşa ? Să insişti cu o citație pentru un" mort ? spuse el.

— Foarte neobişnuit, admise Adam.

— Şi atunci, de ce o faceți ?

— Deoarece nu crede că Danny a murit, răspunse Coriander, uitându-se la Adam.

— Aveți vreun motiv să nu_credeți asta ?

— Destule, răspunse Adam vag.

Privindu-şi fiica, Palmer o întrebă amabil:

— Pot să te ajut cu ceva ?

Coriander scutură din cap.

— Nu cred.

Palmer părea tulburat.

— Mi-e teamă că-ți dau o veste proastă, începu el. Se pare că Jorge a dispus să fie incineratcadavrul.

— Ştiu, răspunse ea. Mi-a spus domnul Singer.

— Gine v-a spus de incinerare ? întrebă Adam.

— Jorge Vidai, replică Palmer.

Adam tăcu numai un semn din cap. Apăru, ospătarul, iar Adam ceru nota de plată, arătând distrat. După ce plecă ospătarul, Adam îşi concentra din nou atenția asupra lui Palmer Wyatt.

— Jorge Vidai a mai spus şi altceva ?

Palmer d,ădu din cap.

— Nu avem o relație atât de apropiată încât să mi se confeseze...

— Nu v-a spus nimic despre cutia neagră ?" – Nimic, spuse Palmer în timp ce ospătarul se întoarse cu nota de plată. Sper că nu plecați din cauza mea.

Adam făcu un semn din cap.

— Nu, de fapt mă întâlnesc cu un preot, spuse el, căutându-se în buzunar de nişte bani.

Coriander întrebă:

— Ce preot ?

Înainte de a răspunde, Adam se uită la Palmer:

— Se pare că unul din localnici a avut o viziune – vorbise intenționat vag – l-a văzut pe Iisus pe margi- nea drumului dintre Cerro el Burro şi Chilpancingo.

— Ce legătură are asta cu cazul nostru ?

Adam se ridică în picioare.

— întotdeauna m-a interesat partea spirituală a lucrurilor.

Se ridică şi Palmer îi întinse mâna.

— Mi-a tăcut plăcere să vă cunosc.

Bărbații îşi strânseră mâinile.

Ea întrebă, surprinzându-l:

— Mă veți mai căuta ?

El spuse:

— Ținem legătura.

Privirile Ii se întâlniră.

Îl surprinse din nou:

— Localnicul acela care l-a văzut pe Iisus a văzut şi accidentul ?

— Sincer, nu ştiu ce a văzut, răspunse Aclam şi căută o carte de vizită în buzunar. întorcându-se spre Palmer, îl întrebă:

— Veți mai ti un timp în New York ?

— Da, în New York'şi în Washington, răspunse căutând şi el în buzunar o carte de vizită. O întoarse pentru a mâzgăli ceva pe spate.

— Acestea sunt numerele mele din Buenos Aires, Washington şi New York.

Aclam strecură cartea de vizită în buzunar.

— Aveți grijă de dumneavoastră, spuse el, privind-o pe Coriander, jurând să nu se lase prins în nici o capcană sentimentală ca un neghiob. Ar fi putut jura foarte bine să nu mai respire, de vreme ce cazul acesta era minat de la început – chiar de când o văzuse în acea secție de traumatologie.

— Vom vorbi în New York.

Spera că vorbele lui sunau aşa cum intenționase:

o sugestie vagă de promisiune oficială, ce conținea numai motive profesionale. Traversă camera şi ieşi.

După ce plecă, Palmer spuse în cele din urmă:

— Nu am încredere în el.

— Nu trebuie să ai încredere, spuse Coriander cu grijă.

— Nu-mi place ceea ce face, adăugă Palmer.

— încearcă să-l găsească pe Danny.

— Nu-mi plac motivele lui.

— Motivele nu contează cu adevărat.

Palmer se întinse să-i ia mâna.

— A murit, Coriander.

Un mic muşchi al maxilarului ei se mişcă.

— Voi crede numai când voi avea ceva, orice dovadă că a fost în avionul acela.

Palmer vorbi mai încet.

— Coriander, cel puțin de dragul copilului, şopti el, ar trebui să fii conştientă de repercusiuni. Nu-ți dai seama că procuratura generală poate păstra citația la infinit şi nu vei avea nici un ban după ce vei da în judecată compania aeriană ? Atât cât există îndoieli în legătură cu moartea lui Danny în acel accident, nu vei putea nici măcar să-i dai în judecată.

Nu era foarte surprinsă.

— Nu am intenția să-i dau în judecată, spuse ea, apoi întrebă:

— Şi cum se face că ştii despre citație ?

— Mi-a spus Jorge.

Era evident enervată.

— Şi altceva, ce ți-a mai spus ?

— Mi-a spus că banca e falimentară, deci ar fi înțelept din partea ta să, nu renunți atât de repede la posibilitatea de a-i acționa în judecată. Mai mult decât falimentară; Jorge mi-a spus că va fi închisă luni de către Comisia Bancară de Stat din New York.

Asta înseamnă că toate bunurile deținute de soțul tău vor fi confiscate. v Palmer arăta îngrijorat.

— Cum presupui că vei putea păstra aparta- mentul ?

— Nu cred că-l voi putea păstra, spuse ea simplu.

Palmer încercă altă metodă.

— Danny n-ar fi de acord cu alianța asta pe care se pare că o faci cu acest bărbat.

— Danny nu e aici, replică ea.

Se gândise şi ea la asta. Dar tot atât de repede renunță. Nu era câtuşi de puțin îngrijorată de o aprobare sau permisiune, mai ales de la tatăl ei, dar în mod deosebit de la soțul ei. Singurul lucru impor- tant era să afle dacă viața lor împreună fusese o min- ciună grosolană şi deplină, iar acest lucru era sufici- ent de încurajator pentru a se alia aproape cu oricine.

— Jorge vrea să-ți dea urna cu cenuşa lui Danny.

— Spune-i să nu se mai deranjeze.

— Aşa cere protocolul, Coriander, insistă Palmer atent.

— Atunci, ia-d tu, spuse ea, ăsta e departamentul tău.

' – Trebuie să începi să înfrunți realitatea şi să gândeşti cu capul', nu cu inima.

Ea se întoarse ca el să nu-i vadă lacrimile.

Problema era că înfrunta realitatea şi ar fi fost dispusă'să se poarte pa soția îndurerată, argenti- niană perfectă, şi să ia urna aia nenorocită cu cenuşa aceea

necunoscută. Ciudat era faptul că emoțiile ei se tot cantonau către începuturi, când l-a iubit şi pierdut prima oară. într-un fel, continua să se imagineze printre acele femei care mărşăluiau în Piaza de Mayo cu atât de mult timp în urmă, cele ale căror soți şi fii dispăruseră...

Partea a Il-a " Trăgând cu arma mă făcea să simt izbucnind întreaga nebunie. Tot cartierul e plin de tipi ca mine, tați şi ucigaşi: dai viață, iei o viață..." ANTHONY, 17 ani Pacient al seției de traumatologie a Spitalului General din Brooklyn, 1992 " întâi omoram pe toți subversivii, apoi ucidem colaboratorii lor, apoi... simpatizanții, apoi... pe cei care rămân indiferenți; în cele din urmă timizii ".

GENERALUL IBERICO SAINT-JEAN guvernator, Buenos Aires, 1975 Capitolul 10 Era zi de plată în Patagonia. Patruzeci şi şase de milioane patru sute de mii de dolari în bancnote cu valoare mare erau transportați într-un avion cu două motoare Cessna, ce tocmai ateriza pe o porțiune improvizată dintr-o " estancia "21), aflată pe malul canalului Beagle lângă Ushuaia. Charles Darwin colindase toată regiunea până la cel mai sudic oraş de pe pământ, Ushuaia, pentru a studia terenul şi indienii. După opt ani în care a suferit din cauza pustietății acestei țări îndepărtate, se întorsese în Anglia pentru a oferi lumii teoria lui asupra evoluției, care nu-L prea includea pe Dumnezeu...

Vârful muntelui Olivia se ridica în depărtare la o înălțime de o mie – două mii de picioare şi era înconjurat de cinci dealuri circulare cunoscute ca "Cei cinci frați", toate acoperite cu zăpadă şi dominând pădurea deasă de ambele părți ale canalului Beagle.

Banii fuseseră împachetați în patruzeci şi una de cutii de pantofi şi împărțiți în aşa fel încât un milion să încapă perfect într-o cutie fără ca bancnotele să se strice sau să se rupă. Chiar şi cutiile vepeau din toată lumea, unele de la firmele Gucci şi Weston, altele purtând marca Florsheim şi Bally, iar altele, cum ar fi Eram, din Franța sau Fayva din America, provenite de la magazine cu reduceri de prețuri; toate.se aflau în două valize făcute din material din care sunt confecționate paraşutele, ce se extindeau odată cu conținutul.

Avionul era pilotat de un iugoslav bătrân care se stabilise, cu mulți ani înainte, într-o comunitate mică de iugoslavi în Porvenir, un oraş ce se găseşte în vecinătatea strâmtorii Magellan, pe partea aparținând statului Chile. Pilotul visase odată să zboare pentru Liniile Aeriene Argentiniene, să economisească suficienți bani pentru a se întoarce în oraşul său natal, în Croația, ca un erou. Motivul pentru care se îmbăta în acelaşi bar de lângă o bază navală din Chile era, fără îndoială, eşecul fiecărui zbor de-a lungul strâmtorii. Apoi, ca un ritual aproape, obişnuia să meargă la docuri,în Porvenir, pentru a citi indicatorul ce arată că Iugoslavia era la numai optsprezece mii şase sute şaizeci şi doi de kilometri de Tierra del Fuego.

Lângă acea pistă de aterizare de la fermă, unde venise avionul, se afla o plajă cu prundiş ce era pustie, în afară de bărbatul care aştepta, stând în mijlocul unui stol de păsări de mare. Cizmele lui de alpinist călcau peste carcase de midii şi crabi de fiecare dată când se mişca nerăbdător de pe un picior pe celălalt. în apropiere, o pereche de fluierari alb cu negru țipau şi înconjurau țanțoş un grup de pinguini căzuți la pământ, semănând cu nişte copilaşi îmbrăcați în costume formale de doliu.

Bărbatul însuşi era mic şi îndesat, cu muşchii fleşcăiți, cu tenul închis, iar capul, fața, sprâncenele şi genele erau complet lipsite de păr.

Arma ce-i atârna pe umăr era o puşcă ofensivă belgiană, iar pistolul de la brâu încins la pantaloni era un Halcon.

Mackinley Swayze reprezenta mult pentru un grup restrâns de oameni din America Latină, deşi cariera lui de mercenar începuse în partea cealaltă a lumii.

Pasiunea pentru lupte şi arme îl purtase de la o slujbă într-o fabrică în Altoona, statul Pennsylvania, spre Cuba în anii cincizeci şi apoi către Vietnam în 1969, unde a lucrat ca mecanic de avioane la Viet Cong, servind avioanele transportului sovietic ce duceau trupe nord-vietnameze în şi din Hanoi.

Totuşi, s-a remarcat în domeniul munițiilor prin inventarea unei bombe altimetru, realizată din trotil trinitrotoluen, material utilizat de obicei la explozia obuzelor, în artilerie.

Swayze descoperise că această substanță chimică, folosită în cantități suficiente, putea provoca explozia unui avion, mai precis a unui 707 american, închiriat :— 164 de la o companie aeriană americană ce acoperea jumătate din cel de-al 10l-lea zbor din Saigon într-un weekend. Swayze cumpărase altimetrul pentru bombă într-un schimb privat cu armata americană, îl ascunsese împreună cu explozibilul într-o raniță şi potrivise ceasul aşa încât avionul să explodeze în timpul ascensiunii deasupra Mării Chinei de Sud.

Spre cinstea lui, nu au existat civili răniți.

Nu era lipsit de atracție, în ciuda neplăcerilor provocate de pierderea părului. De fapt, ochii lui negri strălucitori, împreună cu fața şi capul spân, erau aproape senzuali prin felul în care absorbeau totul, pentru inimă, pentru minte şi memorie.

Swayze renunțase de mult la femei, păstrând amintirea tinerei mirese cubaneze ce murise la naşterea unui copil, în ajunul căderii lui Batista. Era greu de spus dacă nu cumva uscățiva aia cubaneză, cu dinți lipsă şi genunchi zdreliți, murise din cauza avansatei blenoragii. Oricare ar ti fost motivul, Swayze dispăruse la scurt timp după moartea ei şi a bebeluşului. Dispăruse undeva, între Cuba şi El Salvador; unii pretindeau că se fereşte de alte misiuni, alții că e nebun, bolnav şi-şi. ieşise din minți de supărare; câțiva jurau că nu e vorba de nimic din toate acestea, că se află cu siguranță undeva, în America Latină, antrenând grupe de comando pentru revoluțiile următoare. La începutu- rile

anilor 70 apăruse din nou în Argentina şi ! 165 fundase grupul Montoneros, împreună cu câțiva preoți iezuiți militanți, susținători catolici ai lui Peron din fosta aripă dreaptă şi câțiva intelectuali înstăriți, fascinați de violență. Ca să fim mai exacți, el refondase grupul Montoneros întrucât grupul existase încă de acum o sută de ani, dinaintea lui Peron, fiind " gauchos" şi " caudillos" în conflict cu trupele spaniole pentru eliberarea Argentinei.

* * * Stând pe plajă în acea zi geroasă de 6 iulie, în mijlocul iernii argentiniene tipice, ochii lui Swayze nu părăsiră nici o clipă uşa avionului. Expresia feței lui alterna între duritate şi disperare liniştită, în timp ce urmărea motoarele oprindu-se. Vântul urla, purtând rafale de apă dinspre mare, ce băteau în geamurile avionului. Din trapa avionului, fii coborâtă o scară din pânză de cort, ce se balansa din cauza vântului.

Apăru un pasager solitar. într-o mână ducea o servietă neagră, iar cu cealaltă apuca balustrada improvizată dintr-o frânghie răsucită. Ajungând la ultima treaptă á scării, păşi pe nisipul opac, împingându-şi mâna liberă în buzunarul impermeabi- lului. Cu capul îngropat în gulerul ridicat al pardesiului, merse înapoi câțiva paşi, apoi înainta puțin, mişcându-se într-o parte pentru a evita apa şi vântul.încercând să ajungă la " comitetul de bun venit" format dintr-o singură persoană.

Swayze îl întâmpină cu mare bucurie, mutându-şi puşca într-o parte pentru a-l îmbrățişa, puternic.

— îmi pare bine să te văd aici, la capătul pământului, Danny Vidai.

Swayze râse,11 lovi prieteneşte peste spate, apoi îl eliberă din îmbrățişare pentru a căuta servieta.

Danny trase servieta, iar ochii îi străluciră când se uită adânc în ochii lui Swayze.

— A trecut mult timp, Mac, spuse el, vorbind cu accent,un mic zâmbet apărându-ila colțurile gurii.

— " Mucho tiempo"21, adăugă, cu privirea ațintită deasupra capului lui Swayze, cercetând plaja cât mai departe pentru a preînta'mpina complicații neaşteptate.

— Stampa a mers la procuratura districtuală, anunță Swayze.

— Asta nu este complet imprevizibil, spuse Danny cu uşurință. De unde ştii ?

— Un anchetator special al procuraturii a mers la Chilpancingo cu o citație adresată ție în buzunar.

La început era aproape comic, deşi, când răspunse, tonul lui nu dezvăluia nici voioşie, nici frivolitate.' – O citație în legătură cu ce ?

— în legătură cu milionul acela de dolari, replică Swayze, îndreptându-se spre maşina Cherokee parcată pe nisip la câteva picioare depărtare.

— Se tot învârtea şi pe lângă soția ta, adăugă el, privind într-o parte.

Coriander a lui era prea deşteaptă, prea dură, prea încrezătoare pentru a bănui că îşi putea înscena propria moarte, n-ar crede-o nici măcar un minut. Nu spuse nimic în timp ce-l urmă pe Swayze la maşină.

— De obicei eşti atât de atent, băiete, spuse bărbatul, dar asta a fost o mare greşeală.

Swayze făcu o pauză, uitându-se către bătrânul iugoslav, care se apropie cu câte o valiză în fiecare mână.

— Vorbim despre asta în maşină.

Aşezând una dintre valize în spatele maşinii, pilotul o ridică şi pe cealaltă lângă ea, după aceea aşteptă să fie plătit. Swayze se căută în buzunar şi scoase un plic, apoi i-l dădu.

— Te mai caut, Milos, spuse el.

Iugoslavul dădu din cap, îşi prinse plicul la curea şi nu privi aproape deloc pe nici unul dintre cei doi, apoi se întoarse către avion.

Desprinzându-şi arma, Swayze se aplecă înăuntrul maşinii pentru a o pune pe bancheta din spate, apoi se îndreptă să deschidă portiera pentru Danny. Vorbi pe un ton patern:

— De ce dracu' ai făcut asta, " hombre" un milion de dolari...

— Pentru Coriander, spuse Danny simplu, după care se urcă în maşină.

Swayze îşi întoarse capul în vreme ce se îndreptă spre uşa cealaltă, o deschise şi urcă. Stătu aşa câteva momente, fără a se atinge de chei sau de contact.

— Şi cum îşi va lua ea banii ? întrebă el într-un târziu. Pentru numele lui Dumnezeu, "hombre "nu-i poți trimite lunar cu adresa expeditorului pe plic.

Mişcându-şi din nou capul, se îndreptă spre Danny şi-i ciufuli părul.

— Poate ai de gând s-o decontezi ca. pensie alimentară la expediția impozitului.

El zâmbi.

— Totul e aranjat, spuse Danny, apoi îşi întoarse privirea cu o vagă nesiguranță de la valurile agitate.

— Ştii, Danny, te iubesc ca pe fiul meu şi cunosc genul ăsta de sentimente pentru o femeie; ştii că aşa e. Dar afacerea asta implică mult mai multă lume, nu suntem numai noi doi.

Făcu o pauză pentru a reveni apoi pe un ton mai glumeț.

— Deci, despre ce e vorba ? Un cadou de adio de un milion de dolari. Am dreptate.? Cam multă generozitate, nu-i aşa ? Chiar şi pentru tine.

— Ce mai contează ? îți aminteşti ? Sunt mort.

— Ascultă-mă, Danny, spuse Swayze serios, oamenii se vor întreba dacă eşti cu adevărat, dacă' laşi în urma ta o urmă de emoție. Nu e nevoie decât de un asistent ambițios al procuraturii ca să insiste pe treaba asta. O va urmări pe

Coriander cât va fi necesar şi o va face şi în afara orelor de serviciu; crede-mă, nu e nici greu, nu dă nici dureri de cap.

Coborî geamul, scuipă, apoi îl ridică iar.

— Horn biv, există profesii mai rele decât să chemi din când în când o femeie frumoasă pentru a o interoga. Crede-mă, dacă are cel mai mic dubiu, nu are nici un motiv să renunțe. Mai bine nu te-ai gândi să mai iei legătura cu ea, înțelegi ? Las-o baltă ! spuse el din nou; dacă nu, tot ce am clădit se va ruina.

Totul se va ruina... Fuseseră pe punctul de a se ruina de atâtea ori, încât Danny nu putea nici măcar ține o evidență; şi, de fiecare dată; găsise o soluție salvatoare... Ultima oară era la sfârşitul anilor 10, când găsise mijloacele de a genera un venit suficient pentru grup chiar pentru anii următori.

Atunci, hotărâse că era nevoie de o bancă pentru a spăla banii proveniți din răpiri şi jafuri. Dar băncile costau bani; aşa i-a venit lui Danny o idee care produsese nu numai bani lichizi suficienți pentru a cumpăra acea bancă, dar care se constituise într-o declarație politică ce fusese auzită în toată Argentina.

Pe când ieşea într-o dimineață din casă, fusese urmărit directorul monopolului asupra cerealelor şi făinii; avea mori în toată lumea şi sediul se afla la Buenos Aires. Deviat din drum de " polițişti "cu o sirenă acționată de baterii, fusese prins într-o ambuscadă de aproximativ douăzeci de " depanatori de telefoane ", care, erau de fapt, patru plutoane de luptă din fracțiunea Eva Peron a grupării Montoneros. în câteva ore, Swayze pregătise un " comunicat de război", ce anunța că directorul va fi judecat pentru " crime împotriva muncitorilor ".

Principala acuzație era că guvernul stoca mărfuri pentru a forța ridicarea prețurilor în beneficiul corporației care, la rândul ei, oferea mită câtorva membri suspuşi ai Alianței. Danny fusese cel care pusese un preț de şaizeci de milioane de dolari pe capul directorului, cea mai mare răscumpărare din istorie şi pe care.societatea o plătise într-o săptămână pentru eliberarea în siguranță a ostatecului. Această acțiune fiind îndeplinită, gruparea Montoneros dusese o campanie publicitară agresivă, cu panouri uriaşe în Buenos Aires, extrăgând reclame din ziare occidentale şi distribuind camioane întregi cu mâncare şi îmbrăcăminte locuitorilor acelor cătune muncitoreşti şi " villas miserias"24.spunând lumii că banii oamenilor au fost, în sfârşit, înapoiați proprietarilor de drept.

Din cele şaizeci milioane plătite ca răscumpărare.

ze"ce s-au folosit nu numai pentru a hrăni lumea şi a face publicitate, dar şi pentru a se cumpăra arme şi muniție şi pentru aprovizionarea caselor conspirative ale grupului Montoneros, la fel şi " estancias" răspândite în toată țara. Cele cincizeci de milioane care au mai rămas au fost utilizate ca plată pentru Banca Crédito de la Plata. Gruparea Montoneros revenise în lumea afacerilor. Danny Vidai avea o nouă carieră. Cu Coriander era altceva...

Vremurile bune au ținut până în 1976, când a venit la putere generalul Videla. în numai câteva luni, Alianța a închis banca şi a arestat funcționarii.

Danny era singurul care reuşise să scape, fugind în Havana, cu cea mai mare parte din bani. După zece ani, şase luni, trei săptămâni şi paisprezece zile, banii erau pe terminate, fiind folosiți pentru a susține o revoluție pe ducă. Uniunea Sovietică era falimentară, comunismul considerat o investiție proastă. Cuba era singură... Atunci a apărut Danny din nou, în New York, pentru a lua totul de la capăt, pentru a aduce la viață gruparea Montoneros pentru o nouă perioadă.

În timp ce se afla la Havana, Danny aflase că Banca Interfederală e de vânzare. A contactat persoanele potrivite din anumite cercuri financiare pentru a negocia cu succes cumpărarea; în tot acest timp, alcătuia un plan pe o durată de cinci ani pentru a mai face rost de încă cincizeci de milioane de dolari.

În fiecare lună, Fernando Stampa ducea o servietă conținând şase sute de mii de dolari lichizi spre Havana, reprezentând dobânda din conturile deponenților. Swayze aştepta să depună banii în Banca Națională Cubaneză, unde urmau să fie – disponibili pentru cumpărarea de arme, hrănirea trupelor şi susținerea ideologiei. Din nefericire, acest aranjament a durat numai cu şase luni înainte ca Banca Interfederală să se avânte într-un dezastru financiar ireparabil. în vistieria grupării Montoneros din Havana, mai erau numai trei milioane şase sute de mii de dolari; mai trebuiau numai patruzeci şi şase de milioane patru sute de mii de dolari până la cincizeci de milioane.

Odată cu trecerea timpului, banca se afunda tot mai mult, iar singura soluție rămasă era ca Danny să utilizeze " capitalul" depunătorilor în locul " dobânzii" pentru a putea finanța baza operațiilor grupului Montoneros în Cuba. Revoluția n-a costat puțin. Nu exista târguiala când era vorba de salvarea lumii. La scurt timp după aceea, deturnarea fondurilor şi cecurilor neacoperite au devenit rutina zilnică pentru a putea acumula acele milioane.

Danny fusese conştient, chiar cu luni de zile înaintea acelui weekend de 4 iulie, că procuratura districtuală şi Comisia Bancară de Stat din New York vor începe o investigație ce va duce în cele din urmă la acuzarea lui. Cu câteva săptămâni înaintea acelui ultim weekend de vacanță, realizase că banca nu va putea supraviețui investigației. Orice rezultat ar fi însemnat pentru el umilire, arest şi chiar o deportare posibilă în Argentina. Singura soluție era să dispară.

Hernando transferase deja la Houston toate milioa- nele acelea când Danny ieşise din bancă înainte de weekendul de 4 iulie, luând astfel decizia finală.

Milionul acela în plus se afla în servieta lui Danny şi urma să fie înmânat lui Hernando în Houston, care, la rândul lui, urma să-l dea lui Jorge, de unde avea să-l ridice Coriander.

Swayze repetă:

— A fost o prostie, Danny, ai făcut o greşeală prostească luând acel ultim milion.

— Pe lista greşelilor inutile, pe prima poziție se înscrie uciderea acelui mexican.

— Văzuse explozia, venise la politie şi pretinsese că a văzut un avion explodând pe cer în timp ce eu şi Jorge făceam aranjamentele necesare, zise Swayze nervos.

— Câfl al

ii au văzut explozia ? Ce ai fi făcut dacă ar mai fi fost martori ? Ai fi curățat toată zona?

— Aveam de gând să le rezolv pe rând; în legă- tură cu problema asta, n-aveam de ales. Hernando şi fratele tău căzuseră de acord cu căpitanul de poliție asupra prețului pentru că acesta să nu raporteze accidentul cel puțin patru ore de la prăbuşire.

Aveam nevoie de timp ca să ajung la locul acciden- tului şi să găsesc cutia neagră. în afară de asta...

Danny dădu încet din cap.

— Aveai nevoie de încă un cadavru la morgă, nu-i aşa ?

Swayze râse.

— Erau acceptabile numai părți şi bucăți...

Se gândi la Coriander, imaginându-şi-o la morga din Chilpancingo, identificând părți şi bucăți dintr- un cadavru...

— Unde e acum cutia neagră ? întrebă el, schimbând subiectul şi, odată cu el, risipind acele imagini...

— Asta e o altă problemă. Am cea mai mare parte din ea, am cumpărat-o de la o bătrână ce o luase de la fața locului, dar încă nu o am pe toată.

— Minunat, spuse Danny sarcastic.

— Nu-ți face griji, o vom obține, țăranii aceia de acolo, de la munte, nici măcar nu ştiu ce dețin; ei au pus mâna pe tot ce au putut. Jorge se ocupă de această problemă...

Danny spuse din nou sarcastic:

— Asta e o uşurare.

Căutându-se în buzunar, Danny scoase o pereche de ochelari de soare şi-i puse la ochi.

— Cutia aceea neagră a fost a doua ta greşeală, îl certă calm; a treia greşeală a fost că ai uitat să mă chemi la aeroportul din Houston. Ce s-â întâmplat ?

— Jorge era preocupat de altcineva, replică el evaziv.

Danny privi dezgustat.

— De cineva minor, fără îndoială. Trebuia să ai grijă să nu uite nimic.

— Eram ocupat cu poliția.

— Era cât pe ce...

— Ce-ai făcut când ți-ai dat seama că Jorge uitase să te cheme prin microfon ? întrebă Swayze, nerăbdător să schimbe subiectul.

— Am dat câteva telefoane la numere unde ştiam că nu răspunde nimeni.

Mişcă din umeri..

— Apoi i-am spus pilotului că aveam o afacere urgentă în Houston.

— S-a oferit să te aştepte ?

— Nu s-a mai oferit când i-am reamintit că fratele meu aşteaptă cu banii lui în Acapulco.

Swayze continuă să privească drumul.

— Cui ai telefonat ?

Avea nevoie să-i mai audă vocea pentru ultima oară.

— Am- sunat acasă şi am închis după ce am ascultat robotul.

Swayze părea tulburat pe moment.

— Ei bine, ne apropiem de final dacă ancheta- torul acela al procuraturii îşi dă seama că are alte lucruri mai bune de făcut decât să se încurce cu birocrația mexicană şi dacă realizează că nu are deloc şanse curtându-ți văduva.

— – Poate să-şi poarte singură de grijă.

— Nu sunt chiar atât de sigur.

Nu avea nici un rost să insiste. Nu dorea ca ea să devină subiectul conversației.

— Jorge nu suportă să vadă sânge, spuse el deodată.

Swayze înțelese.

— I-a făcut bine faptul că l-am ucis pe mexicanul acela; l-a supărat suficient ca să pară ca un om al cărui frate murise într-o explozie.

Swayze se mişcă şi acceleră la curbă, iar maşina se clătină ca şi cum s-ar fi lovit de un morman de pietre.

— Se distrase prea mult până atunci, îi plăcea să facă parte din intrigă – uciderea mexicanului l-a făcut să nu se mai gândească un timp la muchachas % Swayze îşi micşoră ochii din cauza razelor soarelui ce se furişau dintre nori.

— Deşi nu sunt aşa de sigur că-i place la nebunie ce se întâmplă.

— Ce vrei să spui ?

— E ocupat până peste cap cu incinerarea, banca şi celelalte probleme.

— Care probleme ?

— De exemplu, văduva ta....

De exemplu. Fusese un mincinos, un hoț, un ucigaş şi acum, iată, un bărbat ce-şi părăsise nevasta fără măcar să-i scrie două cuvinte, iar ea nu va şti niciodată de ce o abandonase. Cea mai mare parte a vieții lui, Danny fusese hot, mincinos, ucigaş dintr-o multitudine de motive; unele politice, cele mai multe financiare, câteva din datorie, majoritatea din voința lui. Mai presus de toate, era' un om ce avea un dispreț total față de convenții şi moralitate, avea un instinct

surprinzător de precis în ceea ce priveşte politica devotamentului şi banii. Mai mult decât atât, era o persoană cu o sensibilitate extraordinară la pericol, legată de ce trebuia să facă şi unde trebuia să meargă pentru a se menține în viață şi pentru a trăi. Lucrurile ar fi fost chiar mai dificile fără farmecul şi grația, inteligența – şi discernământul lui.

Parcă o vedea pe Coriander a lui, mergând spre crematoriu şi stând în picioare ca un soldățel ascultător, îmbrăcată în negru, cu capul şi umerii înfăşurați într-un şal negru din dantelă, moştenit de la familia mamei sale, Sarmiento; şi-o imagina primind urna, ochii ei de chihlimbar plini de disperare, buzele tremurând. Soția argentiniană perfectă şi îndurerată. Doar că el ştia mai bine.

Swayze vorbea iar.

— Vei fi mai în siguranță aici decât în Cuba pentru un timp. Sunt prea mulți agenți CIA şi FBI infiltrați în Havana şi, oricum, băiete, ai nevoie de odihnă ca să nu te mai gândeşti la tot felul de lucruri.

Ushuaia e ținutul bărbaților, te face să uiți complet de femei.

De femei... de parcă ar mai fi existat vreodată altcineva în afară de ea... Se întoarse şi-l atinse bărbăteşte pe umăr.

— Vei pleca în Cuba când lucrurile se vor linişti, când citația va fi anulată şi ancheta din New York va fi clasată. Fidel te aşteaptă cu brațele deschise...

— S-a schimbat ?

— Nu s-a schimbat deloc şi poate de aceea va cădea în cele din urmă prezise Swayze. A mai încărunțit, s-a mai îngrăşat şi nu mai are aceeaşi rezistență de a vorbi ore întregi, dar nu se va lăsa niciodată, se va ține bine până-l vor scoate din v Palatul Poporului.

Swayze se aşeză mai comod la volan.

— Cel puțin a fost a ta trei ani, hombre, în timp ce noi putrezeam în junglă sau în închisoare. Unii bărbați nu au niciodată o femeie ca asta.

Nu putea spune că nu plătise scump pentru Coriander a lui. închise ochii şi îşi aminti acea petrecere de Crăciun a anului 1978, după prima lor întâlnire, la Universitatea din Cordoba. Ambasadorul Palmer Wyatt ar fi putut fi comis voiajor ce vinde gofraje având în vedere farmecul şi cultura lui.

Semnul lui distinctiv erau pantofii cu şireturi şi cămăşile deschise la gât, împreună cu slăbiciunea pentru whiskey vechi irlandez şi femei tinere. Un republican de treabă, se gândi eh cu amărăciune, exact tipul de care avea nevoie populația din Buenos Aires pentru a ajuta Alianța să încalce şi mai mult legea, conform politicii aripii drepte şi să practice mai multă tortură şi terorism. Dar Swayze avea dreptate când spunea că nu oricine avea o femeie cum era Coriander, iar noaptea aceea de Crăciun era numai un exemplu pentru convingerea că oricine ar fi întâlnit-o, ar fi simțit acelaşi lucru...

Şi-o amintea stând acolo, primind oaspeţii, într-o rochie din catifea roz pal, cu o fundă de4 aceeaşi culoare prinsă în părul ei lung. Arăta atât de timidă, de vulnerabilă, atât de drăguţă, cu un umăr dezgolit şi cu mâinile ce gesticulau nervos (asta avea s-o descopere mai târziu) către claviatura proeminentă şi decolteul pronunţat. Paza era întărită în acea noapte în mod excepţional; era de înţeles, din moment ce se primiseră la ambasadă multe ameninţări cu moartea, ca urmare a faptului că Wyatt apărase Alianţa în cazul masacrului de la Villa Devoto. Ambasadorul şi fiica lui erau încon- juraţi de cincisprezece oameni de pază în plus, ce aveau arme Uzi, nu destule pentru a-i împiedica pe Danny şi alţi câţiva afacerişti perfect respectabili ce aparţineau grupării Montoneros să primească invitaţii. Danny avea invitaţia de la Coriander, iar ceilalţi erau pe lista obişnuită de oaspeţi. Tocmai aceasta era frumuseţea pericolului grupului: faptul că membrii lui puteau pătrunde chiar în intimitatea societăţii argentiniene, în timp ce ei îi puneau la cale căderea.

Rezemat de un stâlp din marmură, Danny nu încetase să o privească, urmărind-o cum încerca să poarte conversaţii cu toţi musafirii ce intrau, strângându-le mâinile şi ascultându-le complimentele şi întrebările despre şcoală sau menţionând că au un fiu, nepot, văr sau prietenul unui prieten ce era posibil să treacă prin Cordoba. Poate tânărul respectiv o va căuta... Arăta.atât de stingherită, ca şi cum ar fi urât fiecare minut al acelei seri...

Swayze vorbea din nou, întrerupându-i visul pentru a aduce vorba despre nenorocitul ăla de milion de dolari. – - Hombre, pentru banii ăştia ţi-ai fi putut alege orice fecioară sau târfă din Patagonia pentru tot restul vieţii, pentru douăzeci de vieţi, amigo, pentru o sută de vieţi.

Danny râse.

— Cine ştie de câte fecioare o să ai nevoie ca unul care-şi începe a doua viaţă ? Sau câte târfe o să-ţi trebuiască. Quien sabe f hombre, quien sabe ?

Întinzându-şi picioarele, Danny se prefăcu că doarme în spatele ochelarilor întunecaţi. Fecioara sau târfa; odată le avusese pe amândouă în aceeaşi femeie; chiar de la început Coriander întrupase ambele ipostaze fără a-şi cunoaşte măcar potenţialul sau efectele. El o învăţase să le diferenţieze; cultivase în ea instinctul de a merge mai departe decât îşi imaginase vreodată; nici atât nu era suficient. Danny îşi aminti fiecare detaliu clin acel Crăciun al anului 1978.

În noaptea petrecerii, Danny măsură distanţa şi cronometra timpul necesar pentru coloana de maşini a ambasadorului să parcurgă traseul Cancelariei-Ambasadă. Cineva avusese ideea aceasta pentru cazul în care ar răpi-o pe fiica ambasadorului şi ar reţine- o până la răscumpărare. Folosind un emitător-receptor portativ şi păstrând legătura cu doi dintre camarazii săi, Danny privea de-a lungul aleii din marginea parcului, fiind avertizat în prealabil de momentul în care maşinile porniseră de pe şoseaua din apropierea reşedinţei oficiale. Maşina din fruntea coloanei avea o armă automată şi patru gărzi armate, ce

aveau puşti M-16, în maşina din mijloc se aflau familia, doi paznici personali cu aparate radio şi arme automate pe care le ţineau pe genunchi, plus un bărbat cu o mitralieră ieşind prin geamul din spate al maşinii. Maşina ce încheia convoiul mai avea cinci oameni de pază, toţi înarmaţi şi cu mitraliere la ferestre. Viteza cu care mergeau cele trei maşini era de patruzeci de mile pe oră (nici mai mult, nici mai puţin), apoi ajunsese la porţile electronice ale ambasadei, programate să se deschidă automat la un moment dinainte stabilit. Atât trebuia să atle: distanţa şi timpul, apoi urcase în maşină, pentru a-şi face apariţia la petrecere. îna- inte ca ultimii oaspeţi să fie întâmpinaţi, Coriander se deplasase spre unul din locurile singuratice din colţul marii săli de bal, unde atârna tabloul lui Velasquez: " Las boirachos" 28, împrumutat de la muzeul Prado şi acoperind aproape tot peretele în dreptul căruia stătea Coriander. Danny ar fi preferat să o ia de mână şi să facă dragoste cu ea; în loc de aceasta, o privise în ochi şi dăduse uşor din cap; fusese surprins că şi ea îi răspunsese în acelaşi fel.

Un zâmbet timid juca pe faţa ei minunată.

— Nu credeam că vei veni.

— Cum aş fi putut lipsi ?

— Credeam că vei considera că nu merită.

— Dimpotrivă, sunt un optimist...

— Aş fi crezut că eşti tocmai contrariul...

— Poate m-ai schimbat.

Părea stânjenită.

— L-ai cunoscut pe tata ?

— Nu încă, dar mi-ai promis că mi-l vei prezenta şi că vom dansa.

Ea privise împrejur.

— Ce-ai zice dacă aş respecta o promisiune ?

— Care dintre ele ?

— Cea care înseamnă cel mai mult pentru dumneata.

Se întorsese pentru a pleca. O privise câteva momente îndreptându-se spre camera alăturată, urmărită de aproximativ şase potenţiali iubiţi, escorte, parteneri de dans, înainte ca el să o urmărească la o distanţă discretă.

Fusese aşezată o servantă franţuzească lustruită, cu tacâmuri de aur şi farfurii de porţelan din cobalt, pahare cu picior încrustate cu aur, şerveţele din damasc roz; deasupra mesei, se afla un candelabru din cristal roz, fiecare bec fiind acoperit de propria umbră roz de satin, frapiere din argint la fiecare capăt al mesei, ce conţinea şampania, platouri cu somon afumat, pate', caviar, fursecuri, fructe şi bucăţi de viţel argentinian, toate păzite, servite şi turnate de chelneri în redingote şi chelneriţe în uniforme negre, şorturi albe scrobite şi bonete plisate. Suficient cât să-şi hrănească oamenii o lună, un an, cu siguranţă suficient cât să-l alunge pe generalul Videla şi să transforme ambasada americană în propria'lui Casa Rosada.

Înconjurată de musafiri, Coriander continuase să se uite unde stătea Danny. Spre amuzamentul lui, văzuse că ea observase interesul simulat pentru o anume blondă, o femeie mai în vârstă, a cărei rochie era punctul de atracție al lui Danny. Numai de-ar ști Coriander a lui cât de puțin îi pasase. Un vals dansat în curte " Mis noches Sin Ti " 29.

Blonda avea poftă să danseze, iar Danny să se îndepărteze. Coriander era în raza lui vizuală.

Aglomerația din jurul bufetului era aproape previzibilă și atât de comică încât Danny nu se putuse abține să nu zâmbească; blonda îl urmase pe Danny, iar un alai de tineri disponibili pe Coriander. Totul se întâmplase cu încetinitorul,până când reapăruse Coriander, cu ochii ei frumoși și buzele delicioase, însuflețită deodată, în timp ce vorbea și râdea cu câțiva tineri prieteni și toate astea în beneficiul lui. Ea nu rostise nici un cuvânt, ca și cum el n-ar fi observat-o.

— Valsezi ? o întrebase el,în timp ce se întorcea pentru puțin timp.

Se gândise o clipă, iar expresia ochilor ei fusese aproape de regret.

— Da, răspunsese ea.

Era atât de serioasă Coriander a lui, atât de inocentă pe vremea aceea. O invitase, oferindu-i brațul:

— îmi acordați acest vals ?

Când răspunsese, ochii ei de chihlimbar străluciseră.

— L-ați cunoscut pe ambasador ?

El înțelesese.

— Nu încă.

Ea zâmbi ușor.

— Dansul acesta e promis altcuiva, replicase ea, apoi se întorsese pentru a accepta să danseze cu un bărbat mărunt și gras, cu ochelari cu ramă neagră și un inel cu sigiliu pe degetul mijlociu.

Câteva clipe mai târziu Danriy, se îndreptase cu pași mărunți spre locul unde se afla ambasadorul, înconjurat de un grup de bărbați, pentru a-i asculta părerile despre inflație, decăderea " sudului ",' democrației, comunism și despre un grup terorist numit Montoneros.

Ceea ce se întâmplase apoi fusese neașteptat, înainte ca Danny să poată auzi restul conversației, despre prodemocrația actuală, despre Alianța anticomunistă și cu iubire pentru Dumnezeu...

Într-un moment nu e nimic interesant, iar în următorul merită să trăiești, să respiri. Coriander apăruse nu se știe de unde și întrerupsese discursul tatălui ei, ținându-l de mână și lîxându-l pe Danny. Palmer ar fi putut fi oricum, dar un lucru era sigur: nu era prost când era vorba de unicul lui copil.

— Ne cunoaștem ? îl întrebase el pe Danny.

Numele meu e Palmer Wyatt.

— Acesta e profesorul meu de economie, Danny Vidai, spusese Coriander, făcând prezentările.

Palmer se uitase la fiica lui. apoi la Danny. Cu un gest larg şi cu un ton încântător îi spusese:

— Aş vrea să vă mulțumesc pentru că ați salvat-o pe Coriander dintr-o situație urâtă.

— Situația a fost mai puțin urâtă decât mobilul...

Palmer ezitase pentru un moment, dar expresia lui devenise jovială şi zâmbise cu unul din acele surâsuri diplomatice ce numai umor nu aveau.

— Ştiai, draga mea, că acest domn încearcă să te învețe o ştiință socială ce a imitat matematica fundamentală decenii întregi ?

Ea zâmbise ş1 îl privise tot pe Danny.

— îți trebuie talent să transformi o abstracție în realitate...

— Sau o nerealitate în abstracție politică, replicase Palmer calm.

Urmaseră conversații mărunte despre vreme, planurile pentru vară la Punta del Este, traver- sând râul, în Uruguay, mai multe amănunte despre luptele de gherilă, despre economie; după ce trecuseră momentele necesare spre a fi considerat politicos, Danny se scuzase şi plecase. îi era greu să-şi amintească să fi dorit pe cineva atât de mult. Mai avea nevoie, înainte de a pleca, de un pic de aer, din moment ce în acele cercuri timpul era totul. Ea apăruse din nou din neant, intrând în balconul acela de granit unde stătea el, prelungirea sălii de bal ce cuprindea tot etajul al doilea al ambasadei. Se apropiase fără nici un cuvânt şi stătea cu spatele la balustradă. privind undeva. între el şi lună.

Îl întrebase cu o voce înceată:

— Valsați ? ' Pe fața lui se putea citi amuzament, în timp ce o studia pentru a cântări riscurile înainte de orice şi apoi o luase în brațe. Valsaseră fără muzică, se învârtiseră iar şi iar, până s-au oprit, ea în brațele lui, buzele-i sub controlul lui, iar mâna lui cuprinzându-i ceafa. Nu se mai formalizase să îi ceară permisiunea de a o săruta, ci pur şi simplu o făcuse, la început uşor, chiar cast şi fără nici un pic de pasiune fățişă, apoi şi-o apropiase şi mai mult, înşfăcându-i gura şi strecurându-şi limba între buzele ei. îl sărutase ca o târfă, aşa cum îi răspunsese fără nici o inhibiție; numai o târfă sărută aşa. Sau o fecioară.

Din nou Swayze aborda subiectul banilor.

— Hernando a aranjat totul pe computer, inclu- zând destinația banilor şi destinatarul companiei.

Noi vedem toată treaba cam aşa: sunt cel puțin paisprezece candidați ce au şanse, fie socialişti, fie comunişti, în aproximativ optsprezece oraşe din America Latină. După aceea, ne vom putea gândi să ne mutăm pe plan local, în Miami...

— Ia-o mai uşor, Mac, şi nu fi prea ambițios.

Danny îşi întoarse capul, deschise un ochi şi zâmbi.

— Lasă-l pe Hernando să efectueze analizele politice, iar tu ocupă-te de partea militară. Adună muniția şi fă-mi un plan cu toate instalațiile şi ambasadele străine vulnerabile din Argentina. Mac, ține minte că tu răspunzi de îndeplinirea a ceva spectaculos, continuă Danny cu umor. Hernando se va ocupa de planurile cu bătaie lungă, iar eu mă voi ocupa de bani...

Dar Swayze nu prea-l asculta.

— Asta e tot, continuă el agitat, de data aceasta nu putem da greş, indiferent de ce idiot se află la Casa Rosada sau la Casa Albă...

— Nimic nu e sigur, îl avertiză Danny, ține minte că se poate întâmpla orice şi oriunde care să ne strice planurile. Şomajul ar putea fi eradicat în Argentina, ar putea fi aplicate programe sociale noi de prosperitate în America sau ar putea fi realizat, în sfârşit, un plan de pace în Orientul Mijlociu.

Cel mai important lucru este să nu subestimezi opoziția.

— Am suferit destule pierderi şi pagube aşa că, de data aceasta, nu vom greşi.

— Ceea ce se întâmplă acum nu are nici o legătură cu ce-a fost în trecut.

Danny ştia deja, după atâtea eşecuri, că un final bun depinde în cea mai mare măsură de o bază financiară solidă, cu informații statistice corecte.

Celelalte nu erau decât lucruri superficiale. Un atac, o bombă, un omor, Swayze putea plănui toate atacurile pe care le voia şi le putea îndeplini până când, în cele din urmă, n-ar mai impresiona pe nimeni, până când, din nou, lumea va fi obosită de atâta violență ca modalitate de a trimite un mesaj.

Oamenii erau mai sofisticați, planurile trebuiau să fie originale. E adevărat, există întotdeauna acel freamăt inițial al mijloacelor de comunicare, după un atac terorist. Urmau câteva zile în care existau reportaje despre starea sănătății victimelor; toate acestea duceau la reportaje de interes uman ce alcătuiau ocazional o emisiune specială sau un grupaj de trei minute dintr-o retrospectivă la sfârşitul anului' despre atrocități în lume...

Totuşi, guvernele erau rar răsturnate, iar candi- dații nu erau aleşi ca rezultat al violenței. Danny crezuse întotdeauna că era nevoie de o rețea financiară care să susțină candidații şi să furnizeze bani campaniilor de relații cu publicul, publicității şi " săpării " adversarilor prin scandaluri. Era un plan ambițios ce îi va răpi tot timpul, toată energia şi devotamentul pe cheltuiala şi cu sacrificiul celorlalte lucruri.

Parcă o vedea pe Coriander a lui pe drumul dinspre crematoriu, agățându-se de brațul tatălui ei şi ținând strâns urna cu cenuşa soțului ei. O vedea întorcându-se la New York, pentru a-şi continua viața, scoțând totul la vânzare: toate obiectele de artă, argintăria, antichitățile, tablourile, cărțile, tot ce cumpărase pentru steaua în ascensiune de pe scena bancară a New Yorkului şi pentru frumoasa şi încântătoarea lui soție, care nu dădea doi bani pe toate astea.

Coriander era atât de bine crescută, atât de simplă în multe feluri. Nu-i păsa de afacerile,, banii lui sau chiar de vinul pe care el îl prefera.

Odată, ridicase o sticlă mare de-Mouton Rothschild şi i-o oferise în onoarea anului ei de naştere, 1958.

Nu-i păsa nici cât negrul sub unghie. Ar fi fost bun şi un vin recoltat din luna aceea, râsese ea, ochii strălucindu-i de încântare, iar trupul gol sclipind pe cearceaf; pielea şi gura îi erau umede, la fel ca şi ale lui. Fata asta, crescută în tot luxul oferit de bani şi putere, era atât de neimpresionată de majoritatea plăcerilor şi extravaganțelor. Nu avea nici un gust, îi plăcea să ațâțe afectuos, această "giinga "a lui. Ştia numai de Coca-Cola,hamburgeri şi baseball. Greşea. Coriander ştia despre o mulțime de lucruri, chiar dacă nu erau clasificate ca lux. Vinul" lunii ",.Chianti în iulie era bun atâta vreme cât îl bea din gura lui. Pentru a dovedi ceea ce voia să spună, ceea ce voia să arate că ştie, se rostogolea deasupra lui, aşezându-se cu picioarele desfăcute, aplecându-se deasupra feței lui, cu părul acoperind pieptul şi gura lui. Acoperindu-i ochii, nasul şi gâtul cu sărutări, cobora încet, apăsân- clu-şi buzele pe fiecare coastă, oprindu-se pentru a număra, muşcând până ce el ajungea la erecție.

Atunci o oprea, luându-i fața între mâini şi tră- gând-o pentru a o săruta. Când l-a întrebat de ce, vocea îi era mai adâncă, iar expresia feței se schimbase din pasionată în uimită; ochii ei cereau o explicație. Dar, orice motiv era de.prisos deoarece fusese copleşit de ceea ce era evident – dragostea. O studiase atent, fixând în memorie fiecare -bucățică din fața şi trupul ei. Citise în ochii ei ceva familiar, mai mult o privire de reproş decât de mânie, ceva ce el înțelegea mai bine decât şi-ar fi putut ea imagina vreodată. Privirea spunea că ea depinsese de el, iar el o dezamăgise, întrucât.

Încălcaseră amândoi regulile şi fuseseră prinşi în toată acea noțiune de iubire. Pierderea virginității la douăzeci de ani fusese decizia ei conştientă, ceea ce însemna că ea era vânătorul să te îndrăgosteşti de cel care a făcut-o o transforma în pradă. Oricum, treaba fusese făcută şi realizată ' într-o viteză record. Se îndrăgostise de el, iar el o învățase, în schimb, totul pentru a fi perfectă pentru altcineva.

Corpul, domnilor; parcă auzea tonul acela de comandă, ce putea deveni tânguitor când voia să ştie unde naiba era cadavrul sau, cel puțin, dacă nu întreg cadavrul, măcar un dinte, un os, o amprentă sau orice care să dovedească moartea soțului ei în acel accident. Auzea chiar inflexiunea aceea autoritară din vocea ei în timp ce ea cerea toate lucrurile astea care duceau inevitabil la o intervenție, provocând pe oricine avea neruşinarea de a încerca să o împace cu condoleanțe şi asigurări în locul faptelor şi dovezilor. Singurul lucru care-l îngrijora era acel bărbat de la procuratură şi modul în care va evita toate dubiile...

Danny deschise ochii şi se aşeză mai comod pe scaun, mişcare pe care Swayze o interpretă ca pe o invitație de a continua conversația.

— Singurul lucru de care mă tem e că fundamen- taliştii aceia islamici vor profita şi vor revendica atacul nostru.

— Foloseşte-i, îl întrerupse Danny somnoros.

— Ce vrei să spui ?

— Faceți un târg. Ce importanță are cine-l revendică dacă serveşte aceluiaşi scop; foloseşte-i în misiuni de sinucidere, plăteşte-i. La urma urmelor, distrugem un inamic comun.

— Şi cum rămâne cu mesajul către lume ?

— Nu contează, Mac, din moment ce, oricum, fiecare grup îndreptățit şi fracțiunea de extremişti recunoaşte sau neagă totul. Cine va şti cu siguranță cine şi de ce face asta ?

Singurul mesaj care va face impresie îl reprezintă rămăşițele şi cadavrele ce vor fi prezente pe micul ecran.

— Dar noi vrem ca numele Montoneros să fie pe buzele tuturor...

— Cu gloria nu câştigăm alegerile, Mac.

Danny nu mai spuse nimic, mintea îi era tulburată de toate amintirile despre Coriander, ca şi cum ar fi făcut dragoste cu ea ore întregi, fără ca vreo senzație să-i pătrundă în terminațiile nervoase.

Îi era un dor teribil de ea.

Se strecurau printre nori din ce în ce mai multe raze de soare, iar scântei de lumină se reflectau în apă şi pe nisip. Privi pe fereastră posomorât şi văzu în depărtare splendoarea munților acoperiți cu zăpadă, o scenă asemănătoare cu versiunea antarc-tică a oraşelor Cairns sau Brighton, cu lacuri multe şi ghețari scufundându-se şi ridi- cându-se spre orizont. Maşina îşi continua drumul şerpuitor şi se îndrepta spre locul ce va fi, pentru un timp, casa lui, cel mai sudic punct de niciunde, capătul pământului, un orăşel în sudul Patagoniei, numit Ushuaia. Dorea cu disperare s-o vadă iar, trecuseră numai patruzeci şi opt de ore şi avea nevoie de atingerea ei; trebuia s-o simtă, să-i explice. Ceea ce ani de zile era numai o abstracție devenise realitate. Se sfârşise. Singurele femei pe care le iubise nu mai erau. Alicia murise, iar Coriander era văduvă.

Oprirea bruscă a maşinii îl trezi. în depărtare, sute de oi păşteau; locul fermei era marcat de două frontoane identice, care duceau la intrarea într-o casă cu un acoperiş înalt de catran. Un bărbat într-o fustă scoțiană se apropie anevoios purtând o cârjă.

lista era țara scoțienilor şi galezilor, erau cei duri care fuseseră destul de viteji pentru a îndura o | " u,i in l'atagonia.

'.c gândi la fotografia lor din portofel. Ea scrisese ll spate " împreună pentru totdeauna ". Coriander i " esc întotdeauna că fotografiile nu mint, ci numai

enii. Păstrează-mi pozele, " querida ", se gândi | mny.păstrează-le întotdeauna,"mi amor", pentru I pozele nu mint. Cuvintele se izbeau în capul lui.

I in oamenii mint.

Danny nu mai spuse nimic, mintea îi era tulburată de toate amintirile despre Coriander, ca şi cum ar fi făcut dragoste cu ea ore întregi, fără ca vreo senzaţie să-i pătrundă în terminaţiile nervoase.

Îi era un dor teribil de ea.

Se strecurau printre nori din ce în ce mai multe raze de soare, iar scântei de lumină se reflectau în apă şi pe nisip. Privi pe fereastră posomorât şi văzu în depărtare splendoarea munţilor acoperiţi cu zăpadă, o scenă asemănătoare cu versiunea antarc-tică a oraşelor Cairns sau Brighton, cu lacuri multe şi gheţari scufundându-se şi ridi- cându-se spre orizont. Maşina îşi continua drumul şerpuitor şi se îndrepta spre locul ce va fi, pentru un timp, casa lui, cel mai sudic punct de niciunde, capătul pământului, un orăşel în sudul Patagoniei, numit Ushuaia. Dorea cu disperare s-o vadă iar, trecuseră numai patruzeci şi opt de ore şi avea nevoie de atingerea ei; trebuia s-o simtă, să-i explice. Ceea ce ani de zile era numai o abstracţie devenise realitate. Se sfârşise. Singurele femei pe care le iubise nu mai erau. Alicia murise, iar Coriander era văduvă.

Oprirea bruscă a maşinii îl trezi. în depărtare, sute de oi păşteau; locul fermei era marcat de două frontoane identice, care duceau la intrarea într-o casă cu un acoperiş înalt de catran. Un bărbat într-o fustă scoţiană se apropie anevoios purtând o cârjă.

Aceasta era ţara scoţienilor şi galezilor, erau cei duri care fuseseră destul de viteji pentru a îndura o iarnă în Patagonia.

Se gândi la fotografia lor din portofel. Ea scrisese pe spate " împreună pentiv totdeauna ". Coriander spusese întotdeauna că fotografiile nu mint, ci numai oamenii. Păstrează-mi pozele, " querida ", se gândi Danny.păstrează-le întotdeauna, "ml amor",pentru că pozele nu mint. Cuvintele se izbeau în capul lui.

Numai oamenii mint.

Capitolul 11 Coriander se întoarse din Chilpancingo într-o marţi, îşi petrecu seara cu tatăl ei, care luă apoi ultimul tren spre Washington. După plecarea lui, se aruncă sub duş, cu capul rezemat de faianţa rece, neştiind unde începea apa şi unde se terminau lacri- mile ei. Cu păru-i picurând, Coriander se întinse să închidă robinetele, se înfăşură într-un prosop, îşi făcu un turban pentru păr, apoi ieşi din baie. Stătea în faţa oglinzii, privind mai departe- de propria ei reflecţie. Se gândi că avea nevoie de timp pentru a se obişnui, pentru, a uita şi de curaj pentru a-şi aminti.

În definitiv, coincidenţa era că fusese măritată de trei ani, era însărcinată în trei luni şi văduvă de trei zile.

Se îndreptă încet spre dormitor, oprindu-se pentru a-şi despacheta valiza şi pentru a-şi prepara nişte ceai; după aceea, se urcă în pat cu o grămadă de corespondență de citit şi dădu drumul la sonorul televizorului. Adormi cu scrisorile împrăştiate peste tot, ecranul pâlpâia, iar părul îi mai era înfăşurat în turban numai pe jumătate, răsfirându-se într-o parte de-a lungul patului, ca şi cum ar fi dormit singură ani de zile.

Era deja dimineață când se trezi, uimită şi dezorientată, nu prea sigură câteva secunde de locul în care se afla. Era încă aşezată de-a curmezişul patului. Se ridică încet şi observă dezordinea: tava cu ceai era pe podea, corespondența încă răspândită pe cearceaf, iar la televizor se difuza o convorbire matinală» Aşezându-se din nou pe pernă, cu mâna întinsă pe spațiul gol ce era altădată locul lui Danny, îşi aminti că el nu se va întoarce curând şi că tot ce rămăsese din viața lor împreună era acest copil ce prindea viață înăuntrul ei. în fix trei secunde, îşi inventariase pur şi simplu întreg trecutul, prezentul şi viitorul. Ceea ce-i persista în memorie, aşa, stând acolo, erau două momente cu Danny ce cuprindeau un deceniu, care întotdeauna i se păruse o conversație lungă...

Se întâmplase la Universitatea din Cordoba, chiar înainte* de plecarea lui la Buenos Aires pentru a conduce banca, atunci când îi spusese deja că ar trebui să-l uite şi să-şi continue viața... Era ultima oară când îl vedea.

Coriander arăta minunat în dimineața aceea.

Părul îi era desfăcut, nu se fardase şi avea parcă un aer de sălbăticie, o strălucire în priviri ce provenea din războiul în plină desfăşurare pentru a-l opri să nu mai plece. Era îmbrăcată toată în negru, cu pulover, pantaloni marinăreşti, cizme şi o'jachetă din piele şi îi blocase drumul la ieşirea din clasă.

— Te iubesc, spusese ea simplu.

El stătea, cercetându-i fata, ca şi cum i-ar fi putut oferi răspunsul potrivit.

— Te rog, Coriander, nu face asta...

Ea se apropiase cu un pas, destul de aproape pentru a-i atinge brațul.

— Ia-mă cu tine...

Mai aşteptase un moment, apoi se întorsese pentru a parcurge distanta spre ieşire.

Dar ea era din nou lângă el, ținând pasul, deşi neîndrăznind să-l prindă de brât.

Merseseră în tăcere prin galeria lungă cu podeaua din ceramică decolorată, apoi ieşiseră printr-un arc alb de stuc într-o piață pavată; în depărtare se afla o bisericuță cu o clopotniță.

— Nu-ți pot oferi nimic...

El avea lacrimi în ochi.

— Nu te vreau decât pe tine...

— Nu mi-a mai rămas nimic.

— Orice-ar fi e suficient...

— în ciuda tuturor eforturilor ei, o lacrimă i se rostogolise pe obraz.

El o luase de mână.

= 198 – Nu aici, spuse el, conducând-o spre biroul lui.

Atunci nu erau lumânări şi nici nu pregătise nici o fiertură de " mate "îi arătase numai un scaun, apoi se întorsese pentru a sta față în față cu ea şi cu brațele atârnând de spătarul scaunului.

— Mi-am dat deja demisia.

Ea nu spusese nimic, deşi ardea pe dinăuntru, însă era hotărâtă să nu-şi pledeze cauza până ce n-ar fi terminat el.

El aşteptase argumentul. Totuşi, ea nu spusese nimic.

— E o problemă care se analizează de ani de zile...

Se oprise din nou, dar ea nu spunea nimic.

— Coriander, ştii ce se întâmplă," dispar" din ce în ce mai mulți oameni în fiecare zi, din ce în ce mai multe cadavre populează plajele, iar lumii se pare că nu-i pasă. îi ucid pe cei mai buni şi pe cei mai deştepți...

Se oprise încă o dată, iar ea se întinsese pentru a-i lua mâinile şi a le duce la biize şi şoptise:

— Lasă-mă să fiu alături de tine acolo, să te ajut...

Câteva clipe fusese o tăcere interminabilă, apoi el dăduse încet din cap.

— Nu pot...

Coriander nu se mişcase, dar ochii i se umpluseră de durere, deoarece încerca disperată să nu plângă. Se gândise atunci la ce-i spusese Floria Lucia: o femeie ar trebui.să arate superb când părăsea sau era părăsită pentru că aceea era ultima imagine ce avea să dureze întotdeauna în memoria lor.

— Tu eşti cel care m-a făcut să înțeleg, începuse ea, luptându-se să-şi mențină sângele rece.

— Datorită ție mai există speranța de a-l găsi pe Hernando şi pe toți ceilalți. Danny, te rog, ia-mă cu tine şi lasă-mă să fiu o părticică din tot ceea ce faci...

— Tu meriți mai mult...

' – Te iubesc. Nu e vorba de a merita mai mult, ai putea ti cel mai rău lucru din lume şi tot te doresc...

Ochii lui se umpluseră de regret.

— Eşti atât de tânără, atât de inocentă, începuse el, dar ea îl întrerupse.

— Eşti toată viața mea, zisese ea, cu lacrimi evidente ce se cunoşteau după voce.

— Nu înțelegi, sunt implicat deja în chestiunea aceasta, reprezintă toată viața mea. Aparțin unui lucru ce e mai presus de propriile mele sentimente...

— Spune-mi că nu mă iubeşti...

— Nu-ți pot spune asta, răspunsese încet.

Deja plângea, dar nu-i mai păsa, nici de aparențe, nici de imagini, de nimic, cu excepția gândului că-l pierdea.

— Te rog, Danny să nu faci asta, ia-mă cu tine...

El oftase, apoi îşi retrăsese mâinile pentru a se ridica.

. 200 – Nu înțelegi...

— înțeleg mai mult decât crezi, contracara ea puternic. Tu eşti cel care nu înțelege că nu e nevoie să mă respingi pentru a face celelalte lucruri. Ambele laturi ale vieții tale pot supraviețui foarte bine împreună. Iubirea pentru mine nu te va împiedica de la orice ai face...

Se oprise din mers pentru a o privi.

— Coriander, te voi iubi întotdeauna.

Ea se ridicase pentru a se apropia toarte mult de el.

— Nu e suficient. – Asta e tot ce pot face.

Ea fusese cea care pornise totul, nu el.

— Iubeşte-mă, zisese ea uşor.

El ezitase numai o secundă, apoi îi luase fața între mâini, o sărutase, o cuprinsese cu brațele şi o sărutase şi mai tare, strecurându-şi limba în gura ei, strivindu-i sânii cu pieptul. Fragilitatea ei dispăruse numai atunci, odată cu indecizia lui, când se ridicaseră sărutându-se şi muşcându-şi unul altuia buzele până la sânge. Din nou, ea fusese cea care luase inițiativa, ducându-l spre canapea, îngenunchind şi desfăcându-i pantalonii, cămaşa, dezbrăcându-se, plimbându-şi limba pe abdomenul lui, în susul şi în josul coapselor, pe piept, odihnindu-şi gura pe fiecare sfârc. Mai mult decât atât, avea nevoie să se îngroape în el, să-l atragă în 201 \ ea. în freamătul nebun al membrelor, îl grăbise să vină între picioarele ei, cuprinzându-i gura cu gura ei, celelalte imagini şi motive dispărând pe măsură ce se înfiorau din ce în ce mai mult. Şi, pe lângă toate acestea, pentru acea ultimă dată, o bandă ascunsă în biroul lui le înregistrase, fără ca ei să ştie, regretele, pasiunile şi sunetele pentru generalii din Casa Rosada şi ambasadorul american din ambasada lui...

După aceea, o ținuse, deşi nici unul dintre ei nu spusese nici un cuvânt, până când clopotul bisericii încetase să bată în depărtare, anunțând timpul prânzului. Ea nu avea nici o iluzie şi era conştientă că el îi urmărea mişcările în timp ce se ridicase pentru a se îmbrăca. El se ridicase în ultimul moment, se îmbrăcase şi o anunțase că o va conduce până la clasă. Ea se gândise să refuze, dar n-o făcuse. Porniseră cu brațele unul în jurul celuilalt spre clădirea destinată ştiințelor sociale, traversa- seră piața pavată, unde se afla acea bisericuță cu clopotnița, ei merseseră pe sub arcada albă de stuc, prin galeria lungă, pe podeaua decolorată şi se opriseră în fața clasei lui. Nu se va întâmpla, se gândise ea, nu se va întoarce să plece şi să o lase acolo singură. Se înşelase. O părăsise fără măcar să se uite în urma lui. Au mai vorbit o dată la telefon, când îl sunase ea la banca din Buenos Aires pentru a-i spune că avea de gând să plece la New York. El îi urase numai bine...

Lui Coriander îi trebuiseră zece ani pentru a-şi termina stagiul şi pentru a se muta la Spitalul din Brooklyn. în tot acest timp, locuise singură în cartierul de vest, într-o casă lângă parcul central.

Locul arăta neobişnuit pentru cartierul Manhattan, cu pomi de

a lungul străzii, containerele cu gunoi înlănţuite de-a lungul unui bloc cu porţi de metal proaspăt vopsite. Propeietăreasa clădirii era-o actriţă engleză, cam de optzeci de ani, iar apartamentul era o achiziţie, cu acces spre palier; avea o cameră spaţioasă, cu un tavan înalt şi un şemineu, o nişă suficient de mare pentru un pat dublu şi o masă de călcat, pe care Coriander o folosea în special în loc de cuier. Bucătăria era adecvată, având în vedere faptul că ea nu prea era acasă, luând majoritatea meselor de peste zi la cantina spitalului; baia era foarte veche, iar cada era aşezată pe o traversă, cu elemenţi de susţinere şi robinetele picurând.

Trebuia să-şi pună dopul în urechi ca să poată dormi.

Încântătoare şi cam slabă de minte, cu talent la ghicit şi la cărţi de joc, Miranda Malone era nu numai proprietăreasa clădirii, dar şi locuia la subsol, împreună cu opt sau nouă pisici, care tot ieşeau şi intrau, împrăştiindu-se pe la cutiile de gunoi. Pereţii dormitorului erau acoperiţi cu afişe vechi de teatru şi cu fotografii din fiecare etapă a carierei Mirandei.

Şi salonul era îmbâcsit cu truse de fard de tot felul, o colecţie de pene şi blănuri, manechine pe care se / găseau rochii diferite cu strasuri şi suporturi cu peruci în variate nuanţe de roşcat. Deasupra, atârna un candelabru veneţian din sticlă colorată, ce era acoperit cu un strat gros de praf. în mijlocul camerei, se afla un pat în formă de sanie, în permanenţă nefăcut, cu cearceafuri de satin mototolite, unde, de obicei, Miranda ţinea dizertaţii. Era un personaj care trăia zgomotos şi fără scrupule într-un trecut ce includea un soţ sau doi şi nenumăraţi amanţi.

Amintirile o ţineau în viaţă, din moment ce ea le tăcuse pe toate şi investise în această casă; de aceea spunea întotdeauna: " Nu-i nimic rău să fii prins cu pantalonii în vine, dragă, atâta vreme cât ai unde să-i agăţi după aceea..." Coriander era chiriaşa ei favoiită pentru că-şi plătea chiria la timp,dar mai mult datorită aparatului ce măsura circulaţia şi tensiometrului cu care-i controla period ic hipertensiunea. Deveniseră prietene după a doua sau a treia vizită " profesională ", când Coriander îşi dăduse seama că şi singurătatea era o boală. Se ataşaseră una de alta atât cât era posibil pentru două femei ale căror vieţi se aflau în diferite stadii de tranziţie.

Miranda fusese cea care o convinsese pe Coriander să meargă la petrecerea aceea la Remi şi Luis Botero, un cuplu argentinian ce avea un apartament în New York. Şi, în ciuda oboselii lui Coriander, acumulată în urma unuia din acele schimburi maraton de la spital, reuşise să se adune şi să traverseze oraşul. Era o noapte geroasă de iarnă, ce oferea scuza perfectă de a nu purta nimic subţire şf

ce îi permitea- să nu iasă în evidență mai mult decât era necesar între un grup de femei îmbrăcate în rochii sofisticate. Ea purta pantaloni pescăreşti, cizme şi un pulover pe gât, toate negre, iar părul ei şaten se revărsa pe umeri şi pe spate, prins în față cu doi piepteni. Buzele şi obrajii erau fardați în culoarea piersicii, iar ochii îi erau luminoşi şi umezi din cauza nesomnului.

Remi Botero se năpustise asupra lui Coriander imediat ce ea intrase în apartament, clipind din genele-i lungi şi făcând gesturi largi, periculoase, cu port-țigaretul de argint veritabil, prin foaierul aglomerat. Era o femeie ciudată, fără vârstă, înaltă, slabă ca trestia, cu părul negru ca tăciunele, ochi mari negri şi un aer teatral pe care-l. folosea chiar şi într-o simplă conversație. Luis era intelectualul, iar Remi cu partea financiară. Realiza bijuterii vândute numai la unul sau două magazine,în exclusivitate,în toată lumea, la un preț pe care numai câțiva şi-l puteau permite. Luis scria poezie explicit erotică,pe care o publica şi o oferea câtorva oameni din lume cărora le plăcea.

— Mi-era teamă că n-ai să vii, exclamase Remi, sărutându-o pe Coriander pe fiecare obraz în timp ce ridicase un pahar de şampanie de pe o tavă.

— Aş vrea să-ti fac cunoştință cu cineva, anunțase ea, împingând-o prin mulțime.

Coriander nu prea îşi putea explica golul din stomac, o combinație de teamă şi emoție; îşi urmase gazda prin câteva camere, oprindu-se pentru a saluta oamenii. Pe unii îi recunoscuse, pe alții nu, deşi n-ar ti fost capabilă să identifice după aceea vreo persoană, chiar dacă viața ei ar fi depins de asta.

Când ajunseseră în colțul camerei, la acea pianină albă, inima începuse să-i bată cu putere.

Era acolo, pur şi simplu stătea acolo, cu capul întors într-o parte, ascultând ce îi spunea cineva.

Mana lui frumoasă ținea țigara aceea cunoscută, Gitanes. Aproape nu se schimbase, deşi poate părul era mai cenuşiu şi mai scurt şi poate mai avea câteva linii în plus sub ochi când zâmbea. Se simți slabă, ar fi dorit să fi purtat ceva feminin. Speră că zâmbetul nu

i va fi prea strălucitor sau vocea prea ascuțită sau o sută de alte lucruri care să arate că era marcată de el.

— Coriander, spunea Remi, ținând-o de mână, vreau să ți-l prezint pe Danny Vidai.

— Coriander era la numai câțiva centimetri de buzele lui şi înghețase în momentul când Danny parcursese distanța pentru a o lua în brațe.

— Mi-a fost un dor nebun de tine, şoptise el, apăsându-şi gura pe părul ei.

Remi era surprinsă.

Coriander şi Danny erau singuri în mijlocul a cincizeci, şaizeci de oameni.

Coriander ar fi trebuit să-şi îngroape emoţiile, să şteargă acea privire uimită de pe faţă şi să spună simplu: " îmi pare bine să te văd,după atâţia ani ", replică pe care el ar fi putut s-o ia ca pe un reproş.

Sau ar fi putut să se prefacă puţin că nu ştie cine e, cu toate că i se părea cunoscut: " Aminteşte-mi unde ne-am cunoscut", Ar fi considerat spusele ei o insultă.

Sau ar fi putut acţiona conform instinctelor; ar fi spus simplu după atâtea ani: " Ce naiba s-a întâm- plat cu tine în tot timpul' ăsta 'în care te-am iubit şi aşteptat; de fapt, încă te mai iubesc ". Replica asta ar fi creat o scenă scandaloasă, despre care s-ar fi aflat în Buenos Aires în numai câteva zile. în schimb, nu avusese timp să spună ceva sau să se prefacă oarecum că are amnezie, să afişeze ignoranţă sau insultă, deoarece o îmbrăţişase, o sărutase şi îi spusese:

— N-am încetat să te iubesc tdţi aceşti zece arii...

Iată, întreaga lor poveste era dezvăluită făţiş, în mijlocul unei petreceri pentru întreaga comunitate argentiniană din New York. Dar Coriander era splendidă, afişând cel mai frumos zâmbet al ei, adunându-şi fiecare gram de farmec/, pe care nu ştiuse niciodată că îl posedă.

— Ce faci în New-York ? întrebase ea folosind detaşarea specifică petrecerilor.

— Te regăsesc, zisese el, privind-o.

Orice ar fi spus ar fi fost inutil, din moment ce anii nu schimbaseră sentimentele ei pentru el. Totuşi, încercase:

— Cât timp vei sta aici ? întrebase ea, ignorându-i cuvintele, buzele, ochii. Atunci îi dăduse de înţeles că nu mai avea de gând să-i accepte nici un moment de indiferenţă prefăcută. O luase de. braţ şi o condusese de-a lungul camerei – dând din cap şi zâmbind unui grup indiscret de siluete.

— Te duc acasă, o informase el. Atunci se ffânsese ceva. Ea se oprise brusc din drum şi întrebase:

— Şi unde e asta exact, unde naiba e " acasă " după zece ani, şase luni, trei săptămâni şi paisprezece zile.

El o studiase şi-i apăruse un mic zâmbet la colţurile "gurii:

— Arăţi lâ fel, spusese el tandru, porţi chiar aceleaşi haine...

Privise în jos şi-şi amintise că purtase negru în acea ultimă zi în Cordoba. Când îşi ridicase privirea, avea lacrimi în ochi.

— Nu e suficient, spusese ea încet.

— Ar conta dacă m-aş revanşa pentru toţi aceşti zece ani care au trecut ? Atunci m-ai ierta ?

Zece ani, şase luni, trei săptămâni şi paispre- zece zile din viaţa ei trecuseră şi el se întreba dacă o scuză sau o recompensă ar conta.

— Am putea merge undeva să vorbim ?

Simpla curiozitate dacă nu altceva, o făcuse să accepte tară a mai vorbi de faptul că nu-l uitase niciodată. Plecaseră fără a spune nimic nimănui. Până la urmă, merseseră în apartamentul ei, se aşezaseră pe podea şi vorbiseră mult, până noaptea târziu.

Bun venit în umilinţă, se gândise ea, în.timp ce sorbea coniac dintr-un pahar; lumina pâlpâitoare venind dintr-un mănunchi de umbre de lumânare îi străbătea faţa. Ea îl asculta scuzându-se şi încercând să repare totul. O ultimă lovitură mândriei, se gândise ea la începutul aventurii...

— Am venit la New York sperând că te voi găsi...- – M-ai fi putut găsi cu mult timp în urmă.

— Viaţa mea a fost imposibilă înainte de a veni aici.

— îmi datorezi nişte explicaţii...

— Sunt atâtea motive, draga mea, încât nu ştiu de unde să încep...

— De la început, din ziua din care nu te-am mai văzut...

— Am fost implicat în distribuirea banilor pentru opoziţie, în negocierea armelor şi proviziilor, iar apoi s-a produs falimentul băncii...

— Poate, la început, dar, Danny, pentru numele lui Dumnezeu, zece ani...

— Viaţa mea a fost devotată tragediilor altora, spusese el, ca şi cum asta ar ti explicat totul.

— Există altcineva în viaţa ta ? întrebase ea, ţinându-şi respiraţia.

— N-a fost niciodată altcineva, zisese el încet.

— Pe mine nu mă întrebi ?

— Nu e nevoie...

— Cum poţi ti atât de arogant ?

— Nu sunt arogant, ştiu doar că, atunci când iubeşti aşa cum iubim noi, nu mai poate interveni niciodată altcineva. M-am gândit la tine în fiece minut...

Reuşise cumva să reducă' despărţirea lor la minute. N-ar fi contat prea mult, de vreme ce anii aceştia i se păruseră secole.

— Ai fi putut face ceva ca să ştiu că trăieşti sau că vrei să te aştept.

El începuse să explice, iar faţa îi era iritată, mai aproape de durere decât văzuse vreodată şi îşi ţinea gura într-un fel pe care nu-l mai observase.

— M-am gândit la asta chiar de la început, apoi toţi au fost arestaţi şi a trebuit să fug. După aceea, mi-a fost imposibil, nu puteai veni unde eram eu.

— Unde erai ?

— în Havana.

— Deci, zvonurile au fost adevărate ?

—, Au fost atâtea zvonuri încât unele au luat proporţii mitice...

— Ceea ce am auzit era că " spălai " bani pentru grupul Montoneros prin intermediul băncii din Buenos Aires. După ce" Alianţa a închis banca, ai reuşit să scapi în Cuba, cu bani cu tot, unde ai susţinut revoluţia...

— Era singurul loc unde puteam realiza ceva; astfel n-ar mâi fi existat speranță pentru nimeni.

Oamenii " dispăreau " în continuare, iar noi n-am' renunțat.

Era o idee prea măreață pentru a o înțelege, cu toate că mărinimia pretextului era din nou în favoarea lui. N-o părăsise nici pentru o femeie sau pentru bani, nici pentru aventură, ci pentru a opri o oroare, pe care ea însăşi o trăise, dar nu în profunzime. Totuşi, spusese printre lacrimi:...

— Şi, dacă ți-aş spune că nu te mai iubesc ?

Dacă ți-aş spune că sunt prea-rănită şi supărată ca să mai simt vreodată ce am simțit pentru tine ? Te-ai gândit vreodată la această posibilitate ?

— Căsătoreşte-te cu mine, spusese el fără s-o ia în seamă. Pentru totdeauna.

În sfârşit. Ar fi vrut să râdă în hohote, doar că nu era sigură dacă de bucurie, supărare sau pur şi simplu din răutate.

— Nu mai pot îndura toate astea din nou.

Vocea ei parcă-l avertiza.

— Jur că nu va fi nevoie; te rog, mai dă-mi o şansă...

— Şi acum, ce se va întâmpla ?

— Voi prelua Banca Interfederală.

Îşi deschise ochii mari, surprinsă:.

— Iarăşi ?

El râdea.

— Nu, draga mea, am devenit capitalist, spusese, apropiindu-se de ea.

— Cum poți trece dintr-o extremă în cealaltă ?

— Au existat motive serioase atunci. Când âm plecat, am crezut că e răspunderea mea să schimb lucrurile şi, dacă aş fi avut alte opinii, nu te-ai fi îndrăgostit de mine.

Se oprise.

— Presupun că am reuşit, pentru că acum nu mai există, motive de luptă... – Era liniştitor să-i accepte explicația, deoarece

promisese ceva pentru tot restul"vieții lor. Oricum, ar fi fost inutil să-i reziste, pentru că o săruta deja, limba lui strecurându-se între buzele ei; îi cuprinsese fața între mâinile lui. Ea gâfâia, el începuse să tremure puternic şi nici măcar nu aşteptase ca buzele să li se despartă, că îi şi scosese hainele în timp ce, stângaci, şi le scotea şi pe ale lui. îşi scosese bretelele, cămaşa, papionul /îşi aruncase pantofii, şosetele, era gol puşcă şi se întinsese 212 —

" îngăduie-i, se gândise ea, îngăduie-i totul, din moment ce trecuse deja de orice amenințare cu abandonarea ". Nu se putea întâmpla de două ori şi nu putea avea acelaşi impact...

— După aceea, vorbiseră despre munca ei la spital şi despre planurile lui în legătură cu Banca Interfederală. Vorbiseră despre tatăl ei şi despre fratele lui, apoi îl întrebase despre Hernando.

— Trăieşte ?

Danny fusese destul de vag.

— Ştii că marea lui dragoste era să cânte la "bandoneon".

— " Era ". Atunci ştii sigur că e mort...

— L-am mai văzut o singură dată...

— Unde ? Ce s-a întâmplat ?

— I-au tăiat mâinile...

Ea respira cu greutate.

— Dar unde e ? repetase ea.

Danny o luase în braţe.

— Era atât de deprimat, " querida ", încât s-a sinucis...

Ea plânsese încet, iar Danny o ţinuse în braţe, deşi lacrimile nu erau numai pentru Hernando, ci pentru toţi cei care suferiseră în acei ani. Când se oprise din plâns, vorbiseră despre nişte vechi prieteni din Buenos Aires- şi despre prieteni noi, aici în New York; îşi declaraseră unul altuia iubirea profundă şi conveniseră să încerce iar, împreună, pentru restul vieţii.

În cele din urmă, Miranda Malone l-a întâlnit pe Danny Vidai şi nu după mult timp i-a făcut lui Coriander o observaţie aspră despre el şi i-a dat nişte sfaturi generale în legătură cu viaţa şi iubirea.

— Tu eşti cel mai important eveniment, drăguţă.

— O altă femeie ?

— Prea simplu.

— Luna viitoare ne căsătorim, anunţase Coriander, ca şi cum asta ar ti explicat totul.

— Păcat că unele femei se căsătoresc cu prima lor iubire din motive greşite, observase Miranda, emoţia, posesiunea, pasiune; ca mai apoi să sfârşească umilite.

Era o observaţie ciudată pentru cineva care tocmai începea o căsnicie.

Cu aproximativ o săptămână înainte de nuntă, Danny o dusese pe Coriander să vadă noul aparta- ment de pe Fifth Avenue. Luând-o de mână, o purtase prin zece camere spaţioase, ce dădeau spre Muzeul de Artă Metropolitan. Ca şi cum aparta- mentul ar ti făcut parte dintr-un plan măreţ, era neliniştitor cum. Danny explicase ce proiectase decoratorul şi cum o prezentase zugravilor ce vopseau pereţii, meşterului ce aranja şemineele cu marmură şi celui care executa lambriurile şi tavanele din lemn de stejar. Şi, apoi, mai erau acele nesfârşite cărţi legate în piele, comandate de către Danny şi toate acele antichităţi sosite de la o casă de licitaţie dintr-un sat numit Greenwich. Coriander avea impresia că totul era destinat să creeze un trecut instantaneu; fiecare lucru din secolul al XVIII-lea

şi fiecare ediție princeps ce intra în viața lor inventa o istorie. S-ar ti bucurat mai mult de toate astea dacă n-ar fi fost atât de devotată profesiunii ei sau dacă ar ti fost genul de femeie interesată în arta decorării.

Danny purta în acea după-amiază un pulover pe gât crem, pantaloni gri şi un tricou bleumarin. Din buzunarul de la piept ieşea o pereche de ochelari de soare. Coriander purta un costum gri, cu o jachetă potrivită şi un zâmbet înghețat. El sesizase că ceva nu e in regulă, pentru că se îndreptase spre una din ferestre, unde stătea ea şi o cuprinsese în brațe, îi mângâiase obrazul cu bărbia,uitându-se peste umărul ei şi spunându-i la ureche pe un ton liniştitor:

— De ce eşti aşa de tristă," querida " ?

— Nu sunt tristă, ci copleşită.

' – Uite, arătase el, se vede parcul unde se vor juca copiii., – Ai cui copii ?

— Ai noştri. îți promit că vei fi fericită aici, " amormio ".

— Casa asta îmi aminteşte de ambasadă.

— Aceasta e casa noastră, "querida ".

Voia să-i spună că nimic din acel apartament nu era al lor. Era prima oară când vedea cum va arăta noul cămin. îl făcuse singur pentru străinul ce devenise în New York.

— Ştii, iubitule, încercase ea, aş fi fericită să locuiesc în apartamentul Miranclei, atâta vreme cât suntem împreună.

El zâmbise forțat, cum nu-l mai văzuse până atunci.

— Cum poate proprietarul unei bănci importante din New York să locuiască împreună cu soția lui într- o casă de mortar ?

O sărutase pe nas.

— Numai dacă ar vinde-o Miranda...

Pentru că "nu răspunsese, îi sărutase ochii şi buzele. Ea deveni rece fără să vrea.

— Ce s-a întâmplat ?

— Sunt înfricoşată, spusese ea simplu.

O luase din nou în brațe.

— De ce " querita " ? Vom avea o viață minu- nată...

— Casa asta nu mă reprezintă, nu te reprezintă nici măcar pe tine...

— Casa asta e importantă pentru afacerile mele.- Am nevoie de ea ca să atrag clienți.

Şi cine era ea să comenteze despre ce devenise munca lui de-o viață ? Dacă ar fi tăcut-o să-şi schimbe profesiunea, ar fi respins totul categoric...

Totuşi, ea voia să ştie tot.

— Ce s-a întâmplat cu tot idealismul ?

— E tot aici, zisese el atingându-şi inima, dar vremurile s-au schimbat, draga mea. Viața mea nu mai reprezintă o adunătură de idealişti discutând

despre revoluție într-o cafenea universitară sau predarea unor teorii "economice abstracte. Ți-am promis "querida "fără politică, numai afaceri.

— Da, spusese ea uşor, mi-ai promis...

— E începutul unei vieți minunate, îi spusese el apoi, luând-o de la fereastră şi ținând-o de mijloc, buzele mâgâindu-i obrazul din nou; se oprise sub candelabrul din cristal masiv ce atârna din tavanul sculptat al camerei de zi. O trăsese mai aproape de el şi o sărutase iar drăgăstos, iubitor şi cu o mare pasiune; de acea dată,'nu era nevoie de nimic pentru a aprinde focul, exista deja durerea dorinței. Limba lui îi înconjurase buzele, apoi i se strecurase în gură, provocându-i o senzație plăcută; graba aceea familiară sfârşise undeva, între coapsele ei.

— E ziua ta, şoptise el, spune-mi ce-ți doreşti...

Alarmată, nu-i spusese că ceea ce-şi dorea cel mai mult era ca acel intrus – oricine ar fi'fost el – să dispară.

Capitolul 12 Era dimineața devreme şi femeia care aştepta la urgență purta o rochie fără mâneci şi o eşarfă în jurul capului. Brațele îi erau fleşcăite şi albe, fața acoperită cu un strat gros de transpirație şi urme vagi de spuzeală coborau pe gât pentru a dispărea apoi sub guler. Era una dintre femeile religioase ai cărei.copii între trei şi opt ani aveau nevoie de injecții care să-i țină în viață. Bătrânul care se tot învârtea pe-acolo părea pierdut şi îngrozitor de singur după felul cum privea totul cu o intensitate parcă de uliu, deschizându-şi ochii numai pentru a-şi scoate şapca din nylon de pe cap şi pentru a-şi freca uneori capul ud. Gura lui fără dinți mesteca ceva fără încetare. Mai erau şi nişte străini de oraş ce aşteptau un prieten care fusese transportat după ce căzuse de pe un scaun înalt dintr-un bar şi-şi spărsese capul. Moțăiau şi îşi întinseseră picioarele, aşa încât muncitorii spitalului ce împingeau cărucioarele se împiedicau de ele. Două prostituate dormeau într-un colț. Una din ele avea un trup frumos şi buze roşii, iar cealaltă asculta un compact disc şi bătea ritmul ce-i suna tare tn ureche.

Un bărbat se trase spre perete, lângă uşile batante ce separau urgența de traumatologie. Purta un costum kaki, o cămaşă albastră deschisă la gât şi o batistă în buzunarul de la piept. Părul era lins şi era încă ud din cauza duşului de dimineață. Era proaspăt bărbierit şi mirosea a lămâie. Locul lui nu părea să fie aici.

Era prima zi când Coriander se întorsese din nou la muncă. Purta jeans şi un tricou alb sub halatul scrobit de spital. Părul era dat pe spate, avea trăsăturile clar definite şi nu se deranjase să se fardeze. îşi parcase maşina, traversând podul suspendat ce lega spitalul de laboratoare şi de camerele de depozitare a sângelui, apoi îşi continuase drumul prin labirintul de coridoare. Acum mergea vioi prin camera de urgență şi se apropia de acele uşi batante ce duceau la traumatologie. Se opri uimită când îl văzu.

— Ce căutaţi aici ? întrebă ea, amintindu-şi mesajul pe care el îl lăsase pe robotul telefonic, când se întorsese aseară de la Chilpancingo.

— îmi pare rău, trebuia să fi telefonat, se scuză ea, dar am ajuns târziu şi...

Adam dădu din umeri.

— Probabil nu aveaţi nimic să-mi spuneţi...

— Asta nu e o scuză. în mod cert, dumnea- voastră aveaţi să-mi Spuneţi ceva...

— Nimic important care să nu poată aştepta până dimineaţă.

El zâmbi.

— Pot să vă invit să luăm micul dejun ?

Adam Singer avea ceva ce o făcu să se simtă imediat în siguranţă. Probabil privirile băieţeşti şi drăguţe, la fel ca şi modul politicos de a o aborda; în nici un caz nu o impresiona cu ce-şi câştiga existenţa.

Ea se uită la ceasul de la mână. Era 8:30. Dacă se grăbea, avea cincisprezece minute libere.

— Putem mânca la localul grecesc de vizavi ?

După ce erau deja în stradă, el o întrebă:

— Sunteţi de gardă toată ziua ?

— Şi toată noaptea şi mâine toată ziua.

Privirea nu i se desprinse de pe faţa ei.

— Treizeci şi şase de ore.

— La sfârşitul celor treizeci şi şase de – ore arătaţi la fel de frumoasă ca acum ?

Dacă lumina nu s-ar fi schimbat, s-ar fi putut simţi ofensată. Auzi în depărtare un zgomot de cauciucuri scârţâind, iar Adam o luă de braţ, pentru a alerga pe partea cealaltă, mai sigură.

— Problema e că dumneata eşti într-adevăr drăguţ, aşa că e aproape imposibil să mă supăr.

O strânse mai tare de braţ.

— Deci, băieţii buni nu termină întotdeauna ultimii.

Merseră în tăcere, apoi intrară în cafeneaua mică unde proprietarul o salută spunându-i pe nume, iar unul din chelneri strigă:

— O masă în spate pentru două persoane, doctore...

Ea se întoarse şi-l întrebă:

— E bine aşa ?

Adam tacu un semn afirmativ clin cap, urmârtd-o îndeaproape.

Nu începură conversaţia până ce chelnerul nu turnă cafeaua în căni ce se aflau deja pe masă. Se simţi stânjenită şi nu ştia din care din milionul de motive posibile. " Alege " îşi zise pentru sine.

— Deci, de ce mi-aţi telefonat ?

— în principal, ca să văd ce mai faceţi...

Ea aşeză cana pe masă.

— Am plecat din Mexic ieri după-masă.

Nu se putea hotărî să spună numele oraşului ce-l va ţine minte tot restul vieţii.

— A venit şi tatăl dumneavoastră ?

— Da, dar a plecat aseară spre Washington.

— A fost inteligent din partea dumneavoastră să vă întoarceţi la lucru.

— Nu am avut de ales, chiar dacă aş fi preferat să mă ascund. Avem personal puţin.

El se hotărî să facă chiar acum ceea ce îl determinase să vină. Scoase două fotografii din buzunar. îi întinse una din ele. înfăţişa un bărbat stând în fata unui bordei dărăpănat, rânjind la aparatul de fotografiat. Părul lung şi negru îi cădea pe sprâncene", iar pe pieptul gol acoperit cu păr negru strălucea un lanţ gros de aur,.cu o uimitoare colecţie de medalii.

— îl recunoaşteţi ?

Coriander îl studie, apoi îşi ridică privirea.

— Nu, cine e ?

În loc să-i răspundă, Adam îi dădu a doua fotografie.

— Dar pe acesta ?

Era aceeaşi poză, doar că pieptul gol al bărbatului era vizibil mărit pentru a ocupa întregul cadru..

— Ce este acesta ? şopti ea, încercând să înţeleagă pe măsură ce Adam îi explică.

— Pentru că nu eraţi sigură că acel trunchi era al soţului dumneavoastră, am început să mă gândesc că trebuie să existe alt cadavru care să înlocuiască rămăşiţele împărţite în trei secţiuni în bazine.

O privea cu atenţie pentru a vedea dacă putea îndura. Ea spuse, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile:

— E-n ordine, continuaţi...

El continuă.

— Când am vorbit cu Luckinbill, mi-a spus că cumnatul dumneavoastră se grăbea să incinereze cadavrul şi aş fi putut jura că nu era nici unul din piloţii lui – se pare că are o piscină în Connecticut şi cei doi piloţi obişnuiau să meargă la sfârşitul săptămânii la înot. Oricum, m-am gândit că cineva, undeva, avea un alt cadavru pentru a umple al treilea bazin.

Se opri.

— Vă simţiţi bine ?

Ea gesticula afirmativ.

— După ce v-am întâlnit la hotel, m-am întors la morgă şi am vorbit cu antreprenorul acela mic şi patetic, care mi-a spus că nu erau pregătiţi pentru măi multe cadavre din cauza căldurii.

Adam îşi mişcă uşor capul.

— Poate credeți că şi-ar fi dat seama până acum că nu trăiau şi mureau în iunie... Oricum, mi-a povestit cum ultima oară, când morga a fost atât de aglomerată, a fost în 1813, când cineva avusese ideea nefericită de a fugi din Mexic şi toți au fost împuşcați... Deci, se plângea că abia mai putea face față în afacerea asta. L-am întrebat despre ce afacere era vorba, pentru că eu ştiam numai despre accidentul de avion. Atunci mi-a spus că un individ din oraşul vecin deviase cu camionul de pe drum.

Făcu o pauză.

— A dracului măgăoaie ! A explodat pe fundul unei râpe; n-a mai rămas nimic, cel puțin aşa a spus antreprenorul.

Adam o mai studie o clipă înainte de a continua.

— Tipul era foarte nervos şi supărat, aşa că i-am cumpărat o bere, s-a liniştit puțin şi a început să-mi spună că s-ar putea ca Papa să se oprească în timpul pelerinajului său în America Latină în Cerro el Burro, aşa se cheamă oraşul vecin.

Ea prinse glas.

— De ce ?

— Chiar acelaşi lucru am întrebat şi eu şi, incredibil, cu câteva zile înaintea accidentului, tipul din fotografie, cel care a fost omorât, pretinsese că L-a văzut pe Iisus pe drum aproape în acelaşi loc.

— Deci v-ați dus şi-ați vorbit cu preotul din oraş despre această viziune.

Adam aprobă.

— Cu părintele Ramon, care m-a dus acasă la individ, mi-a prezentat-o pe nevasta lui, care mi-a dat poza. Am dat la mărit porțiunea cu pieptul pentru că m-a izbit asemănarea cu cadavrul. Ce credeți ?

Ea se uită din nou la fotografia ce înfățişa un trunchi, apoi se uită la Adam şi-l întrebă dacă a fost o coincidență omorârea lui sau, pur şi simplu, cineva l-a ucis deoarece avea nevoie de încă un cadavru.

— Cu asta ne întoarcem la problema inițială.

Dacă nu s-ar fi grăbit cumnatul dumneavoastră cu incinerarea, nu m-aş fi interesat de cineva care avusese un accident de maşină întrucât aş fi fost prea ocupat să dau rămăşițele la un laborator pentru analiză şi identificare. în timpul acesta, aş fi vrut să aflu dacă există vreo rană provocată de glonte sau orice altceva care mi-ar fi indicat cauza exactă a morții, după ce-aş fi aflat că acel trunchi n-a fost într-un accident de avion...

Ea se gândi cât timp petrecuse deja înghițindu-şi furia că Danny o lăsase în situația asta.

— Şi acum ?

Încă era albă ca varul şi arăta de parcă ar fi putut leşina dintr-un moment în altul.

— Din păcate, nu există dovezi materiale, deci va trebuț să caut jurnale de zbor şi documente bancare şi va trebui să vorbesc cu cât mai mulți oameni care fie au văzut avionul înaintea accidentului, fie l-au văzut pe soțul dumneavoastră, sau ştiau ce se întâmplă la bancă cu zile şi săptămâni înainte. Ea ținea încă fotografia.

— E incredibil cum acest om, pe care nu l-am cunoscut niciodată şi nici nu-l voi cunoaşte mă poate face să mă'întreb dacă întreaga mea viață a fost o minciună.

— A fost ?

— Nu mai ştiu, spuse ea onest.

— Soțul dumneavoaostră vi se confesa vreodată în legătură cu unele probleme ?

— Nu tocmai.

Îi întâlni privirea mirată.

— Cu excepția acelei ultime zile...

— Despre ce v-a vorbit ?

— Doar insinuări vagi, ca şi cum ar fi vrut ca eu singură să îmi dau seama.

— Pot să vă pun o întrebare foarte personală ?

— Ce ați dori să ştiți ?

— Ce v-a determinat să-i mai acordați o şansă ?.

Avea o privire înțeleaptă.

— Ştiți totul, nu-i aşa ?

Atunci îi spuse că a şti totul însemna profesiunea lui, deoarece era implicat şi trebuia să-i înțeleagă pe cei apropiați lui Danny dacă voia să afle vreodată adevărul şi dacă putea s-o facă. îi spuse că n-o va trăda niciodată, că se află acum cu ea şi va ti alături de ea până va găsi răspuns la toate întrebările ei. îi spuse că putea avea încredere în el. Ceea ce nu-i spuse era că se îndrăgostise deja de ea...

— Danny era un idealist şi l-am iubit pentru asta.

Îi păsa, într-adevăr, de oameni. A fost cel mai generos şi cel mai bun om pe care l-am întâlnit vreodată, dur, devotat şi brav...

Se opri. Avea o expresie ciudată pe față.

— Poate ar trebui să încep prin a ti cinstită cu mine însămi.

— Ce vreți să spuneți ?

— Adevărul e că a existat între noi această incredibilă atracție fizică.

El speră ca vocea să-i rămână la fel.

— Şi restul...

— E adevărat, dar cred că, în cazul nostru, a fost invers decât de obicei. Eram o copilă eând l-am cunoscut întâia oară. în Argentina, atracția inițială a constat, de fapt, în toate lucrurile pe care tocmai vi le-am spus.

— Şi totuşi, v-a părăsit de două ori, afirmă el în loc să întrebe.

— Presupun că i-a plăcut copila mai mult decât femeia.

Adam schimbă subiectul brusc, poate pentru că nu avea nimic de pierdut.

— Iată la ce mă gândeam: dacă vreți să vorbiți cu cineva, chiar dacă nu e vorba despre caz, vă rog să mă sunați.

Era cu cartea de vizită în mână. Scrise câteva numere, apoi i-o dădu.

— Vreau să vă dau numărul meu de acasă ¿i al liniei private de la birou, în caz că aveți nevoie de mine.

Nu se pregătise pentru aşa ceva.

— Nu ştiu cât de bine mă pricep la aşa ceva.

Vreau să spun... să sun aşa, pur şi simplu, să vorbesc despre ce mă supără...

— Veți încerca ?

— Voi încerca...

— Vreți să cinați cu mine cândva ?

Îl privi o secundă.

— Nu voi întreba dacă sunteți căsătorit.

— Bine...

— Sunteți?

— Am fost. Soția m-a părăsit pentru un agent FBI.

— îmi pare rău, spuse ea.

— Da, păi şi mie mi-a părut rău...

— O să-mi vorbiți despre asta, spuse ea, apoi adăugă, la cină ?

— Amintirea păleşte foarte repede, râse el.

— Deci ar fi mai bine să o facem curând.

Ea îi întoarse zâmbetul, apoi se uită la ceas.

— Trebuie să mă duc la lucru.

Coriander se ridică.

— Mulțumesc pentru cafea.

Ridicându-se, el îi spuse blând:

— Coriander Wyatt Vidai, să păstrăm legătura.

— Voi încerca să învăț s-o fac.

Înainte ca el să mai poată spune ceva, ea se întoarse şi merse cu paşi mari, traversă cafeneaua şi ieşi.

Coriander avusese un vis. Două păsări cenuşii, în mijlocul unui drum de țară; una zăcea strivită şi nemişcată, iar cealaltă îşi împungea perechea moartă cu ciocul , împingând-o la marginea drumului.

" Priveşte ", îi spuse Coriander lui Danny în vis " îl protejează, chiar şi moartă mica pasăre are grijă de perechea ei ". Danny întrebase în vis: " De ce el şi nu ea ? De ce pasărea moartă e sigur de genul masculin ? " Nu putea răspunde. Nici în vis, nici acum. Pur şi simplu ştia.

Era 7:15 dimineața, luase cafeaua cu Adam acum aproape douăzeci şi patru de ore şi Coriander se trezi dintr-un somn foarte scurt şi dintr-un vis neplăcut. Ca întotdeauna, când credea că somnul nu mai vine, când atingea acel punct mai presus de istovire şi când'o podideau lacrimile, se lăsa într-un sfârşit în voia viselor – fotografii tulburătoare numai cu ei doi. Nici aceste ultime patruzeci de minute nu făceau excepție. Dar, oricât de rău se simțea, era mai bine să se întâmple la serviciu decât să stea acasă şi să-i fie mai rău.

Majoritatea oamenilor care au văzut-o ieri, întorcându-se la lucru, se uitau fix la ea, cu grija întipărită pe fețele lor, deşi nu se puteau gândi la ceva anume ca să-i spună. Câțiva au abordat-o, mor- măind lucruri despre Danny şi putere şi spunându-i să nu ezite dacă are nevoie de ceva. Era, oricum, mai bine decât mesajele de compasiune în care descriau de fapt cum ar trebui să se simtă: cât de tristă şi deprimată, cât de mare era pierderea, cât de inevitabilă suferința ei. îşi dorea mai mult decât orice ca lumea să nu-şi mai arate durerea în priviri sau să descrie modul în care o afecta moartea soțului ei. Din nefericire, ştia totul prea bine chiar pe pielea ei.

Lottie făcea parte din puținii oameni care n-o obligau să-şi recunoască durerea şi părerea de rău.

Nu putea spune că nu o susținea, deşi era poate puțin prea hotărâtă s-o facă pe Coriander să-şi dea seama că toți aCei membri masculini ai acelei fraternități bărbăteşti numite " chirurgie " aşteptau ca ea să cedeze şi să decadă din pricina unei tragedii personale, o scuză tipică pentru a îndepărta femeile din acel ultim bastion al medicinei masculine. în timp ce scria raportul clin ultimele douăzeci şi patru de ore, reflecta asupra ultimului efort al lui Lottie când era aproape să cedeze şi să decadă. Incidentul se întâmplase numai cu câteva ore în urmă...

Undeva, în cartierul Brooklyn, nu departe de spital, o tânără se trezise auzind un spărgător în apartament. Prima ei greşeală a fost că se ridicase în picioare şi țipase, a doua că telefonul se afla în dreapta patului. în încercarea de a suna la poliție, se străduise să ajungă la telefon cu mâna stângă,pe care intrusul o apucase şi în care înfipsese un cuțit; o rănise şi în piept. Datorită vecinilor care auziseră țipetele şi telefonaseră după o ambulanță, tânăra fusese adusă la traumatologie după douăzeci de minute. Coriander şi echipa ei fuseseră alertați şi o aşteptaseră. De la prima vedere, îşi dăduse seama de toată povestea: avea venele gâtului dilatate, bătăile inimii nu puteau fi auzite, tensiunea desperat de scăzută. Femeia era aproape moartă. Punga din jurul inimii era plină de sânge, fapt ce nu îngăduia sângelui proaspăt să irige inima.

În secția de triere, graba în jurul femeii aşezată pe targa era impresionantă. Au fost aplicate fără întârziere mijloacele de prim ajutor specifice traumatologiei, aerarea, respirația, masaj pe cord, nu obişnuitele a acuză, a învinovăți, a critica.

La zece minute după ce fusese adusă, femeia a fost transportată sus, la chirurgie, unde i s-a oprit inima.

Coriander fusese cu pacienta de la traumatologie până la sala de operații şi aplicase o manevră manu- ală asupra inimii, ce cauzase împrăştierea sângelui pe tavan odată cu prima contracție. Punându-şi degetul deasupra găurii din ventriculul stâng, reuşise să oprească hemoragia. Un alt chirurg ataşase plămânului un ventil. Ce s-a întâmplat apoi a fost cauza " pierderii ", aşa cum s-a exprimat tânărul internist.

Atunci intrase şi Lottie, venind din " teatrul " de la camera vecină, unde tocmai îndreptase un femur rupt unei presupuse victime de abuz asupra copiilor.

Tocmai când Coriander se pregătea să coasă acea rană din ventriculul stâng, constatase că nu avea un ac potrivit. Mărimea standard era prea mică, iar acul cel mare era prea gros. Totuşi, optă pentru ultimul, pentru a preveni o nouă sfâşiere a muşchiului. în timpul acelei întâmplări nefericite,una din asistentele medicale îl trimisese pe internistul chirurg la baza de depozitare a sângelui, ce se afla la două blocuri distantă de traumatologie, pentru a aduce sânge din grupa universală. Ironia soartei fusese că funcționarul nu voia să-i elibereze nici o picătură de sânge până nu completează formularele necesare, având în vedere faptul că sângele era din grupa universală şi nu era timp să se verifice grupa sanguină a pacientului.

Internistul revenise cu sângele în sala de operații după douăzeci de minute, aproape isteric, tocmai în momentul în care pacientul intra în fibrilație ventriculară (aşa cum explicase un internist, ce-şi vârâse capul pe uşă, că se spune în lumea medicală).

Operația chirurgicală continuase, pacientul fiind readus la viață, sau,' aşa cum se exprimase Corinder, " readus aproape de moarte ". După repetate transfuzii şi mai multe şocuri, pacientul revenise la viață pentru un timp, deşi, după repetate episoade de fibrilație ventriculară, injectări de droguri şi sânge, era evident că nimic nu va repara răul ce fusese deja făcut. Era evident pentu toți, în afară de Coriander. Era ca o sălbatică atunci când dăduse ordine: "Să-i injectăm fiecare milimetru disponibil "... Lottie O implorase blând: " Las-o, Cory ". Chirurgul adăugase: " Wyatt, a fost o operație buuă ".Internistul îi spusese: " O încercare frumoasă. doctore ". Atunci Coriander se întorsese şi le spusese printre dinții încleştați: " La dracu, ăsta nu e un meci de tenis ! " Lottie se apropiase de ea şi-şi pusese mâna pe brațul ei. " E inutil Cory ", o rugase ea," pacienta a murit ".

Dar Coriander nu era interesată de opinia niciunuia şi refuza să înfrunte realitatea. Ordonase:

" Vreau ca acestei paciente să i se facă transfuzii.

Acum. Mai avem ceva sânge în această încăpere, aşa că mişcați-vă ! " Toți se mişcaseră sau cel puțin subalternii înfricoşați, ca sora medicală şi acel

nefericit internist. Unul din ei ataşase plasma la tuburi pentru a curge în venele fetei ce murea. Coriander era chiar lângă ea, masându-i inima, readucând-o la viață când se întrezărea o licărire de speranță, înghițin-du-şi propriile lacrimi în timp ce lucra.

Prindea o bătaie a inimii, apoi o pierdea. Era epuizată, transpirată şi trecea de la o izbucnire la alta până când, în 'cele din urmă, ajunsese la o disperare totală. Lottie stătea pur şi simplu acolo neajutorată, ascultând cum Coriander dădea dispoziții fără sens şi privind personalul din sala de operații relansat mai mult de frică decât din datorie.

— Nu mâi are puls, anunțase o asistentă.

— Am pierdut-o, confirmase internistul.

Lottie înaintase cu un pas şi-şi lăsase uşor mâna pe brațul lui Coriander.

— Cory, te rog, nu face asta...

Dar pe Coriander n-o interesa nimic în afară de fata aceea care murea.

— Aduceți aparatele pentru plămâni şi inimă, e lege, ordonase ea „ emoționând-o pe Lottie, conec- tați-le, haideți, repede, mişcați-vă, haideți !

Când văzuse că nu se mişcă nimeni, ridicase vocea:

— AȚI SURZIT CU TOȚII ? strigase ea, uitându-se împrejur, aduceți imediat aparatura !

— Coriander, opreşte-te, îi ordonase Lottie y e inutil, pacienta a murit.

Coriander se întorsese.

— Aceasta nu e sala ta de operații, deci opinia ta nu se ia în considerare.

Lottie se retrăsese, timp în care cineva făcuse greşeala de a întreba unde ar putea fi aparatura, iar altcineva enumera motive în plus pentru a arăta faptul că totul e fără rezultat. Dar Coriander era deja în hol, împingând ea însăşi aparatul.

— Conectează-l, ordonase ea dintr-o suflare, repede, dați-i drumul, conectați-l.

Maşina era ataşată în două-trei secunde, iar pacienta conectată în treizeci de secunde. Coriander trăsese un scaun şi se aşezase, urmărind cifrele pe aparatul respirator, bătăile inimii şi tensiunea, ascultând " hârşâitul " aparatului ce respira în locul fetei. Lottie încercase din nou să o îndepărteze de acest gând.

— Cory, n-o poți aduce din nou la viață, las-o să moară liniştită, o rugase ea.

— Pleacă, şoptise Coriander cu ochii ațintiți asupra pacientului; lasă-ne în pace.

Dar era inutil. Nici chiar maşina nu o putea menține în viață. Fata murise după o oră, la douăzeci şi doi de ani, studentă la şcoala sanitară (se aflase mai târziu), ce nu voia altceva decât să lucreze la secția de traumatologie a Spitalului General din Brooklyn, ce nu era departe de locuința ei.

Când o deconectaseră, Coriander mai era încă cu ea; n-o putuse nimeni lua de acolo, nici măcar Lottie.

— Trebuie să ia cadavrul, Cory, încercase Lottie din nou; hai să mergem jos, te rog !

Cu lacrimi în ochi, Coriander se ridicase până la urmă şi o acoperise pe fată cu un cearceaf. Totuşi, se aplecase deasupra ei, protejând-o de ceilalți.

Lottie era disperată.

— Cory, au nevoie de sală, o implorase ea.

Atunci Coriander făcu un semn afirmativ către sanitarii ce aşteptau cu o targa rabatabilă să transporte cadavrul la morgă. Cel puțin toți au avut bunul simț de a nu o învinovăți când ieşise singură din sală. îşi croise drum la parter, în holul mic fără să clipească şi ținându-şi capul drept. Intrase, închisese uşa, se întinsese pe pat şi plânsese pentru prima oară de când primise vestea despre Danny.

JPlânsese atât de puternic ca şi cum i s-ar fi frânt inima. în sfârşit, Coriander termină de scris rapoartele când cineva bătu la uşă.

— Intră, spuse ea.

Uşa se deschise. Era Lottie. Părea obosită şi îngrijorată, cu ținuta neîngrijită iar hainele de lucru îi erau pătate.

— Te simți bine ? întrebă ea prudentă.

Coriander se întoarse cu scaunul.

— îmi pare rău, spuse ea simplu, îmi pare, într- adevăr, rău.

Lottie dădu din cap.

— N-am venit aici ca să te scuzi.

— Stai jos, spuse Coriander, arătându-i un alt scaun.

— Trebuie să-ți dai drumul şi să suferi, Cory....

— Pentru ce ? Pentru căsnicia, pentru soțul meu sau pentru ambele ?

— Te-ai agățat de o cauză pierdută adineauri.

— Aş fi luptat s-o salvez din răsputeri, indiferent de Danny, protestă ea.

— Te-ai străduit prea tare, Cory.

— Sau nu suficient de tare...

— Asta e altă problemă...

— Atunci nu da vina pe ce-a fost acolo, sus, pe ce s-a întâmplat cu Danny.

— Nu e vorba de vină. Confunzi problemele şi laşi sentimentele să-ți umbrească judecata.

— O femeie perfect sănătoasă s-a trezit în propriul pat pentru a fi apoi ucisă.

— A pierde un pacient nu e niciodată uşor.

— Asta n-a fost numai pierderea unui pacient, a fost pierderea unei vieți...

— Aşa sunt şi rănile prin împuşcare şi copiii cu femurul rupt şi aproape fiecare caz ce intră pe uşile astea.

— Nu mai pot emite judecăți de valoare, spuse Coriander obosită.

— Atunci încearcă cel puțin să accepți lucrurile aşa cum sunt şi să nu iei totul asupra ta pentru a schimba ceva cenu mai poate fi schimbat.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— înainte ştiam când să renunț. Nu-ți amin- teşti, Lottie, când ştiam că e inutil ? Acum nu mai pot deosebi lucrurile...

Îşi flutură mâna pe lângă față pentru a înlătura parcă durerea.

— El a murit, Cory, iar tu trebuie să-l jeleşti.

— Oamenii plâng după un cadavru, de aceea există funeralii în lumea civilizată.

O privi pe Lottie printre lacrimi.

— Nu mai am nimic, în afară de îndoială...

— Poate tu eşti cea care creează toate îndoielile.

— Nu, Lottie, nu există nimic altcevf decât o urnă plină cu cenuşă care nu aparține lui Danny...

Îi căută mâna.

— Ce pot face ? Vreau să te ajut. Urăsc oamenii care spun asta, dar chiar vreau să te ajut.

Coriander nu spuse nimic, stătu acolo o elipă- două, cu ochii ațintiți asupra unei spărturi în zid, lângă birou. Simțind că o podidesc lacrimile, schimbă subiectul.

— Cum e munca acolo, la tine ?

— Ca şi cum ai lucra la raionul de lenjerie de la magazinul Bloomingdale. De cele mai multe ori, nu poți şti ce intervine.

Era mai bine decât să discute despre moartea întâmplătoare.

— Aseară a fost incredibil, nu-i aşa ?

— Vino afară să faci cunoştință cu cele patru noi fracturi şi-ai să vezi ce incredibil e în dimineața asta.

— Unde eram când au sosit ?

— Sus, la chirurgie...

— Alt...

— Trei maşini şi medici de pe ambulante i-au adus aici. Probabil au crezut că avem o secție specială de ghipsat, replică Lottie, frecându-se la ochi.

Coriander voia să spună ceva, dar sună telefonul.

Amândouă se îndreptară spre el să răspundă. îi tăcu semn lui Lottie să aştepte. Era Jorge şi trecuse direct la subiect: n-ar fi «sunat-o la spital, dar a căutat-o acasă toată noaptea şi îi era teamă că nu va putea vorbi cu ea înainte de a se întoarce în México pentru afaceri. "México ? Afaceri ? " L-au reținut în New York evenimente la bancă. Se pare că Danny îi lăsase nişte bani în cazul în care i s-ar întâmpla ceva.

Bani, repetă ea cuvântul, conştientă că Lottie o privea din partea cealaltă a camerei. Totul era aranjat, fără a fi fost incluşi în vreun testament, din moment

ce Danny nu-şi făcuse nici un testament, deşi îşi dădea seama de obligația lui. Obligație.- de când era ea o obligație ? Se pare că Danny îi lăsase un milion de dolari în numerar, ceea ce însemna că nu erau pasibili de impozite. Toate astea n-ar fi trebuit să fie nici o surpriză întrucât Danny dezaproba controalele guvernamentale şi birocrația, fapt ce explica acea incinerare grăbită. Arogantă... De fapt, surpriză nu era cuvântul pe care ea l-ar fi ales pentru a descrie cum o izbise vestea. Şocată ar fi fost mai potrivit, mai ales din cauză că Danny nu discutase niciodată cu ea despre bani sau testamente... "Un milion de dolari", repetă cuvintele cu o voce tare, apoi întrebă un milion de lucruri: de unde proveneau, unde erau acum, unde şi pentru cât timi îi ținuse Danny, ce trebuia să facă cu ei, cum se face că banii erau la Jorge. Totul era de neconceput Jorge o asigură că va lua legătura cu ea fie cu, câteva zile înaintea plecării în México, fie la câteva săptănâni după întoarcerea lui. După ce închise, se întoane spre Lottie.

— Era cumnatul meu...

Uimită, Lottie putu spune numai atât:

— Un milion de dolari...

Coriander era palidă.

— Se pare că Danny mi i-a lăsat în bani lichizi.

Poți să crezi aşa ceva ?

— Tu poți?

— De ce mi-ar spune Jorge o minciună atât de impresionantă ?

— Nu ştiu, de ce ?

— Nu are nici o logică.

— Cel puțin, dacă e adevărat, îți poți permite să stai în apartament., – Dacă e adevărat, mă pot muta tară să mai intru în datorii pentru a-i plăti pe cei care mă vor ajuta. N-ai idee câte facturi neplătite există de când a început toată povestea asta...

— De necrezut, murmură Lottie, care nu-şi reve- nise încă din cauza noutății; un milion de dolari...

Se uită la prietena ei.

— Nu-mi pot imagina de ce s-a gândit Danny să facă aşa ceva...

Lottie se ridică în picioare.

— Nu-mi pot reveni...

— Nici eu...

— Şi acum, ce-ai de gând să faci ?

Coriander ridică din umeri:

— Trebuie să-nghit toată povestea asta, înainte de a şti măcar ce să gândesc sau ce să spun; lucrurile se vor rezolva de la sine.

Îşi privi ceasul. Era trei şi câteva minute după- amiază.

— Cât mai ai până termini serviciul azi ?

— Până la ora şase.

— Poţi să mergi dacă vrei, nu mă aştepta, vin şi eu într-un minut. Trebuie să dau un telefon scurt.

Cu mâna pe clanţă, Lottie repetă.

— Un milion de dolari...

După ce plecă Lottie, iar uşa fu închisă, Coriander ridică receptorul pentru a-i telefona lui Adam. După ce-i fusese dată legătura cu centralista şi secretara,îl auzi răspunzând cu o nerăbdare evidentă.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă el.

— Ce te face să crezi...începu ea.

— E prea curând să suni degeaba.

— S-a întâmplat ceva foarte ciudat, începu ea şi se gândi apoi mai bine. Pot veni la birou sau poate ne întâlnim altundeva.

— Bineînţeles, oricând.

— Probabil că voi întârzia puţin în seara asta, deci ar fi mai bine mâine.

— îmi voi face griji dacă nu-mi dai măcar o idee despre ce e vorba.

Ea ezită cu greu.

— îţi aminteşti când m-ai întrebat în Mexic ce-aş câştiga în urma morţii soţului meu ?

— Da. mi-ai spus că n-aţi discutat niciodată.

— Ei bine, mă înşelam.

— Vrei să spui că totuşi aţi discutat ?

— Nu. Vreau să.spun că soţul meu, se pare, a făcut acest lucru, deoarece şi-a luat unele măsuri.

Aclam nu scăpă nici un amănunt.

— Cât?

— Un-milion de dolari, spuse ea; în numerar.

Evrika !

— Cum ai aflat ? întrebă el nerăbdător.

— De aceea aş vrea să vorbim între patru ochi, nu la telefon.

— Ai dori să cinezi cu mine diseară ?

— Mi-ar face plăcere.

— Vin să te iau.

— Ai vrea într-adevăr să te întorci aici ?

— Spune-mi numai la ce oră termini.

— Pe la nouă.

— Eşti cu maşina ?, -Da.

— Atunci n-o să vin cu maşina. Ne putem întoarce în oraş împreună.

— Bine, spuse ea, apoi adăugă: îţi mulţumesc, Adam.

Conversaţia se sfârşi. Coriander se gândi la ceea ce discutaseră, în timp ce-şi puse stetoscopul după gât, îşi înghesui lanterna cea mică şi câteva pixuri în buzunarul de la piept, îşi prinse legitimaţia şi se îndreptă spre secţia de triere

pentru următoarea rundă. Cină. Mic dejun. Orice ar fi vrut ea. Depindea de ea. în definitiv, el era anchetatorul special al procuraturii districtuale, iar ea era soția obiectului investigației lui. Sau văduva...

Adam medita un timp. El îşi dădea toată silința să dovedească faptul că soțul ei trăieşte, ceea ce complica deja totul. Era o situație şi mai complicată din punct de vedere strict personal. Totul era complet confuz,cu excepția anumitor sentimente foarte clare, ce aveau legătură numai cu ea. îşi imagina cum va fi...

Nouă; va ti de fapt ora 9:30 până vor pleca în cele din urmă de la spital. Pe la 10:30 vor fi ajuns în partea cealaltă a podului Brooklyn, ce se afla lângă Cartierul Chinezesc, uncie, probabil, vor intra într- una din acele cârciumi aglomerate şi zgomotoase. " Un milion de dolari bani gheață "... Cuvintele reverberau în mintea lui. Nu avea nici cea mai mică îndoială că banii se legau de cele cinci cecuri neacoperite ale lui Fernando Stampa. în cazul acesta, totul era atât de evident, încât nu exista nici un dubiu.

Ceea ce Aclam nu-i spusese lui Coriander era că tatăl ei îi telefonase din Washington, cu o zi înainte, numai pentru a-i cere o întrevedere cu el în New York. Palmner'Wyatt era aşteptat în biroul său în mai puțin de o oră. Deşi fostul ambasador îl asigurase pe Adam că fiica lui ştie de prezența lui în Washington şi că se îndreaptă spre Buenos Aires prin New York, l-a rugat pe Adam să nu-i pomenească despre această întâlnire. Aparent, avea anumite lucruri de discutat, care ar putea ajuta în anchetă, dar care ar contribui şi la nefericirea lui Coriander. Nu avea nici un rost să agraveze conflictul şi să-i accentueze durerea. Adam fusese de acord să păstreze totul strict confidențial (cel puțin pentru moment) pentru că intenționase să-l interogheze, oricum, pe Wyatt înainte ca acesta să plece din țară.

Încerca să nu se gândească la Coriander în timp ce aştepta sosirea tatălui ei.

Capitolul 13 Palmer Wyatt intră în biroul lui Adam. Arăta foarte bine, bronzat şi odihnit. îmbrăcat în pantaloni kaki,o cămaşă bleu şi o jachetă bleumarin din olan- dă arăta la fel de bine ca alți bărbați în smoching.

— Vă mulțumesc că m-ați primit, spuse Palmer, dând mâna cu Adam.

— Iar eu sunt bucuros că avem ocazia să vorbim înainte de a pleca, răspunse Adam, invitându-l să ia loc pe canapea. Pot să vă ofer nişte cafea ?

— Numai apă, replică Palmer, aruncând o privire prin camera îmbâcsită, înainte de a se aşeza. Trecu direct la subiect.

— Sper că intenționați să vă; țineți promisiunea şi să nu-i spuneți fiicei mele de această întâlnire, domnule Singer.

Adam aduse două pahare şi două sticle de Perrier din frigiderul mic, din colțul camerei, le aşeză pe o masă, apoi se aşeză pe un scaun în fața musafirului său.

— Aş prefera.să mă lăsați pe mine să decid în legătură cu asta.

— A suferit destul...

— Dar e mai puternică decât credeți.

— Cred că îmi cunosc fiica mai bine decât dumneata, domnule Singer; are destule de înfruntat acum şi fără să se mai întoarcă în timp.

> – Ce-ați zice dacă v-aş promite să nu fac nimic până nu discut cu dumneavoastră ?

Bărbatul dădu din cap, apoi vorbi:

— îmi iubesc fiica şi mă găsesc într-o situație foarte dificilă, însă nu e prima oară când mă aflu într- o poziție delicată, atunci când e vorba de fiica mea şi de soțul ei.

— De ce nu o luați de la început ?

Palmer se lăsă pe spate.

— Unul din motivele pentru care am întreținut relații bune cu Alianța pe vremea când eram ambasador a fost pentru a o proteja pe Coriander. Se pare că orice încercam să fac pentru ea eşua, dar erau vremuri grele atunci în Argentina, vremuri cumplite...

— Acesta e unul dintre aspectele care mă surprind. Cum ați reuşit să rămâneți ambasador, chiar şi după ce s-a schimbat Administrația ?

— Dacă poate exista în guvern un om indispen- sabil, ara încercat să fiu eu acela. Am invadat Washingtonul cu rapoarte ce arătau că înlocuirea mea ar fi înrăutățit relațiile americane cu Alianța.

Înțelegeți, cel puțin am încercat să întrețin un dialog.

— Deci nu numai datorită fiicei dumneavoastră ați vrut să rămâneți în acel post...

— Era o situație bizară.

— în ce fel ?

— Atâta vreme cât eu eram acolo ca ambasador, Coriander era în siguranță şi, oricât l-aş dezaproba pe Danny, a apărat-o de Montoneros şi de amenin- țarea constantă a răpirii.

— V-ați făcut griji vreodată că fiica dumnea- voastră s-ar putea implica în astfel de activități ?

— Mi-ar fi fost teamă chiar dacă nu s-ar fi ataşat de el. Majoritatea tinerilor ar fi făcut, în zilele acelea orice împotriva Alianței. în ceea ce mă privea, amenințarea era mai puternică din partea grupului Montoneros, deoarece aveau întotdeauna nevoie de bani şi ar fi făcut orice pentru asta şi pentru publicitate...

— Aspectul spectaculos a fost cel care a atras-o pe Coriander la el ?

Întrebarea asta îl frământa de un timp...

— Danny era mai mare decât ea şi atrăgător; probabil ştiți că a fost profesorul ei şi un fel de erou in cadrul mişcării. în comparație cu el, cei de vârsta ei erau numai nişte puşti. Era un om care,* nu numai că vorbea despre modul în care s-ar putea scăpa de acei monştrii, ci trecea la acțiune.

— Din câte înțeleg, sunteți de acord cu el.

Palmer schiță un zâmbet.

— Când e vorba de diplomație, nimic nu e alb sau negru... Nu eram de acord cu metodele lui.

— Violența ?

Palmer aprobă.

— Am trăit cu spaima că cineva, care dorea să-l ucidă când era cu ea., o va omorî neintenționat.

— Acum de ce vă temeți ?

— N-am venit aici pentru că mi-e teamă, ci pentru că am informații despre Danny Vidai care v-ar putea ajuta. Vedeți, domnule Singer, e un ucigaş.

— Vă referiți la explozia avionului...

— Asta e altă poveste. Eu vorbesc despre o crimă comisă în Argentina.

— Având în vedere ce-a făcut atunci, probabil că a comis mai mult de o crimă.

— Mă refer la o anume crimă.

Palmer se opri o clipă, apoi continuă.

— Danny Vidai l-a omorât pe consulul onorific al Statelor Unite, din Cordoba, un om ce mi-a fost mentor şi care şi-a păstrat poziția aceasta cu ocazia primului tur oficial în Argentina, în anul 1955, când eu eram proaspăt absolvent al şcolii.

Wyatt se întinse după un plic pe care-l scosese imediat ce intrase. l-l înmâna lui Adam, care-l deschise. Era un document al Curții Supreme, cu sigiliul oficial al Statelor Unite în colțul din stânga sus. începu să-l citească fără a spune nici un cuvânt.

Era o citație emisă de Curtea Supremă a Statelor Unite pentru extrădarea câtorva rezidenți în Buenos Aires, membrii ai grupării Monteneros. Acuzările erau în legătură cu răpirea şi uciderea lui Matthew Johnson, consul onorific al Statelor Unite în Cordoba. Adam îl privi pe Wyatt, apoi întoarse pagina pentru a citi amănuntele acuzării.

În 12 noiembrie 1977, cei în cauză năvăliseră în biroul lui Johnson şi îl luaseră pizonier. Scriseseră lozinci anti-americane pe pereții biroului, apoi îşi aruncaseră victima într-un Peugeot 303, ce aştepta în fața clădirii. Mai târziu, în aceeaşi zi, un " raport de război" al grupării Montoneros îl acuza pe Johnson că e," reprezentantul direct al intereselor yankeilor în provincia noastră. " Johnson a fost condamnat la moarte prin împuşcare dar, într-o declarație suplimentară emisă de gruparea Montenoros se specifica "comutarea "pedepsei,dacă Alianța putea dovedi înainte de ora 19:00, pe data de 13 noiembrie, că cinci membri" dispăruți " ai grupului Montonems trăiau. Aruncând o privire asupra paginilor, Adam îl privi pe Palmer, după care. citi ultima parte a documentului. Era o copie

a unei scrisori de mână de la Johnson pentru ambasadorul american din Buenos Aires.

: 249 , Dragă Palmer, Ştiu că ai influenţa necesară pentru a con- vinge guvernul argentinian să accepte cererile celor din Montoneros. Dacă aceşti membri dis- păniţi ai grupului nu sunt morţi, te rog să-ţi foloseşti toată influenţa pentru a ne asigura că vor apărea la timpul stabilit.

Adam termină de citit.

— Aţi procedat aşa ?

— Aveam mâinile legate, răspunse Palmer încet.

Nu puteam face nimic. Dacă aş fi răspuns la scri- soare, ar fi fost discreditată Alianţa şi ar fi fost privită ca un instrument al Statelor Unite. Cred că îţi dai seama cât de îngrozit am fost să nu fac ceva care să-i supere pe cei din Alianţă, pentru că aşa fiica mea ar fi avut de suferit.

— Dar Danny Vidai nu e numit în această citaţie.

— Nu e numit pentru că guvernul ştia că avea o şansă mai mare de a acuza pe ceilalţi doi care au participat la omor. Danny plecase deja în Cuba, înainte ca poliţia să poată aduna- toate datele. Dar el a fost cel care l-a împuşcat, de fapt, pe Matthew Johnson în cap.

— De unde ştiţi asta ?

— Pentru că după aceea a vorbit despre, acest lucru.

— Cui i-a vorbit ?

— Lui Mackinley Swayze.

Fiind confuz, Adam insistă.

— Ei bine, nu înţeleg două lucruri: în primul rând, cine e Mackinley Swayze, iar în al doilea rând, cum se face că aţi auzit conversaţia ?

Wyatt oftă.

— Alianţa pusese un microfon în casa conspira- tivă din La Boca a grupului Montoneros, precum şi în biroul lui Danny Vidai de la Universitatea din Córdoba. Am putut asculta conversaţia datorită relaţiilor mele din Alianţă, ce mi-au oferit copii ale tuturor înregistrărilor în care era implicată Coriander.

O privire îndurerată i se citi pe faţă.

— A fost o treabă urâtă, pentru că înregistrarea în care Danny vorbeşte despre asasinarea lui Matthew Johnson include şi lucruri pe care n-ar fi trebuit să le aud niciodată...

— La ce vă referiţi ?

Wyatt oftă din nou.

— Era evident că fiica mea era îndrăgostită de el şi că trăiau împreună, dar una este să ştii despre asta şi altceva să auzi. în noaptea în care Danny a vorbit despre asasinarea lui Matthew Johnson, se afla în casa din La Boca. Era noaptea în care ea ieşise dintf-un club din Buenos Aires, iar prietenul ei fusese ridicat de

poliție. Ea fugise înapoi în casa din La Boca pentru a-l lua pe Danny şi au venit amândoi la ambasadă. Voiau să-l eliberez pe băiat.

— Pe Hernando...

— V-a spus?

— încă mai crede că a fost vina ei...

— Nu puteam face nimic...

— Coriander ştia de asasinarea lui Matthew Johnson ?

— Era povestit totul în ziar şi desigur că ştia că Johnson era un bun prieten de-al meu.

— Ştia că Danny a fost acela care l-a ucis ?

— Din câte ştiu, nu. Cel puțin în înregistrare nu era nimic care să sugereze că ştia.

— Aveți acea înregistrare ? întrebă Adam cu grijă.

Fără a răspunde, Palmer se căută în buzunar şi scoase o casetă. O ținu o clipă, apoi i-o dădu lui Adam.

— Totul e aici.

Au discutat apoi despre perioada aceea din Argentina, din timpul Alianței. Toate acestea îi erau cunoscute. Dar Adam se gândi că nu strica să le mai audă o dată, din perspectiva altcuiva. Când Palmer termină de vorbit, Adam îl rugă:

— Să ne întoarcem la acest Swayze.

— Swayze a fost unul dintre conducătorii grupului Montonetvs, ce era şi încă mai este apropiat lui Castro. Swayze a fost cel care l-a introdus în organizație şi i-a aranjat să conducă banca Credito de la Plata din Buenos Aires. A fost cu el şi în Cuba.

atunci când a fost închisă banca.

— Credeți că şi acum Swayze este amestecat' în afacerile lui Danny sau are vreo legătură cu lipsa banilor de la banca Interfederală ?

— îmi dau sema că e numai o ipoteză a mea, dar este exact ceea ce cred.. – Care ar ti motivația-, atâta vreme cât nu mai există Alianța în Argentina, iar comunismul este o poveste veche ?

— Nu uitați că Swayze are o slăbiciune pentru Fidel, iar în Cuba comunismul nu e o poveste veche.

Dar cine poate şti dacă are vreo legătură cu politica?

În definitiv cincizeci de milioane e o sumă pentru a-i face pe oameni să uite de idealism şi revoluție.

Palmer bău puțină apă.

— Dar mai e ceva care-mi revine în minte tot timpul:

— Şi anume ?

— Se întâmplă că Swayze este expert în explodarea avioanelor folosind bombe cu altimetru.

— Acesta esté, domnule ambasador Wyatt, cel mai relevant lucru pe care mi l-ați spus astăzi.

Înmânându-i câteva rapoarte FBI şi ale Departamentului de Justiție, precum şi fotografii ale acelui bărbat, făcute de-a lungul anilor, Wyatt îi vorbi pe scurt despre acțiunile lui Swayze din Vietnam şi despre experiența lui în legătură cu bombele cu altimetru. Cel puțin acum Adam avea ceva concret, ce/putea dovedi că zvonurile erau adevărate. în timp ce studia fotografiile, i se păru ceva vag familiar în legătură cu bărbatul chel cu ochi negri strălucitori. I-au mai trebuit numai câteva minute pentru a-şi da seama că Swayze semăna cu descrierea lui Luckinbill pe care o făcuse bărbatului care cumpărase piese din cutia neagră la locul accidentului. Adam hotărî să nu spună nimic despre asta, atunci. în schimb, îl întrebă:

— Cunoaşteți raportul accidentului întocmit de guvernul mexican ?

Palmer elimină problema din discuție.

— E cam la fel de legitim ca şi o promisiune electorală. Cineva a fost plătit.

— N-aveti idee cine, nu-i aşa ?

— Dacă aş ancheta acest caz, primul loc unde m-aş duce ar fi ultimul punct de contact al avionului, adică aeroportul din Acapulco...

Exact acolo examinau acum oamenii lui Adam.

Acum îi era mai uşor pentru că avea o fotografie.

— Dacă ceea ce spuneți e adevărat, atunci Danny ar putea fi direct implicat în uciderea celor doi piloți.

— Şi al celui care era în cel de-al treilea bazin, spuse Palmer cu viclenie.

— M-am gândit deja la asta, spuse Adam.

— Cineva a împins camionul de pe drum.

— Fie că s-a întâmplat aşa, fie că cineva a ajutat camionul să se prăbuşească în acea prăpastie.

— Nu pot să mă gândesc că Danny a fost implicat...

Pe Adam îl intriga ceva.

— Vă dati seama că fiica dumneavoastră aşteaptă copilul lui?

— Bineînțeles, spuse Palmer încet.

— Asta nu schimbă nimic ?

Palmer părea că-şi alege cuvintele cu grijă.

— Religia dumitale are ceva foarte liniştitor, domnule Singer, începu el; un copil are automat religia mamei pentru că nu există nici o îndoială cine e mama...

Adam se gândi să-l întrebe de unde ştia că e evreu, dar se hotărî să renunțe având probleme mai importante.

— Vreți să spuneți că nu Vidai este tatăl ?

— Deloc, ceea ce vreau să spun e că acest copil aparține fiicei mele. Este copilul ei şi nepotul meu, iar restul nu contează.

Cei doi bărbați mai vorbiră despre.Swayze şi legăturile lui din trecut cu organizația Montonems, despre pasiunea oarbă pe care o făcuse Coriander pentru Danny, apoi Palmer anunță că avea o întâlnire. Mai discutară câteva minute despre caz, promițându-şi reciproc că vor ține legătura. După aceea Palmer şi Adam se ridicară în picioare, dar, înainte de a pleca, Palmer reveni la ceea ce, pentru el, era foarte important:

— Orice s-ar întâmpla, spuse el încet, vreau-să înțelegi că acest copil e un dar, e un început pentru toți...

După ce plecă, Adam se aşeză la birou şi încercă să se concentreze asupra tuturor documen- telor, hârtiilor şi fotografiilor pe care i le lăsase Palmer. Se trezi, însă, gândindu-se la Coriander şi la întreaga situație nerezolvată cu Danny. Mai mult decât atât, auzea tot timpul cuvintele lui Palmer, care-l tăcuseră să-şi dea seama cât de mult dorea să fie el acela care să le ofere Tui Coriander şi copilului ei acel "nou început".

Capitolul 14 Magazinul general mobil era parcat pe partea ce ducea spre urgență. Oamenii stăteau, ca de obicei, la coadă ca să cumpere de toate, de la baterii la batoane de ciocolată, sandvişuri şi cafea. Taxiul îi duse chiar până la bordură şi se opri în fața semnului pe care se putea citi: SPITALUL GENERAL DIN BROOKLYN – URGENȚĂ. în timp ce Adam se căută prin buzunare de mărunțiş, şoferul vorbi:

— Trebuie să nu fii în toate mințile să vii aici noaptea, doar dacă nu eşti pe moarte. în cazul ăsta e cel mai bun spital din oraş. Am scris chiar aici, în carnetul meu că, dacă sunt împuşcat, să mă ducă imediat la traumatologie, la Spitalul General din Brooklyn şi să mă readucă la viață pentru că vreau toate tratamentele alea bune pe care le fac aici...

Adam zâmbi uşor în timp ce socotea un bacşiş generos.

— Sunteți doctor ? întrebă taximetristul.

Adam dădu din cap.

— Nu eşti curcan, continuă tipul, îmi dau seama după bacşiş. Nu ?

Adam nu răspunse; nu avea chef. Deschise uşa, coborî şi se îndreptă spre intrare. Trecu prin nişte uşi automate. Se găsea din nou în camera de urgențe unde mirosea a dezinfectant. încă nu era ora nouă şi deja era lume în acea seară. îşi continuă drumul de-a lungul câtorva coridoare lungi, cu linoleumul lustruit şi colorat ce strălucea, cu grafitul de pe pereți, arătând ca şi cum ar fi fost curățat.

La câțiva metri, se aflau cei din gărzile înarmate; stăteau pe scaune de lemn, aplecându-se asupra a ceva ce semăna cu un amvon. Adam fu surprins de faptul că nu i-au acordat atenție, nu şi-au ridicat privirea, n-au cerut acte de identitate,. nu i-au cercetat buzunarele să vadă dacă nu avea arme.

Raportul dintre numărul polițiştilor în uniformă şi numărul oamenilor ce mişunau pe holuri creştea, aşa încât era evident că se apropia de zona trauma-

tologiei. Prieteni, rude sau numai curioşi stăteau lângă ziduri, fumând şi bând cafea, şoptind între ei.

Pe nişte uşi batante erau afişate anunţuri în limba engleză şi în spaniolă, avertizând că numai personalul medical are acces.

Balamucul începea după ce treceai de uşile de sticlă: tărgi aliniate în zona de aşteptare pentru a fi duse în camerele de tratament, supraaglomerate, personalul grăbindu-se, ofiţeri de poliţie în uniforme şi haine simple, medici de pe ambulanţe încercând să calmeze pacienţii care erau destul de conştienţi pentru a se plânge şi câteva asistente strigând la telefon pentru a se putea face auzite în vacarmul acela. Adam nu ştia prea bine dacă ar trebui să intre sau să roage pe cineva să-i spună lui Coriander că a venit. Nu mai era nevoie de nici o decizie, pentru că o femeie în uniformă medicală ieşise pe uşă. Chipul i se părea familiar.

— Scuzaţi-mă, spuse el, 6 caut pe doamna doctor Wyatt.

Femeia se opri.

— Sunteţi de la procuratura districtuală. Nu vă amintiţi de mine, nu-i aşa ?

El se gândi.

— Bineînţeles că îmi amintesc, spuse el, am vorbit când am venit aici prima oară...

Numai acum trei săptămâni, se gândi el; ar fi putut fi o viaţă.

Făcând un gest cu mâna se prezentă singură.

— Numele meu este Lottie Bruner.

Merse înaintea lui şi ţinu uşa deschisă.

— Coriander mi-a spus că veniţi. întârzie puţin, pentru că am avut în seara asta două cazuri foarte grave. Un şofer epileptic a accidentat trei pietoni.

— O ! murmură el, văzând haosul când intrară în secţie,prea tulburat pentru a se gândi să spună ceva mai inteligent.

— Nu vă opriţi, continuaţi să mergeţi, îl sfătui Lottie, trecând repede prin cameră. Adam o urmă, înregistrând totul şi aruncând o privire fugară spre Coriander,în timp ce aceasta era aplecată deasupra unei tărgi într-una din camerele de tratament. Părul îi era pe spate, prins într-o coadă de cal şi purta ochelari.

— Doriţi o cafea ? îl întrebă Lottie, conducându-l într-o cameră lungă şi îngustă. Pe o masă se aflau un ibric cu cafea şi nişte farfurii cu gogoşi. Frigiderul era în partea cealaltă. Alături se afla un dulap cu meniuri ale câtorva restaurante chinezeşti, sandvişuri de cumpărat şi mâncare mexicană pentru acasă.

— Să-mi spuneţi dacă vă pun prea mult, spuse Lottie în timp ce umplea cele două ceşti, arătând în acelaşi timp spre secţia.de triere. îmi închipui că e destul de şocant pentru cineva care vede asta pentru prima oară.

— Până acum mă simt bine – scutură din cap – e destul de incredibil.

Era mai mult decât incredibil, era aproape suprarealist, alaiul de tărgi, sângele împrăştiat pe podea, cearceafuri şi bandaje înfăşurate în grabă în

ambulanțe. pe drum, intravenoase, al căror ser curgea prin vene, plăci de lemn ce susțineau posibile fracturi ale gâtului, cauciuc spongios fixat între picioare pentru a proteja oasele rupte până la configurarea radiografiei.

— Presupun că.nu vreți să serviți o gogoașă.

Adam aprobă, spunând:

— Nu, mulțumesc, deocamdată doar o cafea.

Lottie se așeză, oferindu-i și lui Adam un scaun.

— E greu de imaginat din punctul dumitale de vedere, din moment ce, probabil, ne pierdem perspectiva după un timp.

"- întotdeauna tensiunea e atât de mare ?

— Nu întotdeauna, dar, de obicei, când credem că am terminat, se întâmplă ceva și se dezlănțuie iadul.

Ea mușcă dintr-o gogoașă.

— Se pare că aici lucrează multe femei.

Lottie zâmbi.

— Poate pentru că e o muncă pentru care oamenii nu sunt recunoscători. Noi îi salvăm pentru chirurgii înfumurați de sus, care-i dau jos de pe masa de operație și îi transmit la recuperare. Rudele și prietenii așteaptă sus pentru a mulțumi ultimului doctor care i-a atins, ceea ce înseamnă că noi nu ne alegem cu nimic...

— De ce o faceți ?

— Pentru că nu mai rămâne timp să ne gândim și la altceva.

— Dar Coriander ?

— Va trebui s-o întrebați pe ea...

— De când o cunoașteți ?

— Ne-am întâlnit în prima noastră zi de gardă la chirurgie, când eram medici stagiari, acum opt ani.

" Ce naiba ? " ar fi putut spune.

— Cât de bine l-ați cunoscut pe soțul ei ?

— L-am întâlnit numai de câteva ori, – Din câte am înțeles, au avut o căsnicie reușită.

Din nou întrebase pentru a auzi ceea ce nu voia să știe.

— în mod sigur, ea a încercat să se convingă pe ea însăși că e așa.

— Vreți să spuneți că nu a avut o căsnicie reușită ?

Adam încercă să pară degajat.

Lottie se aplecă înainte.

— Ce vreți să vă spun: că avea un temperament tipic latin și se purta rău cu ea sau că era cel mai adorabil soț din lume și că ei formau cel mai fericit cuplu pe care l-am văzut vreodată ?

Adam fu surprins de aparenta ei lipsă de respect.

— Ei bine, cum a fost de fapt ?

— Acum trei ani, când m-a sunat să-mi spună că se mărită, nu se putea opri din plâns, iar eu mă tot gândeam: oare ce s-o ti întâmplat, ce era cu atâtea lacrimi ?

— Ați întrebat-o ?

— Mi-a spus că e fericită.

— Ați crezut-o ?

— Nu.

— I-ați spus lucrul acesta ?

— Bineînțeles că nu.

— De ce ?

— N-ar fi ascultat. Avea motivele ei să se mărite cu el.

— Presupun că n-o să-mi dați o idee.

Era o nebunie să se pună singur în situația de a mai asculta o dată despre asta.

Lottie îl privi îndeaproape.

— întotdeauna am avut sentimentul că ea nu se> aştepta să dureze.

— Dar de ce să.faci ceva dacă nu eşti sigur de succes ?

— Glumiți ! Majoritatea oamenilor fac totul în viață fără a fi siguri, iar căsătoria este, probabil, cel mai nesigur lucru dintre toate, pentru că ai de-a face nu numai cu un necunoscut, dar este şi imprevizibil.

— Am sentimentul că a avut legătură cu nişte afaceri neterminate.

— Atunci ştiți povestea.

Adam aprobă din cap.

— Aş vrea să o aud din punctul dumneavoastră de vedere.

Lottie o spuse, ca şi cum ar fi trebuit s-o spună de ani de zile:

— A fost foarte simplu. Am fost împreună acum zece ani, iar el a părăsit-o. Apoi, deodată, vine în New York şi o imploră să-l primească înapoi în viața ei.

Ea dădu din umeri. Reabilitarea bărbatului e visul oricărei femei.

— O iubea ?

— Cum aş putea spune asta ?

— Părea fericit cu ea ?

— Părea mai mult nervos când l-am văzut eu.

— Credeți că e mort ?

— Să vă spun ce cred. Sper că e mort şi nu mă înțelegeți greşit, nu-i doresc moartea (de fapt nimeni n-a murit sau nu s-a vindecat din dorința altuia de-a o face), dar, dacă nu e mort şi reuşiți să-l găsiți, nu ştiu cum va reacționa Coriander.

— De ce-mi dați răspunsuri atât de oneste ?

— Pentru că îmi puneți întrebări oneste.

— Acesta nu e un motiv.

— Țin la ea, spuse Lottie încet şi sper ca în tribunal să aveți o figură mai expresivă.

— Ce vreți să spuneți ?

— Ați venit aici cu sentimentele întipărite pe față.

— Poate că sunt sentimente de îngrijorare.

— Ceea ce văd eu depăşeşte grija, spuse Lottie, înțelept; şi nu vă mai deranjați să negați pentru că sunt expertă când e vorba de viețile altora.

El era destul de deştept pentru a-şi da seama că au ajuns într-un impas, când discreția descurajase alte posibile răspunsuri, iar tactul alte posibile întrebări.

Lottie se ridică şi strivi paharele din plastic în coşul de gunoi.

— Vreți să intrați să vedeți cum ne jucăm de-a Dumnezeu ?

— E acelaşi lucru cu a o vedea pe Coriander în acțiune ?

Lottie zâmbi.

— Urmați-mă, spuse ea, conducându-l în secția de triere.

Coriander arăta atât de încordată,cu privirea de oțel. Mergea de la- un pat la altul, dând ordine personalului, aplecându-se spre pacienți, ezitând între un calm straniu şi sălbăticie evidentă. Terminase de examinat pietonii ce fuseseră secerați de acel şofer epileptic şi îi făcea unui tânăr un control medical. în acel moment, Lottie şi Adam intrară în secția de traumatologie. Au încercat să stea departe de raza vizuală a lui Coriander, dar se apropiară destul de mult de ea pentru a auzi discuția.

Pacientul nu acuza o durere într-un anumit loc, dar durerea era atât de " înfiorătoare " încât căzu chircindu-se pe podea; fu ridicat de doi asistenți şi pus pe masă. După mai multe încercări de a-l examina,în cele din urmă Coriander spuse.:

— Arătați-mi locul unde doare cel mai tare.

El arătă tot corpul.

— în gât, doctore, în gâtlej, arde ca nişte cuțite care pătrund pieptul, până la umăr şi îmi stoarce creierii în cap. Nu mai suport, doctore, mor, piciorul stâng mi-a înțepenit. Am nevoie de ceva contra durerii.

— Deschide gura, îi ordonă Coriander, apoi i se uită în gât cu d mică lanternă.

— Nu văd nimic.

— E acolo, doctore, uite, e acolo, ca şi cum aş înghiți sticlă. Simt sânge.

— Ți s

a făcut o tomografie şi o radiografie a pieptului. Refuzi să ți se recolteze sânge...

— Mă doare, doctore...

— Tot nu înțeleg cum s-a întâmplat.

— La slujbă, doctore...

— Spune că a mâncat un fursec în care era sticlă, explică asistenta, ridicându-şi ochii.

— La slujbă ? îşi privi pacientul.

— Lucrez la fabrica de fursecuri a lui Captain Chippo şi unul din fursecuri avea sticlă în el.

Acesta avea mai multă imaginaţie decât majoritatea pacienţilor. Era vorba nu numai de o durere specifică, dar de o rănire care-i putea acorda nişte cdmpensaţii băneşti. Ea avu o presimţire.

— Dacă ai avea de ales, ce crezi că ţi-ar alina durerea ?

Bărbatul se uită în jur nervos.

— Morfină.

Ar fi putut paria că aşa va spune.

— Daţi-i două pastile de Tylenol III şi o reţetă pentru încă şase.

Reacţia pacientului era previzibilă. Putea chiar număra până la cinci până să spună.

— La naiba ! Ce fel de doctor eşti ? Tylenolul n-o să-mi aline durerea, am nevoie de ceva mai tare, căţea nenorocită !

Ea era de neclintit.

— Astăzi o să-ţi dau Tylenol III, fie că accepţi, fie că nu.

— La dracu' ! replică el, spitalul naibii ! Vă dau în judecată ! Ce fel de doctor eşti ? Nu eşti doctor, eşti vraci...

El continuă, până ce intră paza, iar ea îi opri deocamdată de a folosi forţa.

— Poţi să iei ce ţi-am prescris sau nu. Dacă vrei ceva mai puternic, va trebui să accepţi să ţi se recolteze sânge pentru analize.

— Haide, se vaită tipul., vizibil intimidat de acele gorile, ce păreau prea dornice să-l înhaţe; eşti o doamnă drăguţă.

— Ai dreptate; şi doamnele drăguţe nu fac afaceri cu droguri, spuse ea, îndepărtându-se.

— La dracu, Doctore Vraci! strigă pacientul.

Coriander voia să treacă la pacientul următor, când îi observă pe Adam şi pe Lottie.

— De când sunteţi aici ?

— De suficient timp ca să ne hotărâm să nu mai mâncăm fursecuri fabricate de Captain Chippo, răspunse Adam, observând că arăta mult mai atrăgătoare, chiar cu cearcăne sub ochi, evident obosită şi cu ochelarii aşezaţi în creştetul capului.

Lottie dădu din umeri.

— I-am spus că astă-seară atmosfera e neobişnuit de tensionată.

— Mi-e teamă că nu voi fi liberă decât peste vreo jumătate de oră, se scuză Coriander. Te superi ?

— Dacă mă laşi să te urmăresc, nu.

Coriander se uită la Lottie.

— Ce crezi ?

— Dacă leşină, se află în locul potrivit pentru tratament.

Coriander zâmbi.

— Ai de gând să leşini ?

El se uită împrejur.

— Nu, cel puțin până nu se eliberează vreun pat.

Ea zâmbi uşor, apoi o privi din nou pe Lottie.

— Sper că vrei să mergi acasă, înainte de a fi prinsă aici.

— Voiam numai să-ți " livrez " vizitatorul, spuse Lottie, apoi îi întinse mâna lui Adam.

— Aveți grijă de ea, adăugă, arătând spre Coriander, care se şi afla în partea cealaltă a secției.

Se priviră.

— Mulțumesc încă o dată, spuse el, evitând bri- ce subiect, apoi se îndreptă spre Coriander, obser- vând ce se petrece în jurul lui. Ea dădu uşor din cap, arătând în direcția tărgii, în timp ce lua o diagramă de pe balustrada de metal. Unul dintre internişti descria rănile pacientului şi un polițist lua notițe.

Acesta era un caz de viol. Acest internist arogant avea o înclinație deosebită de a vorbi cu pacienții într-un jargon medical ce nu putea fi înțeles şi cu femeile în insinuări sexuale ce erau prea bine înțelese.

— Victima era pe lângă intrarea la Prospect Park, explică internistul.

Coriander se mută mai aproape de pat pentru a verifica tubul ce se lega de o venă şi pe care-l ținea în mână.

— Era conştientă când a venit ?

— Destul de conştientă pentru a avea nevoie de a fi legată.

— Era violentă ?

— Scrie pe diagramă: pacientul nu voia "în general să coopereze".

Polițistul exclamă:

— Doctore, ştiți că avem trei sau patru cazuri din astea pe noapte.

— Şi fiecare e altfel, ştiți asta. Trebuie să continui.

/ Se întoarse către internist. Şi ce înseamnă că nu vrea " în general să coopereze " ?

El spuse:

— Judecând după urmele de pe brațe şi leziunile de sub limbă, se droghează, iar cei care consumă droguri au tendința "în general să nu coopereze".

Ea întrebă:

— Acest fapt e relevant pentru viol ?

— Poate că ceea ce este relevant e că are o frumusețe de blenoragie.

Ea îşi notă.

— Nu văd legătura, doctore.

— După părerea mea, blenoragia justifică violul.

— înţeleg bine ? Credeţi că violatorul verifică întâi starea ginecologică a victimei înainte de a o ataca şi pentru că aceasta a căzut la examen a scăpat de viol ?

Poliţistul râse. Internistul se făcu roşu la faţă.

— Blenoragie-târfă, târfă-drogată. Statistic vorbind, ştim cu toţii cum se întâmplă violurile în aceste situaţii. Oamenii aceia au altfel de criterii de a judeca un viol.

Coriander aproape că râse cu voce tare.

— Şi cum îi spunem ? Viol la întâlnire ?

Văzu că internistul voia să spună ceva. Atunci îşi îndreptă atenţia spre poliţist.

— în primul rând, cine a zis că e viol ?

— Am găsit-o fără cunoştinţă la intrarea în parc, explică poliţistul, dezbrăcată de la mijloc în jos şi în starea aceasta.

Coriander se aplecă spre pat.

— în.mod sigur cineva i-a făcut" ceva "împotriva voinţei ei.

Internistul căpătă curaj.

— în primul rând se afla în stare de şoc din cauza unei supradoze, ceea ce ar putea explica comporta- mentul halucinant; sau, poate, acesta e rezultatul febrei provenită de la blenoragie.

— Dar contuziile, tăieturile, fracturile ? se întrebă Coriander.

— Doctore Wyatt, n-am fost aici. Dumneavoastră aţi fost ? Oricum, nu s-a menţionat cuvântul viol când a fost adusă.

— De când există, o limită de timp ca un pacient halucinant să reclame viol ?

— Era destul de lucidă, pentru că a refuzat analiza sângelui şi a urinei.

— Hotărâţi-vă, doctore.

— M-am hotărât, a încercat să evite o acuzaţie de consum de droguri.

— Aţi primit raportul de la laborator ?

— Nu..

— Atunci de unde ştiţi că pacienta are blenoragie şi nu o boală inflamatorie pelviană ?

Internistul roşi.

— Am realizat un diagnostic bazat pe o examinare.

_ 271 --; – Aţi făcut un control pelvian ?

— Da.

— Atunci trebuie să fi observat urme fizice de viol.

— A fost greu de distins între prezenţa spermei şi infecţie.

— Hai să lăsăm baltă sperma şi infecţia. Aceasta e o problemă vie,doctore, nu un caz din "Anatomia" lui Gray.

El încercă să spună ceva, dar ea continuă să vorbească.

— Există sau nu confirmarea locală de viol ?

Ea se întinse apoi spre diagramă şi observă cu coada ochiului că Adam se mutase mai aproape. Dar internistul îi oferi o altă părere, înainte ca ea să înceapă să citească.

— Treaba asta cu Adolul ne scapă din mână.

Fiecare târfă care vine aici jură că a fost violată.

Coriander îl ignoră. Citi cu voce tare: Ruptură de vagin pe labia stângă, umflătură cervicală, urme de pătrundere forţată, contuzii şi zgârieturi în jurul părţii interioare a ambelor coapse, abdomenul şi sânul drept învineţite, cu urme de arsuri de ţigară în jurul sfârcului stâng.

Îşi ridică privirea şi, de data aceasta, întâlni privirea lui Adam. Continuă să citească.

— Pacientul are obrazul stâng şi tâmpla dreaptă tumefiate, ceea ce ar putea explica dilatarea pupilelor. I-a fost făcută o cercetare atentă pentru a se înlătura sângerarea uşoară ?

Internistul dădu din cap. Ochelarii pe care-i avusese la ochi când citise erau acum în mână, în timp ce ea gesticula spre pat.

— în concluzie, doctore, din punctul de vedere strict al diagnosticului, nu-mi pasă de droguri sau boli venerice referitoare la această femeie sau la societate, în sens mai larg.

Internistul îşi regăsi vocea. El spuse:

— După părerea mea, doctore, transformaţi cazul acesta într-o chestiune politică.

Coriander era extenuată, nerăbdătoare şi sătulă; da, era sătulă până peste cap.

— Doctore, când o femeie spune că a fost violată, o credem până la proba contrarie, indiferent că e drogată, târfă, soţia sau prietena unuia dintre doctorii noştri.

Ea se uită la poliţist.

— O puteţi interoga când va putea vorbi, spuse ea, apoi repetă: vreau o explorare funcţională chiar acum, iar apoi o mutaţi în secţia medicală de sus.

Dând scurt din cap către cei doi bărbaţi, se întoarse să plece.

Adam mai zăbovi lângă pat câteva secunde, după care ieşi, urmat de poliţist.-Internistul o ajunse pe Coriander chiar când se oprise la birou să semneze.

Era furios:

— Aceea n-a fost o consultaţie, o acuză el, nici măcar o evaluare, a fost o castrare.

Ea părea surprinsă.

— A cui ?

— A mea.

— Imposibil, doctore, replică ea pe măsură, nu practic microchirurgie.

Adam se gândi la asta după aceea, pe drumul spre parcare, de unde merseră să ia maşina ei. Când Coriander îi dădu cheile şi-l rugă să conducă, se gândi că n-ar fi trebuit să vină la spital. Ar fi trebuit să se întâlnească cu ea în altă parte, la biroul lui, pe stradă, într-o cafenea, oriunde, dar nu aici.Oricum, numai să n-o vadă în altă lumină şi să-şi dea seama mai mult ca oricând că ea „îi lua respirația într-un mod categoric.

Capitolul 15 In timp ce mergeau spre maşina din garajul de sub spital, Adam îi luă brațul lui Coriander.

— Pot să-ți pun o întrebare personală ? Ea dădu din cap afirmativ.

— Cum supraviețuieşti acestei presiuni zilnice ?

— Presupun că m-am obişnuit.

— îți este vreodată teamă ?

— Tot timpul.

— Cum treci peste ea ?

— Am propria mea ierarhie a fricii.

— Ce vrei să spui ?

— Când eram copil, mi-era teamă că, de fiecare dată când ne mutam, nu-mi voi face prieteni. Apoi, am încetat să ne mai tot mutăm, iar mama a murit.

Ea făcu o pauză.

— Când am venit prima oară în New York, mi- era teamă că am să ratez în a fi medic internist. Apoi, am început să practic chirurgia şi mi-a fost fiică să nu fac vreo greşeală şi să omor pe cineva.

Se opri din nou.

— L-am iubit pe Danny toti acei ani şi mi-a fost teamă că n-o să-mi treacă niciodată. Apoi, el s-a întors şi ne-am căsătorit.

Se uită la Adam.

— Iar acum asta...

— Ți-a fost vreodată frică să nu te părăsească din nou ?

— Nu m-am gândit la asta. Când promiti s-o iei de la început, te concentrezi să faci ca lucurile să meargă bine, nu eşti atent la lucrurile rele ce s-ar putea întâmpla.

— El a fost singurul bărbat pe care l-ai iubit vreodată ?

Nu putea spune de ce, dar avea încredere în el.

— Singurul...

— N-a mai fost nimeni, nici în acei zece ani ?

— Sună ciudat ?

— Poate nu atât ciudat, cât neobişnuit.

Ea nu-i răspunse, ci îi dădu cheile maşinii.

" Vrei să conduci tu ?

O urmă în jurul maşinii pentru a deschide portiera şi aşteptă până când ea se aşeză, apoi înconjură maşina până pe partea cealaltă. Merseră în tăcere până ieşiră din parcarea spitalului şi o luară pe mai multe străzi înguste, numite New York, Flatbush şi Nostrand Avenues. Trecură de maşini Chevrolet şi Honda ce duceau muncitori şi femei venind sau îndreptându-se spre schimburi,1a fabrică, în timp ce erau depăşite de Nissan Máximas de culoare albă, cu geamuri fumurii şi pasageri înfumuraţi. Cauciucurile scrâşneau pe când se înscriau şi ieşeau din trafic.

— Aceia sunt traficanţii de droguri din clasa de mijloc, comentă Coriander. Cel puţin trăiesc mai mult cu zece ani decât cei din categoriile superioare.

80% din traficanţi vizitează traumatologia cel puţin o dată, cu răni provocate prin împuşcare. 50% nu mai ies niciodată...

— Nu ti-e frică să mergi singură pe aici noaptea?

— Aici există un anumit sistem. înveţi să laşi pe toată lumea să te depăşească sau îţi taie calea.

Continuă să-i explice că mai erau şi alte metode de a supravieţui pe străzi-, unde semafoarele de la fiecare colt erau potenţiale capcane ale morţii. El o întrerupse:

— Totul e să laşi spaţiu suficient pentru o demarare rapidă, nu-i aşa ?

Ea zâmbi.

— Nu e nimic mai rău decât să fii prins între două maşini la două noaptea, fără o strategie clară de a evada.

— Soţul tău nu era îngrijorat că vii acasă atât de târziu noaptea ?

— Toată lumea îmi pune aceeaşi întrebare.

— Care e răspunsul ?

— Nu discutam despre asta.

— Asta sună într-adevăr ciudat.

— E greu să inventezi conversaţii şi reguli pentru oameni, pentru că fiecare relaţie are dinamica ei.

— Te-a iubit tot atât de mult pe cât l-ai iubit tu ?

Ea se simţi ca şi cum i-ar fi curs apă rece pe cap.

— Hai să vorbim despre altceva şi poate renunţi la întrebarea aceasta.

— Ascultă-mă, spuse el, simţindu-se prost. Cine ţi-a dat numele Coriander ?

Când îf răspunse, îşi ţinu privirea drept înainte.

— Şi întrebarea asta mi-o pune toată lumea, spuse ea cu un mic zâmbet.

— Care e răspunsul la aceasta ?

— Mama era argentiniană şi voia un nume mai "pipărat ", nu ceva tipic american, cum ar fi fost numele pe care mi l-ar fi pus tata dacă ar fi fost după el. Mama îmi spunea că întotdeauna când se gândea la cineva, o făcea colorat; se pare că eu îi sugeram roşul.

Zâmbi uşor.

— Sau poate a văzut roşu când m-a zărit pe mine.

Privi pe fereastră.

— Ai gustat vreodată coriandru ?

Îi răspunse imediat, deşi se miră.

— Probabil fără să ştiu.

Apropiindu-se de intrarea în port Hamilton Parkway, merseră pe străzile Linden şi Caton, locuite inițial de evrei nemți care probabil încercau să-şi recreeze țara veche atunci când le-au dat nume.

— Vorbeşte-mi despre căsnicia ta, zise ea brusc.

— N-ai vrea să auzi mai bine despre divorț ? Pot să-ți spun că e mai interesant.

— S-o luăm în ordine...

— Ei bine, ți-am vorbit despre Eva şi agentul FBI...

— Eva ? întrerupse ea. Glumeşti.

El dădu din cap.

— Nu glumesc, dar asta e altă poveste.

— Poate mi-o spui pe aceea.

El zâmbi.

— Poate.

Ea se aplecă în față., – Deci, ce s-a întâmplat cu Eva ?

Ea dădu din cap.

— Nu pot să cred.

— Totul a început când s-a trezit într-o dimineață, cu aproximativ şase luni înainte de a-l cunoaşte.

Adam arăta stânjenit.

— Mi-a spus că vrea să mai întâlnească şi alți oameni.

— Trebuia să-i fi spus că nu mai era altcineva.

El râse.

— Dacă ni-aş fi gândit la asta, probabil- i-aş fi spus.

El îi povesti apoi cum fusese rănit şi cum o cunoscuse pe Eva în spital; îi povesti despre mânia pe care a simțit-o când l-a părăsit, deşi acum credea că regreta eşecul relației lor mai mult din mândrie decât dintr-un sentiment profund de pierdere. Cel mai mare regret pe care-l avea era că nu se putea trezi dimineața cu copilul lui lângă el.

— Fată sau băiat ?

— O fiică.

— Locuieşte cu fosta ta soție ?

— Da, cu ea şi cu noul ei bărbat, dar o văd pe Penny cât pot de des. Dar tu ?

Schimbă subiectul.

— De ce-ai aşteptat până acum să ai un copil ?

Dacă era supărată de întrebare, nu o arăta.

— Cred că e un exemplu viu deDomnul a dat, Domnul a luat ", nu-i aşa ?

Voia să se întindă şi să-i atingă mâna, acea mână teribil de drăguță ce era aşezată chiar pe locul dintre ei.

— E un lucru bun că eşti apropiată de tatăl tău, îşi încercă Adam norocul.

— Nu-l mai văzusem de trei ani înainte de a se întâmpla toate astea.

— De ce ?

— Nu era de acord cu căsătoria mea.

— Totuşi, ți-a venit în ajutor...

— Sângele apă nu se face, zise ea uşor.

Apărură docurile, ce străjuiau portul poluat ce separa New York de New Jersey.

— Instinctul îmi spuse să fiu cinstită în întregime cu tine, în legătură cu totul, dar soluția asta nire întotdeauna cea mai bună...

— Pentru mine sau pentru tine ?

Voia să-i povestească despre vizita tatălui ei la birou, dar făcuse o promisiune.

— Există multe conflicte în cazul acesta.

— Toți avem conflicte.

— Ale mele se interferează cu slujba mea...

— Ale mele cu viața mea...

— Vrei să-mi spui tu înainte ?

— Nu prea, pentru că, dacă le rezolvăm pe ale tale, am sentimentul Că ale mele vor dispărea imediat.

O privi un minut şi aproape zâmbi, apoi dădu din cap încet, aprobator.

— Sunt atâtea lucruri pe care vreau să le aflu despre soțul tău, dar mă rețin. Pe altcineva aş hărțui cu orice mi-ar trece prin cap.

— Ce vrei să ştii ? Dacă am fost fericiți, apropiați, aceleaşi lucruri despre care ai întrebat peste tot de când s-a întâmplat accidentul ?

— De exemplu...

— Poate că am fost amândoi prea ocupați cu carierele noastre, încât am uitat să mai vorbim sau poate că e numai o scuză şi Danny nu avea nici cea mai mică intenție să-mi spună ce se întâmplă în viaja lui.

— Coriander, aş vrea să înțeleg toată povestea asta din multe motive.

— Mai bine am mânca şi am putea discuta la cină.

Coriander zâmbi.

— în felul ăsta vom avea trei şanse din trei încercări.

— Ce vrei să spui ?

— De câte ori am fost împreună la un restaurant mi-am pierdut apetitul.

— Din cauza atmosferei. Să mai încercăm o dată ? întrebă el încet.

Ea răspunse:

— Categoric, dar hai să mergem undeva lângă apartamentul meu ca să putem duce maşina în garaj, atât cât mai am unul. E un mic local destul de bun.

— Nu e în cartierul chinezesc ? se miră el.

Mâncare specifică Cantonului ?

— Aş prefera să mănânc estetic.

— Nu autentic ?

Îi spuse că nu avea nimic împotriva restauran- telor chinezeşti, atâta vreme cât era un loc intim şi mic, liniştit, fără lumini fluorescente şi podele cu linoleum, un loc unde se servea mâncare bună, iar garniturile nu erau îndoielnice.

— Estetic să fie, spuse el imediat.

— E un loc lângă casă.

— Când ne apropiem, să-mi spui încotro s-o luăm spre garaj.

' Se îndreptară spre vest şi apoi pe Eleventh Avenue. Pe când se apropiau de strada 23, zăriră un grup interesant de femei. Unele erau tinere şi drăguțe, îmbrăcate în lenjerie purtată ca haine exterioare, iar altele erau decăzute şi buhăite de prea mulți ani la aceleaşi colturi de stradă.

— Probabilitatea medie a vieții lor e în jurul vârstei de patruzeci de ani, deci cele care arată în vârstă au probabil numai în jur de treizeci de ani.

— De unde ştii atât de multe ?

— înainte de a lucra la Brooklyn General unele din acele femei îmi erau paciente la spitalul Roosevelt, unde lucram două nopți pe săptămână.

Era dureros.

— Coriander, nu poți salva lumea.

— Nu, spuse ea trist, nici măcar propria mea lume.

Până la urmă au mers la un restaurant chinezesc din apropierea apartamentului ei. Nu era foarte pretențios, în schimb era confortabil, cu aer condiționat moderat, nu cu obişnuitele adieri de aer rece, care făceau ca lumea să tremure când intra şi să transpire la ieşire, lucruri atât de comune în lunile iulie şi august în New York. Era exact ce doreau:

stilul- Cantonului şi estetic la un loc, cu licăriri de lumină, fete de masă din pânză şi cu garnituri bune.

Au fost conduşi către o banchetă într-un colt, fapt ce născu o mare dilemă: să stea unul lângă altul sau fată în fată ? Coriander se strecură prima şi îşi puse imediat poşeta şi câteva pachete lângă ea, ceea ce elimină orice alternativă. Stăteau fată în fată.

După ce se aşezară confortabil, comandară ceaiul, aperitivele, acestea fură servite şi ei puteau fi în sfârşit singuri.

— îl iubesc, spuse ea fără nici un avertisment.

Anunțase asta ca o provocare, ca un: ajută-mă să- trec- peste-durerea-asta, dovedeşte-că-e-în-viață, dovedeste-că-e-mort, scapă-mă-de-iad, dar nu-uita-

niciodată-fantoma-din-mijlocul-nostru; vino, pleacă, stai, du-te, fă dragoste cu mine, nu îndrăzni să încerci; ea dădea semnale mai rapid decât o navă pe mare în pericol.

Ce-ar fi putut spune ?

— Ce-aş putea spune ?

— Cuvintele nu mă vor opri să-l iubesc.

— Ce pot face ?

— îmi poţi spune ce înseamnă milionul de dolari.

Ochii ei de chihlimbar erau uimitori, migdalaţi şi plini de durere.

— Asta face parte din tot conflictul, spuse el, trecându-şi degetul pe marginea paharului. Pot să te mint sau să-ţi spun adevărul. Care variantă o preferi?

— Adevărul.

— De asta mă temeam...

O privi cu o tandreţe enormă şi încercă să vorbească cât mai blând.

— îţi aminteşti când ţi-am spus în Mexic că am în cele din urmă un martor gata să depună mărturie împotriva soţului tău ?

Era rândul ei să dea aprobator din cap, iar ochii încă îl mai fixau. El nu spuse nimic, se căută numai în buzunarul interior de la pieptul jachetei şi scoase nişte hârtii. I le oferi în tăcere peste masă. Porţiunile pe care trebuia să le citească erau evidenţiate cu galben. Era depoziţia lui Fernando Stampa, părţile ce se refereau la cele cinci cecuri fără acoperire pe care le-a semnat, totalizând un milion d

dolari şi la aprobarea acelor cecuri de către Danny Vidai,fără a avea fonduri în cont. şi la încasarea lor, după care fugise cu un milion de dolari în acea după-amiază de joi, înaintea weekendului de 4 iulie. Ea arăta ca şi cum ar fi fost pălmuită. Totuşi, citi şi reciti. Şi citi din nou de la capăt fiecare rând de pe cele trei pagini, apoi se opri. După ce puse foile de o parte a farfuriei, îl privi.

— Soţul meu trăieşte, spuse ea destul de calm.

Când a plecat de la bancă în acea zi, ştia că nu se mai întoarce.

Era poate prea calmă.

— A plănuit totul, continuă ea, dând uşor din cap şi deschizând gura. Trăieşte, repetă ea.

— Nu neapărat, spuse Adam, desi era indiscuta- bil mai bine să nu prelungească nesiguranţa.

Ea îl contrazise cu o mişcare a mâinii.

— Cum poţi spune asta dacă nu crezi nici chiar tu ? N-ai crezut niciodată – nici chiar înainte.

Ea ridică depoziţia.

— încă de la început, ai crezut că trăieşte.

— Dacă mi-am schimbat părerea e pentru că nu vreau să suferi mai mult. Lucrul acesta'e mai impor- tant pentru mine decât să dovedesc că am dreptate.

— Moartea nu e o părere, Adam, e o condiție.

El spuse:

— însemni foarte mult pentru mine.

Tonul îi era tandru când răspunse.

— Şi depind de tine mai mult decât de oricine dintr-un motiv sau altul, dar asta nu schimbă realitatea.

— Poate că există mai multe nivele diferite ale realității.

— De ce ar face una ca asta ? întrebă ea, alegând întrebarea cea mai relevantă.

— A riscat foarte mult pentru acel milion de dolari. în mod cert, a crezut că înseamnă mult pentru tine.

— Atunci înseamnă că nu ştia deloc ce era mai important pentru mine.

Îl privi.

— Cum se poate ca doi oameni să fie atât de apropiați şi să nu ştie practic nimic unul despre celălalt ?

— Numai dacă cei doi nu simt la fel această apropiere, spuse el încet, întinzându-se peste masă pentru a-i atinge mâna. Se întoarse la subiectul banilor, mâna lui încă atingându-i-o pe a ei.

— Jorge ți-a spus când îți va înmâna banii ?

Ea îşi retrase mâna.

— A spus că o să mă mai caute.

— Când?

— N-a spus decât că pleacă în Mexico şi că va lua legătura cu mine înainte de plecare, sau la întoarcere.

— Nu vreau să-l interoghez decât după ce îți predă banii.

— Asta înseamnă că va trebui să mă mai vezi sau, cel puțin, să vorbeşti cu mine...

El scutură din cap. Era o nebunie; ca şi cum ar putea sta deoparte. Reveni la subiect.

— Ai cunoscut vreodată un bărbat cu numele MacKinley Swayze ?

— Nu, nu cred.

— Soțul tău a vorbit vreodată despre el ?

— Din câte îmi amintesc, nu.

Adam se căută în buzunar şi scoase o fotografie.

— îl recunoşti pe acest bărbat ? întrebă el, arătându-i o poză de-a lui Swayze.

O cercetă o clipă.

— Nu, spuse ea ferm, nu l-am văzut niciodată.

Cine e ?

— E un suspect, replică Adam evaziv, apoi îi puse altă întrebare. Soțul tău ți-a dat vreodată motive să crezi că folosea banii Băncii Interfederale * în scopuri politice ?

Fusese pusă întrebarea de care se temea. Erau atâtea lucruri pe care le sesizase, dar nu avea nici o cale sigură de a şti dacă erau adevărate. Ceea ce ştia era despre începutul în Cordoba, când Danny o părăsise pentru a merge în Buenos Aires. înțelegea motivul pentru care el dispăruse în loc să dispară cu ceilalți în subsolul Şcolii de Inginerie Navală, iar când îl întâlnise din nou în New York, crezuse că lucrurile erau diferite şi că tot ce se întâmplase în Argentina luase sfârşit. Cât de multe ştia ? în loc să- i răspundă lui Adam, îşi pusese totuşi sieşi o întrebare.

— Mi-ai spus adevărul despre tot ?

Ochii li se întâlniră şi, pentru câteva secunde, nici un,ul nu vorbi, – Nu, spuse Adam în final. Nu ți l-am spus. Dar tu ? întrebă apoi.

— Nici eu.

— Atunci suntem chit.

— Am nevoie de aer, spuse ea deodată şi, fără nici un avertisment, se mută mai încolo pe banchetă, apoi îşi adună lucrurile. Adam nu mai ceru nota de plată, ci scoase din buzunar un teanc de bancnote (treizeci sau patruzeci de dolari) şi le lăsă pe masă, apoi se sculă. Oprindu-se numai pentru a lua depoziția pe care ea o lăsase în urmă, o ajunse şi o prinse de braț în timp ce ieşeau amândoi pe uşa restaurantului.

Merseră în tăcere, Adam ținându-i în continuare brațul. Nu vorbeau, ci numai se mişcau; într-un fel nu auzea, pentru că realizase faptul că erau atâtea lucruri pe care nu le ştia; nu vorbea pentru că exista posibilitatea ca singura persoană în care avea încredere în toată încurcătura asta să nu-i spună tot adevărul. Ceea ce o speria cel mai mult era faptul că nu ştia nimic şi ştia prea multe în acelaşi timp...

Era udă până la piele, iar în momentul următor îngheța, tremura, îşi înghițea lacrimile, trecând peste tentația de a râde de bucurie că Danny trăieşte, apoi îşi amintea că o părăsise fără un cuvânt măcar... Sprijinindu-se de Adam în timp ce mergea, încerca să lase în urmă acest coşmar. Era cea mai mare distanță dintre cele trei blocuri pe care o străbătuse în viața ei... Nu te opri,fato; dacă eşti în stare să ajungi acasă, poți ajunge oriunde. Ajunseră în cele din urmă şi se opriră. Portarul intră discret în hol, părăsindu-şi postul de pe trotuar. Ea se întoarse către Adam vrând să spună ceva, dar acesta zise:

— Vrei să te conduc sus ?

Ea aprobă. O prinse din nou de braț pentru a o

289 conduce înăuntru, spre lift, urcând cele paisprezece etaje. Uşa se deschise, scoțând la iveală un hol cu pereții căptuşiți cu mătase, cu marmură pe

jos, o lampă de bronz deasupra şi o oglindă înclinată pe perete. El îi dădu drumul, iar ea îşi căută agitată cheia în poşetă, deschise uşa şi intră în cameră.

Pe scurt, ea se întrebă dacă îi dăduse vreun semn dinainte sau dacă, pur şi simplu, stătea perfect sănă- toasă şi normală, iar apoi era în braţele lui, vărsând lacrimi pe jacheta lui cu dungi. El nu spuse nimic, o Jinu numai în braţe şi ea îi era recunoscătoare pen- tru asta. Nu-i spusese nici una din absurdităţile acelea tipice pe care le-ar fi spus oricine altcineva, mai mult pentru a-şi alina propriile dureri. întreaga ei viaţă cu Danny i se descifra numai după ce suspi- nele încetară şi se îndepărtă puţin în spate, suficient de mult pentru a nu mai fi îmbrăţişaţi deloc. Voia să-i spună lui Adam întreaga poveste în câteva propo- ziţii, numai pentru a termina odată pentru totdea- una: cum îl întâlnise pe acest argentinian chipeş, încântător, cult şi educat; cum fusese de la început şi până la sfârşit o lungă şi pasionată îmbrăţişare.

În schimb, plecă de lângă el, mergând în camera de zi, iar el o urmă şi se aşeză pe un fotoliu în faţa ei.

O surprinse când îi spuse atât de simplu:

— M-am îndrăgostit de tine.

Într-un fel era înspăimântată, dar era şi surprinsă.

— Nu trebuia să se- întâmple lucrul acesta „.

— Poate că e încă o realitate de înfruntat...

Luă o scamă sau două de pe braţul fotoliului.

— Se pare că nu-mi pot justifica sentimentele nici faţă de situaţia aceasta...

El întrebă, încreţindu-şi ochii într-un mic zâmbet:

— Despre ce e vorba, mai precis ?

Speră că încă nu şi-a pierdut simţul umorului.

Ea zâmbi.

— Despre sentimentele mele faţă de tine, spuse ea atât de încet, încât observă că el trebuia să se forţeze ca s-o audă.

— De ce trebuie să justifici ceva ?

— Pentru că totul e o greşeală.

— Şi ce era bine ? Faptul că te-ai îndrăgostit de Dajiny Vidai şi ai trăit tot iadul ăsta ?

— E altceva, argumentă ea, sunt căsătorită cu el.

— Dacă a murit, eşti văduvă, iar dacă trăieşte, singurul lucru nepotrivit e să fii căsătorită.

— Oricum, ar trebui să fugi de mine ca de dracu', să scapi de toată încurcătura asta.

— Vorbeşti serios ?

Ea nu răspunse. Atunci el adăugă:

— Mâine plec la Houston.

Ea întrebă, aproape intrând în panică.

— Cât timp vei fi plecat ' ?

Pe fața lui pute'a vedea aceeaşi expresie de grijă __ 291 incredibilă şi de interes împreună cu oarecare regret.

— Până mâine seară, doar dacă nu intervine ceva, dar te voi suna...

Era plină de contradicții.

— Lasă-mă să vin cu tine.

Ar fi fost tentant, tlacă nu i-ar fi păsat atât de mult.

— E mai bine să merg singur.

— Când vei şti ceva sigur ?

— în curând, poate, spuse el.

_ Poate niciodată, se gândi el.

Nimic nu se potrivea. Ea avea nevoie să se liniştească gi să aştepte, să-şi înfrângă confuzia şi disperarea. El se ridică, iar ea îl urmă până la uşă.

— Găseşte-l pe soțul meu, spuse ea uşor.

Îi trebuia curaj să-i ceară asta, dar şi mai mult curaj să vrea într-adevăr să-l găsească.

Adam încercă să reziste în continuare.

— încerc.

După ce uşa liftului se închise, ea stătu în holul acela mic, simțindu-se singură şi fără importanță.

Problema era în punctul de plecare (înainte de a-l găsi pe Danny sau înainte de-a o găsi el pe ea), de vreme ce relația lor trecută nu mai era clară, nici motivația, sentimentele sau pretextele. Serviți-vă, toată lumea, se gândi ea întorcându-se încet spre dormitor, doar că nu mai era mare lucru de luat.

Adam ajunse la aeroportul internațional din Houston cu un zbor comercial în mijlocul unei după- amieze arzătoare. Purta în mână o servietă veche, din piele maro, conținând fotogafii cu Danny Vidai, Jorge Vidai şi Fernando Stampa, toate decupate dintr-o broşură a Băncii Interfederale, pe care avea intenția să le arate celui de la societatea privată.

Avea şi transcrierea convorbirilor efectuate de la telefonul din holul aeroportului Houston Hobby, acea societate privată unde se oprise avionul Dassault Falcon în noaptea accidentului, pentru a se realimenta. După raportul lui Sothwestern Bell, au fost date câteva telefoane acasă la Danny Vidai, în noaptea de 3 iulie. Adam se gândi la câteva posibilități în legătură cu acele telefoane. S-ar fi putut ca Vidai să coboare, într-adevăr, din avion, când acesta aterizase pentru alimentare, să fi căutat prin terminal un telefon să telefoneze soției, apoi să se fi întors la bord. în acest caz, locul unde se afla acum era evident: era mort. Sau altcineva ar fi putut să dea acele telefoane şi, fără să ştie, s-ar fi îmbarcat în avionul destinat să se prăbuşească pe dealurile din Acapulco. Totuşi, având în vedere acel milion de dolari, cea mai logică posibilitate era că Vidai coborâse din avion când acesta aterizase pentru alimentare, mersese în

aeroport să-şi sune soția, apoi dispăruse în noapte. Coriander spusese că pe robotul telefonic erau câteva apeluri neurmate de mesaje. Sigur era faptul că Houston fusese ultimul loc din Statele Unite sau din altă parte unde avionul fusese văzut întreg, înainte de a pătrunde în spațiul aerian mexican. Altfel spus, piloții şi oricine se mai afla la bord mai aveau de trăit din momentul decolării în spațiul aerian texan două ore şi patruzeci şi cinci de minute.

Când Adam venise la aeroportul Hobby să stabilească o întâlnire cu Kit French, cel care fusese de serviciu pe 3 iulie, fusese uimit să afle că French deținea nu se ştie cum, fragmente din raportul original al mexicanilor în legătură cu accidentul.

Bazându-se pe conținut şi pe propriile sale calcule despre anumite perioade de timp şi modele de zbor, acesta ajunsese la concluzia că existau prea multe discrepanțe şi întrebări fără răspuns pentru a accepta versiunea mexicană a evenimentelor. Cu cât studia mai mult anumite date, cu atât îi displăceau mai mult – nu numai că nu-i plăcea. dar nu credea nimic. Poate de aceea Agenția Federală' a Aviației din Washington şi Departamentul Prezidențial al Aviației din oraşul Mexico au făcut o declarație comună, invocând eroarea de pilotaj ca fiind cauza oficială a accidentului. La scurt timp după aceea, toate documentele au fosf sigilate definitiv, fără vreo explicație suplimentară. în mod ironic, singura investiție în curs de desfăşurare era cea condusă de procuratura districtuală, reprezentată prin Adam.

Aceasta intentase o citație federală. Vidai fusese reperat de curând, de câteva ori, prin țară.

Înarmați cu fotografii ale bancherului argenti- nian, agenți FBI căutaseră prin toată America, urmând diferite piste şi luând declarații de la un număr mare de martori potențiali ceea ce se dovedi în final a fi o pierdere de timp. Câteva din poveşti erau chiar amuzante... Un client al băncii pretinsese că l-a văzut pe Vidai urcând într-un Cadillac alb decapotabil la aeroportul internațional Fort Lauderdale. Minciuna mersese atât de departe încât afirmase că Vidai se întorsese chiar şi-i făcuse cu mâna, când acesta îl strigase pe nume. Un alt client jurase că l-a văzut pe Danny cu barbă şi ochelari de soare, în compania a două blonde, mâncând clătite la un motel din New Orleans la cinci dimineața. Dar cea mai bună era o poveste cum că Danny Vidai se afla în camera de aşteptare a unui renumit chirurg estetician din Beverly Hills, cu fața înfăşurată în bandaje. în acel caz, reperarea fusese meticulos verificată, iar pacientul'în cauză se dovedise că nu era Vidai, ci un actor de televiziune de mâna a doua, ce dublase odată pentru Râul Julia pe ecran.

Pe drumul de la poartă spre biroul de închiriat maşini, Adam încerca să-şi imagineze gândurile, temerile, impresiile şi regretele lui Danny Vidai. Era un proces care nu-i era complet necunoscut, având în vedere faptul că Adam trăia în ultimele luni toată experiența lui Vidai. Mergând prin aeroport, Adam se întreba

dacă Vidai trecuse tot prin acel terminal imens pe data de 3 iulie şi dacă observase aceleaşi lucruri pe care le vedea el acum.

Aeroportul era o întindere de gherete cu mâncare şi lumini de neon, cu panouri suspendate, oferind practic tot ce şi-ar fi putut dori cineva pentru a fi ajutat în viață. Telefonați pentru o Rugăciune era cel mai proeminent, se putea telefona foarte uşor la l- 900-999-Dumnezeu sau, dacă problema era sentimentală,formai7-iW-599-Dra

oiîe.Depresiunile erau uşor remediate dacă formai l-900-999-Ajutor, ceea ce nu trebuia confundat cu l-900-999-Durere, ce aducea uşurarea în persoana unui chiropractician.

Cărucioarele electrice pluteau pe podeaua netedă a aeroportului, doamne cu părul albastru şi cu glezne umflate ce mângâiau căţeluşi stăteau lângă bărbați care mângâiau pungi cu tequila. Pe pereți erau aliniate afişe publicitare cu detalii despre Juarez, unde te puteai Căsători sau unde te puteai Despărți; fotografii cu fete indiene, cu cosițe lungi şi fuste scurte, care făceau semne eu mâna vizitatorilor centrului de congrese; alte afişe pornografice, cu blonde în bikini sumari, pozând la marginea piscinelor unor moteluri şi cluburi de sănătate.

În timp ce-şi plătea ziarul cumpărat., se gândea la Coriander, imaginândil-şi reacția ei la brice era tipic Americii şi atât de necaracteristie New Yorkului.

Aeroportul Hobby din Houston era o clădire din lemn, cu un singur etaj, ce efectua zboruri Charter, închiria avioane, le depozita şi oferea cursuri de zbor. Parcând maşina închiriată într-un spațiu din fața clădirii, Adam o porni de la capăt, mergând pe pistă şi presupunând că avionul parcase unde stătea acum un Piper Cub. Numără scările până la intrarea în terminal, apoi intră. întf-un colț de la recepție, se afla o tejghea lungă pe care se găsea un microfon pe un suport şi un telefon. Lângă celălalt perete, era o canapea din tweed, două scaune de căpitan, din pânză de cort, iar între ele o măsuță plină cu reviste de la Penthouse la -Playboy, de la National Geographic la National Enquirer. într-o parte erau îngrămădite multe jurnale de aeronautică. Deschizând altă uşă, Adam părăsi recepția şi intră chiar în salon, aranjat şi strălucitor, mirosind ca interiorul unui taxi newyorkez nou-nouț.

Când Adam intră în cameră, un bărbat de vârstă mijlocie, ce purta jeans, cizme de cowboy şi un impermeabil, se ridică în picioare. înalt şi slab, cu pielea ciupită de vărsat şi capul acoperit cu păr alb, el se apropie de Adam, ducând sub braț nişte hârtii şi un tub poştal.

— Eu sunt Kit French, spuse el, iar dumneata trebuie să fii de la procuratură.

Adam se prezentă, îi strânse mâna, apoi îl urmă într-un colț unde se aflau nişte scaune şi o măsuță.' – întotdeauna e aşa linişte aici ? întrebă el, după ce se aşezară.

— Vremuri rele, aproape nimeni nu-şi permite să închirieze echipament privat din cauza prețului mare al combustibilului şi a nenorociților ălora cu cămilele lor...

Adam ignoră această remarcă şi încercă să îndrepte conversația spre motivul venirii lui la Houston. Dar nu putea trece la subiect până nu asculta înțelegător cum bărbatul vorbea despre prietenia lui cu Roy, copilotul şi despre pierderea grea pe care o simțea.

Punându-şi servieta pe masă, Adam o deschise şi scoase din plicul de cânepă de Manilla trei fotografii pe care le întinse în fața bărbatului. Ele înfățişau pe Danny Vidai, Jorge Vidai şi Fernando Stampa.

— Recunoaşteți pe vreunul dintre aceşti bărbați ?

French nu ezită. Arătă direct spre poza lui Danny Vidai.

— Ăsta e: ăsta e tipul care a coborât din avion.

— Dar ceilalți ?

Bărbatul dădu dîn cap.

— Nu, nu i-am văzut niciodată.

Mai studie un minut poza lui Danny.

Adam se hotărî să meargă mai departe.

— înțeleg că ați vorbit cu el, începu el. Cine a început conversația ?

French arătă spre un alt grup de scaune şi mese din partea cealaltă a camerei.

— Stăteam acolo să îmi beau cafeaua cu prietenul meu Roy, când tipul m-a întrebat dacă erau mesaje telefonice pentru el. Spune'a că aşteaptă nişte telefoane de afaceri. ' – Avea mesaje ?

— Nu, nici unul.

—; Şi, dacă înțeleg bine, i-ai spus lui Luckinbill că.l-ai auzit dând câteva telefoane.

— Asta s-a întâmplat când a mers la cabina tejefonică, aşa că nu prea am.auzit ce a vorbit, pentru că uşa era închisă tot timpul. L-am văzut dând telefoane,", iar când a deschis uşa, l-am auzit formând numărul şi închizând. în hol era linişte şi foarte cald. pentru că aerul condiționat e reglat la minimum când nu prea e nimic de făcut. Ştiți, economie de curent.

Tipul dădu din umeri.

— în cât timp au fost efectuate serviciile de avion?

— Aş zice în aproximativ patruzeci şi cinci de minute.

— Ce s-a întâmplat apoi ?

— Am văzut pe fereastră cum se terminase alimentarea. Pilotul era la toaletă, iar eu şi Roy terminasem de băut cafeaua. Atunci tipul a ieşit din cabina telefonică şi a început să spună ceva despre necazuri cu afacerile în Houston.

— Se punea problema ca el să stea în Houston ?

French arăta puțin stânjenit.

— Cred că am început să forțez spunând că era zi liberă, afacerile mergeau prost şi speram să primesc o taxă de magazinaj. Le-am oferit chiar un preț bun.

— Când V-a anunțat decizia lui ?

— Nu m-a anunțat, pentru că s-a ivit chiar atunci un alt tip, prietenul lui, presupun, iar cei doi au ieşit şi au vorbit afară aproximativ cincisprezece minute.

Am sentimentul că celălalt tip a apărut pentru a rezo- lva afacerile într-o întâlnire parcă aranjată dinainte...

Adam îşi notă câte ceva.

— L-ați putea descrie ?

— Nu avea mâini, numai două cârje de metal...

Înalt, slab; mai mult decât slab, era deşirat. Avea părul negru şiprobabil, în jur de treizeci de ani. E greu de spus...

— Ce s-a întâmplat apoi ? întrebă el, ridicându-şi privirea.

— Vedeți microfonul de pe suportul acela ?

French gesticula către recepție. E bine, l-am reglat la maximum, aşa încât să aud dacă sună telefonul la difuzoare, fie că eram aici, fie că eram afară. Am primit un telefon în legătură cu un alt avion ce urma să aterizeze pentru servicii urgente. Aveau nevoie de camionul meu şi de un om să-i ajute, aşa că am fost prins în treaba asta...

— Unde erau ceilalți ?

— Roy era deja afară, cu pilotul lângă avion, iar pasagerul vorbea încă cu tipul acela pe pistă, la jumătatea distanței dintre avion şi salon.

— Cât timp ați vorbit la telefon ?

— Aproximativ cinci minute, dar după aceea am avut probleme cu formele de aterizare; nu le găseam; deci, cu totul, am fost reținut aici cam cincisprezece, poate douăzeci minute.

— Vă amintiți ce fel de avion era acela care avea nevoie de servicii urgente ?

Bărbatul se gândi un minut.

— Un Cessna cu două motoare.

— Mai aveți formele de aterizare ?

— Se află la dosar, în aeroportul principal.

— Ați recunoaşte pilotul ?

— Nu l-am văzut, am vorbit doar cu el prin radio.

— Ce vă amintiți în legătură cu el ?

— Doar că vorbea engleza foarte prost...

Inima hai Adam începu să bată mai tare.

— Cu un accent spaniol ?

— Nu, nu era spaniol, era mai mult slav sau cam aşa ceva. Avea un accent străin puternic, dar nu era spaniol.

— Cine a coborât din celălalt avion ?

— Nimeni. 1 – Şi n-ați văzut pe nimeni urcându-se ?

— N-am văzut prea multe...

Bărbatul arăta stânjenit.

— Ce s-a întâmplat când v-ați întors afară ?

— Avionul lui Roy mergea deja pe pistă şi aştepta pe platformă confirmarea aeroportului internațional.

Adam se simțea sleit de puteri, ca şi cum ar fi trecut prin cele patruzeci şi cinci de minute de realimentare, pas cu pas, cu lanțuri de fier la glezne.

— Ați văzut undeva pasagerul, prin terminal sau în locul de parcare ?

French scutură din cap.

— Nu, nicăieri, dar, ca să fiu cinstit, nu m-am uitat după el, pentru că am presupus că era în avion sau că s-au înțeles cu privire la taxa aceea de depozitare în hangar.

Adam adună fotografiile care se mai aflau încă pe masă.

— Mi-ați spus că dețineți fragmente din rapoartele despre accident... Cum de aveți ?

— Nu contează de unde le am, important e că nimic nu are sens.

Adam aprobă din cap.

— Ce vreți să spuneți ?

— E prea simplu să afirmi că eroarea de pilotaj a fost cauza accidentului, mai ales că trupurile sunt incinerate, certificatele de deces sunt semnate, iar toate celelalte dovezi au dispărut convenabil.

Se uită cu atenție la Adam, apoi continuă.

— Nu cred nimic în toate astea, aşa cum v-am spus şi la telefon.

Adam se aplecă să vadă mai bine ceva ce semăna cu o hartă.

— Haideți să revedem totul.

French dădu aprobator din cap:

— Să vă arăt ce-am făcut. Am luat o hartă de aviație şi am desenat o linie ce simula conturul pământului până la distanța de o sută cincizeci şi.

cinci de mile din Acapulco. Apoi, am schițat pe har- ta sosirilor, care e linia asta punctată şi care arată ca o scară. Se numeşte " north animi code " sau " codul sosirilor din nord. " şi nu e altceva decât un model aplicativ pentru piloții care zboară fără vizibilitate.

— Ce vă face să credeți că zburau fără vizibi- litate ?

— Noaptea totul este fără vizibilitate, replică French, întorcându-se la grafic. Asta înseamnă că piloții au aderat la acest cod de zbor şi au făcut exact ce le-a indicat computerul, adică au urmat conturul scării.

Arătă cu degetul seria de linii punctate.

— Şi această scară arată clar că drumul nu era deasupra acelor munți ce înconjură Acapulco.

French îşi puse mâna pe plicul din cânepă de Manilla.

— Partea aceasta din transcrierea raportului accidentului mă ajută să dovedesc că am dreptate. De aceea am făcut graficul.

— – Se poate să fac nişte fotocopii ?

— Am să vă dau totul, îl asigură French, le-am făcut deja.

— Minunat.

French îşi frecă bărbia.

— Voiam să vă explic mai întâi cum funcționează radioul din cabina pilotului. Făcu o pauză.

— Nu dacă nu ştiți deja...

— Imaginați-vă că nu ştiu nimic şi îmi veți acorda mai mult credit decât merit. Adam surâse forțat.

— într-un cuvânt, iată despre ce e vorba. în toate transmisiunile de înaltă frecvență există ceva numit " linia de observare ". Aceasta înseamnă că " dacă o vezi,poți vorbi cu ea ". Deci, chiar aici, douăzeci şi nouă de mile de Acapulco, continuă el, revenind la grafic, e un loc numit," intersecția taurului". Nici un avion care zboară pe aici nu are voie să coboare sub 13.000 de picioare înălțime...., – Cine le interzice ? îl întrerupse Adam.

— Siguranța traficului aerian.

Întoarse graficul aşa încât Adam să poată vedea partea din dreapta.

— Partea transcrisă, pe care o am aici, spuse el indicând plicul, arată că piloții au realizat contactul radio cu oraşul Mexico la înălțimea de 14.000 de picioare sau la treizeci şi cincî de mile de Acapulco, ceea ce plasează avionul în limitele " regulamentului taurului ". Până aici totul e bine...

Adam dădu încet din cap, micşorându-şi ochii din cauza concentrării.

— De unde începe discrepanța ?

— Chiar de aici, de la 14.000 de picioare înălțime.

— Dar am crezut că se încadrează în limitele radioului.

— în mod obişnuit, da, numai că acela care a creat mica piesă de teatru a uitat de munți.

Schiță un zâmbet.

— Aceştia blochează turnul de transmisiuni...

— "Dacă nu vezi, nu poți vorbi", repetă Adam regula. Dar greşeala de pilotaj ?

— Mexicanii vor ca toată lumea să creadă că aşa s-a întâmplat şi aici începe să se afunde. Raportul accidentului localizează întregul profil de zbor sub orice " linie de observare " a frecvențelor înalte, cu excepția ultimului punct de control radio, care ar fi, putut fi la şaptezeci şi cinci de mile în afara oraşului Acapulco sau la 35.000 de picioare înălțime.

— Acela " a fost " ultimul punct de legătură cu avionul ?

— E discutabil, deşi mexicanii pretind că pilotul a citit greşit altimetrul şi a raportat că se află la treizeci şi cinci de mile depărtare şi paisprezece mii de

picioare înălțime în loc de şaptezeci şi cinci de mile depărtare şi treizeci şi cinci de mii de picioare, ceea ce e o greşeală a naibii !

— Dar eroarea de pilotaj în acel punct ?

French scutură din cap.

— Posibilitatea asta e atât de vagă încât aproape nu există.

— De ce ?

Bărbatul se dădu pe spate pentru a explica.

— Există punctul acesta deasupra oraşului Mexico numit " zona terminală de control ",*unde traficul aerian e întotdeauna dens. Orice zbor în acea zonă trebuie să ia legătura cu turnul de control la distanță de câteva minute. în acel punct, avionul era urmărit constant de Mexico.

French se aplecă din nou.

— Urmați-mă aici. Avionul raportează la fiecare câteva mile deasupra oraşului până trece de acel punct, iar atunci se află la numai o sută douăzeci de mile de Acapulco, ceea ce în timp ar însemna aproximativ douăzeci şi cinci de minute.

Adam începu să dea din cap încet, înțelegând din ce în ce mai bine.

— Continuați...

— Mexicanii vor să-i facă pe toți să creadă că pilotul face deodată această imensă greşeală după ce raportase corect tot timpul deasupra oraşului Mexico.

În loc să spună că se află la şaptezeci şi cinci de Acapulco, el spuse că e la treizeci şi cinci de mile, ceea ce ar însemna o diferență de opt minute sau o eroare de 50% de la poziția confirmată deasupra "zonei terminale de contml".

French îşi înălță încet capul.

— Dacă pilotul ar fi traversat încet oceanul, iar Mexico ar fi fost primul punct de control, aş fi înțeles o asemenea greşeală. Dar nu când raportează continuu la câteva minute distanță.

— E o greşeală de patruzeci şi cinci de mile, spuse Adam gânditor, cu ochii ațintiți asupra bărbatului.

— N-ar fi putut face asta. Dacă ar fi deviat, l-ar fi detectat cineva dinainte, când zbura deasupra oraşului. înseamnă că cineva s-a jucat cu datele.

— De câți oameni ar fi nevoie pentru a altera faptele într-un asemenea caz ? întrebă Adam.

— Depinde, răspunse French. Cinevacare are puterea de a cere toate informațiile," după ce faptul s-a consumat". Majoritatea indivizilor de la turnul de control au mai multe avioane decât ştiu ce să facă cu ele. Nu-şi vor aminti de un avion privat...

— Chiar dacă s-a prăbuşit ?

— Numai dacă nu au extras informațiile... Iar dacă acest lucru a fost făcut de cineva implicat într-o misiune de acoperire, nu au de unde să ştie.

Adam se gândi, apoi se întoarse la grafic.

— întoarceți-vă la accident... Nu sunt lămurit cu punctul de impact sau cel puțin din afirmațiile mexicanilor reiese că a fost punctul de impact. în definitiv, erau toți munții aceia, nu puteți rtega asta.

— Continuați, care e punctul de impact ?

— 7600 de picioare, răspunse Adam.

— Sau o depărtare de patruzeci şi cinci de mile, spuse French.

— Aşa este, aprobă Adam, nu e posibil ca avionul să se sfărâme de munți acolo.

French se mai alecă o dată deasupra graficului.

— Uitați care-i problema. Sunt dispus, să zicem, să cred tot ce spun mexicanii despre avion că a reajizat contactul la treizecişi cinci de mile depărtare şi să presupunem că sunt dispus să fac o excepție în ceea ce priveşte " linia de observare " şi faptul că munții erau în drum. Poate e o gaură în teren care- mi scapă şi pe care a descoperit-o pilotul, aşa încât a coborât şi a realizat contactul radio...

— Dar ? întrebă Adam atent.

— Cum naiba poate un avion să realizeze contactul la treizeci şi cinci de mile depărtare de destinație şi apoi să se prăbuşează la patruzeci şi cinci de mile ? Numai dacă pilotul n-a luat legătura înainte de a duce avionul înapoi în nori pentru a se prăbuşi ?

El scutură din cap.

— Nu se poate aşa ceva. Avionul era deja în picaj.

Avea logică.

— Ce presupuneți că s-a întâmplat ?

— Explozie.

— O bombă ?

— Ei bine, să spunem că e mai puțin probabil să fi fost din cauza combustibilului din moment ce rezervorul era aproape gol în acel moment.

— Dar de ce aici ? insistă Adam. De ce ar risca cineva să aştepte până în ultimul moment pentru a sări în aer ?

— Dumneavoastră aveți răspunsul, spuse French, e mai uşor să acoperi pe cineva în Mexico decât în America.

El făcu o pauză.

— Şi mai e ceva. V-ați izbit de cea mai mare ironie din toate.

— Şi anume ?.

French schiță un zâmbet.

— Mexicanii s-au bazat pe eroarea pilotului, iar bombardierul pe acuratețea lui.

— Ce vreți să spuneți ?

— Pentru ca bomba să explodeze la exact zece mii de picioare trebuia să se atingă exact acel nivel de altitudine deasupra unor locuri precise.

— Asta înseamnă că bomba ar fi explodat înainte, chiar dacă avionul ar fi fost obligat să aterizeze forțat dintr-un motiv oarecare în Mexico, spuse Adam uşor.

— Exact, întrucât Mexico se află la şapte mii de picioare înălțime...

— Ce fel de bombă explodează la o altitudine dinainte programată ? întrebă Adam, fiind sigur de răspuns.

— Una acționată de un altimetru şi un ceas care să fixeze explozibilul.

— Care e cel mai eficient explozibil ? continuă Adam, încercând să-şi mențină nivelul vocii.

— Probabil trinitrotoluenul.

— Aşa se explică de ce toți acei copaci au rămas în picioare, îşi spuse Adam aproape numai pentru el.

Îl privi pe acel bărbat.

— Aşa cum a spus şi Luckinbill, Dacă' avionul s-ar ti prăbuşit pe vârful muntelui, toți copacii ar fi fost distruşi ca bețele de chibrit.

— Totul arată că a fost o explozie în aer, spuse French trist.

Amândoi tăcură câteva momente, fiecare pierdut în gânduri, apoi French spuse:

— Trebuie să plec. Vine un alt avion în zece minute.

Se' ridică şi-i întinse mâna. Se ridică şi Adam, îşi dădură mâinile, apoi Adam îl privi cum înfăşoară graficul şi-l pune înapoi în tub.

— Poftim, spuse French, acesta e pentru dumneavoastră,împreună cu transcrierea. Eu am alte copii...

— Vă mulțumesc foarte mult şi păstrăm legătura.

O să vă anunț ce rezolvăm cu toată situația asta.

Se opri.

— V-aş fi recunoscător dacă m-ați căuta în caz că aveți noutăți...

— V

aş da un sfat pe care sunt convins că-l ştiți deja.

— Care e acela ?

— Singurul mod de a dovedi că n-a fost eroare de pilotaj este de a găsi cutia neagră.

— încercăm, domnule French. E în interesul nostru să dovedim că n-a fost vina pilotului, pentru că avem de-a "face cu mult mai mult decât un accident de avion.

— Al dracului păcat! spuse French, dând din cap.

Bătându-l pe umeri pe Adam, îi spuse:

—.Faceți ce puteți şi păstrați legătura cu mine.

— Mulțumesc, replică Adam, aşa să faceți şi dumneavoastră.

Toată povestea asta era sfâşietoare. Adam a stat acolo un minut-două după care s-a îndreptat spre cabina telefonică. Din nou aşteptă puţin, apoi se strecură înăuntru, se aşeză, închise uşa, deschise uşa, hotărî...

Ştia numărul pe de rost. Ridică receptorul, formă numărul, aşteptă vocea electronică a telefonistei să se audă pe linie ca să-şi poată introduce numărul cărţii de credit. Ascultă cum sună telefonul – o dată, de două ori, de trei ori – apoi auzi vocea ei', parcă fără respiraţie.

— Alo !

— De ce nu eşti la spital ?

— De aceea ai sunat, ca să mă întrebi de ce nu sunt la spital?

— Nu, spuse el, am sunat...

De ce dracu' sunase dacă nu să-i audă vocea ?

— Eşti în Houston ? întrebă ea, umplând tăcerea.

— Sunt pe punctul de a veni acasă.

* Acasă ! Stătea acolo, cu bărbia pe partea de jos a receptorului, iar acesta era între bărbie şi umăr.

'- Parcă ţi s-ar fi înecat corăbiile, spuse ea cu o nuanţă de îngrijorare în glas, ce s-a întâmplat ?

Îi putea vedea faţa atât de clar, ridul acela dintre sprâncene şi capul aplecat într-o parte. îşi închise ochii, iar receptorul încă se balansa între bărbie şi umăr.

— Poate sunt obosit, spuse el, deşi nu mai ştiu ce înseamnă să fii obosit pentru că nu mai am termen de comparaţie.

— Mă simt vinovată când spui asta.

Se ridică în cabină şi se lovi la genunchi de raftul ce susţinea telefonul.

— Eu sunt cel care ar trebui să se simtă vinovat.

Sunt evreu...

— Au sosit astăzi cutiile...

— Acum chiar mă simt vinovat. Dacă aştepţi o zi, te ajut.

— Mulţumesc, dar nu poate face nimeni altcineva ce fac eu acum. Sortez...

O viaţă, se gândi ea, dar nu spuse nimic.

El inspiră. Era incredibil cât de mult îi lipsea, o femeie pe care aproape n-o cunoştea (dacă era vorba de timp) şi, totuşi, îi ştia pe de rost fiecare detaliu fizic.

— Am să-ţi arăt ceva interesant, spuse el, apoi îi explică pe scurt teoria lui French şi-i spuse despre grafic.

Avea nevoie s-o vadă, chiar şi numai pentru a vorbi despre caz...

— Lucrezi mâine ?

— Numai jumătate de zi, răspunse încet, dpuă- sprezece ore.

— Nu crezi că ar trebui s-o laşi mai moale ?

— Mă ţine în viaţă.

— Nu şi sănătoasă...

— Adam, nu sunt bolnavă, sunt însărcinata.

Simți o strângere de inimă. Ar fi putut fi altfel pentru amândoi – el ar fi putut iubi puțin mai mult pe mama copilului lui şi mai puțin pe mama copilului altuia.

— Ce-ai zice dacă te-aş suna când aş ajunge şi aş trece pe la tine, dacă n-ar fi prea târziu ?

— Adam, se mai poate aştepta, spuse ea, revenindu-i în glas acea notă de îngrijorare. Mai bine du-te acasă, dormi bine peste noapte şi vorbim mâine.

Nu trecu neobservat faptul că între ei exista acum o intimitate.

— Să vedem cum mă simt când ajung, spuse el, dându-şi capul pe spate. Dar îşi aminti în acel moment.

— Apropo, ştii pe cineva sau ți-a vorbit Danny vreodată de cineva care are cârlige în loc de mâini ?

O auzi gâfâind.

— Ce s-a întâmplat ?

— Adam, vino acasă, şopti ea, te rog...

El se ridică în cabina telefonică.

— Ce s-a întâmplat ? repetă el.

— Vino acasă, te aştept...

El stătea acolo de câteva minute, în acea cabină telefonică, cu receptorul în mână, deşi ea închisese deja.-Despre ce dracu' era vorba ?~în fiecare zi, se ivea ceva.care-l implica şi mai mult în toată situația asta şi care-l făcea să accepte cu un fel de inevitabilitate plină de regrete față de atracția pe care ea o avea asupra lui. Şi ceea ce făcea ca lucrurile să fie şi mai dificile era faptul că nimic din ceea ce suferise n-o zdrobise, nimic din ce se întâmplase până acum nu stinsese acea lumină de revoltă din ochii ei. Nu încă...

PARTEA a Illa.. Au ales Patagonlapentru izolarea ei absolută şi climatul aspru; n-au vrut să se îmbogăţească." în Patagonîa, de BRUCE CHATWIN.. Un om poate trăi o singură mare pasiune în viață" JUAN PERON, atunci când a fost rugat să le compare pe EVITA şi ISABEL.

Capitolul 17 " Cârlige metalice în loc de mâini". Coriander nu se putea gândi la altceva în timp ce sorta cărți şi hârtii în cutii sau le arunca la gunoi. O parte din ea respingea chiar şi posibilitatea ca Hernando să trăiască, iar cealaltă credea lucrul acesta de parcă l-ar ti văzut cu ochii ei. Era destul de deşteaptă pentru a-şi da seama că era mai presus de Hernando şi de sentimentele ei rănite faptul că nu luase legătura cu ea între eliberarea şi " sinuciderea " lui sau între eliberare şi dispariție. Faptul că i-ar ti putut salva viața prin sacrificiul propriei fericiri era mai presus de propria-i vină. Totuşi, se pare că există o mică confuzie, deoarece soțul ei nu mai era dispărut şi presupus mort, ci mai degrabă mort şi presupus dispărut.

În drum spre hol se opri şi se uită în oglindă. Pe un obraz şi pe vârful nasului avea urme de praf, iar părul îi era căzut pe spate şi nepieptănat. Nu-şi şterse nici măcar murdăria" şi nu-şi aranja părul, când deschise uşa. Adam se afla în apartament nu mai mult de o secundă când îi luă mâinile şi începu să-i explice:

— Ştiu cine e bărbatul acela din Houston cu cârlige metalice..., El încercă să o calmeze.

— Calmează-te.

Dar ea era prea agitată.

— Nu am nici o îndoială că Danny trăieşte...

El îşi întoarse mâinile pentru a i le cuprinde pe ale ei.

— De unde ştii ?

Ea vorbea incoerent.

— Bărbatul cu proteza metalică, cel din aeroport, e cineva care ne era foarte apropiat amândurora în Argentina.

Se cutremură.

— Nu înțelegi ? E Hernando...

El nu-şi amintea...

— Prietenul meu, cel cu care am fost în noaptea când a " dispărut".

— Dar Danny ti-a spus că a murit, că s-a sinucis..., Era ceva aproape comic în toată situația asta.

— Pentru soțul meu, " mort " înseamnă altceva decât pentru ceilalți.

Nu avea ce să argumenteze.

— Dar mi-ai spus...

— Nu Adam, începu ea păşind, te-am mințit...

Adăugă: Am mințit prin omisiune.

— Linişteşte-te, Coriander şi încearcă să-mi explici pe îndelete.

— Cu câțiva ani mai târziu, când l-am întâlnit pe Danny în New York, printre primele lucruri care l-am întrebat a fost despre Hernando...

— Atunci ți-a spus despre mâini ?

Eădădu aprobator din cap.

— Şi când mi-a spus că la scurt timp s-a sinucis...

— Dar cadavrul ?

— N-am întrebat, nu m-am gândit să întreb.

Era cuprinsă de durere.

— Eram atât de imuni pe atunci încât nu ne-am aşteptat la un cadavru.

— Şi acum apare în Houston.

Se apropie de el cu un pas până se găsi în brațele lui şi cu capul pe umărul lui.

— Sunt atât de obosită, spuse ea.

Adam o ținea în brațe.

— Ştiu, o calmă el, toți suntem.

Îşi ridică uşor capul şi îl privi.

— Mergem să stăm undeva jos ?

— Dacă găsim un loc în toată harababura asta.

Scuzându-se pentru dezordine,îl conduse prin tot apartamentul, ocolind mai mult pentru a-şi aduna gândurile decât pentru a-i arăta ce fusese viața ei.

Merseră pe podelele lustruite perfect, cu o carpetă orientală aşezată întâmplător, prin coridoare unde erau aliniate schije de Piranesi şi Ensor, printr-un mic salon unde se găseau antichități în diverse stadii de aşteptare pentru a fi împachetate şi trimise de unde veniseră, pe sub un arc gotic, într-un salon mare, în care tablourile erau deja coborâte de pe pereți şi se odihneau pe duşumea. Acolo se opriră, lângă un şir de ferestre ce ocupau un perete întreg.

— îți pare rău că pleci din apartament ? ' – Sunt atâtea lucruri de care îmi pare rău şi care îmi provoacă tristețe,dar acesta nu e unul dintre ele.

— Când te muți ?

— Duminica viitoare.

— Atât de curând ?

— Nu-mi permit să mai stau încă o lună aici şi nici n-aş vrea chiar dacă aş putea. Duminica e singura zi în care am timp.

— Unde ai să mergi ?

— De unde am venit, spuse ea cu o nuanță de ironie în glas.

— Buenos Aires ?

Se gândise puțin şi la posibilitatea asta...

— Nu, mă întorc în vechiul meu apartament din partea de vest a oraşului, unde am locuit înainte ca Danny să mă găsească.

— E o idee bună ?

— Nu mai ştiu. Simt că îmi pierd controlul.

— Cred că te descurci foarte bine.

Nici unul dintre ei nu vorbi timp de câteva momente, ci priviră pe geam. Luminile oraşului străluceau în toate direcțiile: spre sud, unde deasupra unui grup de zgârie-nori, timpul şi temperatura se schimbau măsurate în secunde şi grade; către vest, de-a lungul parcului central, deasupra siluetelor nocturne mohorâte ale Muzeului de Arte Meteopolitan şi deasupra terenului de joacă, " unde se vor juca copiii, draga mea ".

— Vezi terenul acela de joacă ? arătă ea cu mâna.

El se mută mai aproape.

— Da. De ce ?

— Odată mi-am pus toate speranțele în acel teren de joacă. Obişnuiam să stau aici şi să-mi imaginez copiii acolo. îmi inventam propriul program de muncă, aşa încât să nu ratez nici o oră fără ei când mă întorc de la slujbă...

Privi pe fereastră.

— Credeam cu adevărat că putem avea tot – dragoste, o familie, siguranță...

— Ştii ce cred eu ?

Ea dădu din cap.

— Că nu ai crezut niciodată asta...

Se uită încă o dată cu atenție la parc.

— Poate îmi doream atât de mult încât a devenit real pentru mine.

— Părinții tăi au fost fericiți ?

— Părinții mei sau beau când se certau, sau toastau unul pentru celălalt după ce se împăcau.

— Asta se întâmpla întotdeauna în fata ta ?

— Destul de des ca să hotărăsc că viața mea va fi diferită. Eram convinsă că dacă renunț la pasiune, îmi rămâne sănătatea mintală şi apoi, când l-am întâlnit pe Danny, am crezut că le pot avea pe toate.

Zâmbi vag.

— Pasiunea, judecata sănătoasă şi, bineînțeles sentimentul de culpă...

— în legătură cu ce ?

O atinse tandru pe obraz.

Ea se întoarse şi stătea acum cu spatele la geam.

— Cu alegerea pe care a trebuit să o fac în acea noapte. Dacă îl părăseam pe Danny şi veneam acasă, tata făcea tot ce putea pentru a-l elibera pe Hernando.

— Deci te-ai convins pe tine însăți că, dacă te măriți cu Danny, cel puțin ce i s-a întâmplat lui Hernando nu era în zadar, nu-i aşa ?

Ea făcu un semn afirmativ din cap.

— Aşa e, spuse ea uşor, apoi îi luă mâna. Vino!

Îl conduse spre ieşirea din camera de zi, printr-un alt coridor, unde erau aliniate pe un perete tablouri în miniatură, iar pe celălalt câteva desene primitive sud-americane şi mexicane. Ea se opri în fața unei fotografii mărite a unui copil nu mai mare de cinci-şase ani. Purta pe față zâmbetul lui Coriander şi un şorț de copil. în picioare avea pantofiori cu toc, iar în mâna mică şi fragilă ținea o agendă voluminoasă.

— Asta sunt eu ! spuse Coriander de undeva, din spatele lui Adam.

Întorcându-se,o studie, ca şi cum ar fi comparat copila cu femeia, apoi, privi din nou fotografia.

— Câți ani aveai ?

— Poza a fost făcută anul trecut, înainte de toate problemele astea. Crezi că am îmbătrânit ?

El se relaxa puțin, recunoscător pentru momentul de umor.

— Ai aceeaşi față, poate puțin mai îmbătrânită, dar te-aş recunoaşte oriunde.

Se întoarse iar să se uite la fotografie.

— Coriander Waytt, vei avea un copil frumos, prezise el, conştient că mai erau multe pe care nu le putea spune, pentru că erau atâtea lucruri pe care ea nu le putea auzi.

— îmi doresc copilul acesta de atâta timp...

— Ăsta e un alt lucru bun care a rezultat din situația asta.

— Aproape mi-e teamă să cred că-i aşa.

— Nu se va mai întâmpla nimic rău, spuse el ferm.

— Danny mi-a spus odată lucrul acesta.

— Eu nu sunt Danny.

Ea nu răspunse pe loc, cel puțin până ce el nu promise:

— Sunt aici pentru tine, Coriander, indiferent de ce se întâmplă şi voi fi aici până vei vrea să-ti fiu în preajmă.

Totul era prea familiar.

— Am nevoie de timp.

— Nu mă grăbesc.

Continuară discuția trecând din hol într-o cameră capitonată cu lambriuri, ce fusese camera de studiu a lui Danny. Ea îi spuse că, în timp ce alții foloseau arme, soțul ei prefera telefonul. îl folosea în mod constant la orice oră din zi şi din noapte, croindu-şi calea dintr-o zonă temporală în alta. Ea îi indică lui Adam să se aşeze pe o canapea rabatabilă din piele maro de căprioară, în. timp ce 5se îndrepta spre rafturile pe care erau aliniate nişte sticle din cristal.

— Vrei şă bei ceva ?

— Bei şi tu ?

— Peste vreo şase luni.

— îmi dai voie să-ți ofer eu atunci, ceva de băut?

— Dacă nu înnebuneşti până atunci..., Ea se întoarse şi, fără a mai întreba ceva, turnă whiskey nediluat într-un pahar de coniac şi îl duse până la canapea.

— De ce mă priveşti aşa ? întrebă în timp.ce-i dădea paharul.

Cum să-i explice că totul are legătură cu starea actuală în care se zbate pentru a-l găsi pe Danny Vidai, mai ales după ce a ascultat înregistrarea pe care i-o dăduse Palmer ? Cum să-i spună că a petrecut cea mai mare parte a nopții scoțând de pe casetă acele momente intime, porțiunile ce nu aveau nimic de-a face cu politica, banii sau crima, ci numai cu dragostea ? Cum să-i descrie ce-a auzit fără a o umili – tânguirile acelea înăbuşite, şoaptele, respirația neregulată, scârțâitul ritmic şi evident al unui pat, o noapte în care se iubiseră în La Boca, după ce Hernando fusese luat de poliția secretă sau întâlnirea din biroul lui, între cursuri... Ceea ce era incredibil era faptul că tatăl ei nu ştersese acele fragmente de pe casetă înainte de a i le înmâna. Când Adam îl întrebase despre asta în dimineața urmă- toare, răspunsul lui Palmer fusese cel puțin cinstit. îi era teamă că va fi acuzat de falsificarea dovezilor dacă va scoate fragmente din înregistrare. A fost onest şi când a recunoscut că singurul lui interes era de a-l aduce pe

Danny în fața justiției, chiar cu riscul şi sacrificiul altor lucruri, incluzându-se aici şi intimitatea fiicei sale.

— Puteai să-ți laşi servieta în hol, remarcă Coriander, observând că o purtase tot timpul cu el prin casă.

— Sunt lucruri pe care vreau să ți le arăt.

— Ar trebui să-mi fie teamă ?

— Dacă te bazezi pe ierarhia aceea de care mi-ai vorbit, nu.

— Ce vrei să spui ?

— Mi-ai spus odată că Danny nu e hoț. Erai absolut sigură de asta, îți aminteşti ?

Ea dădu din cap.

— în Mexico...

— – Acum ți-ai schimbat părerea, ştiind de milionul de dolari?

— Ce tot spui acolo ?

El voia să o tină în brațe.

— E posibil ca soțul tău să fi aruncat în aer avionul acela ?

* – Nu-mi pot îngădui să cred asta.

— Coriander, spune-mi, aveți vreun seif în apartament sau vreun dulap pe care îl ținea închis fără să ai acces la el ?

Se simțea prost, pentru că ştia că o bate la cap.

Ea ezită...

— Uneori încuia uşa biroului.

— Şi asta nu ți s-a părut ciudat ?

— Nimic nu mi s-a părut ciudat, deoarece avea întotdeauna un motiv logic. Spunea că nu vrea ca fata în casă să răscolească biroul.

— Şi acum ?

Ea se îmbujora la față.

— Da, acum mi se pare ciudat.

— Nu vreau să te pun într-o situație delicată.

Ea îşi întoarse privirea.

— Mai bine spune-mi ce-ai găsit în Houston.

În loc să-i răspundă, se întinse să

şi deschidă servieta şi să scoată raportul despre accident şi graficul pe care i-l dăduse Kit French. împrăştie totul pe masă şi începu să vorbească despre munții care făceau parte din " linia de observare ", explicându-i cum funcționează comunicarea dintre cabina pilotului şi turnul de control. Toate astea făceau ca ipoteza despre păbuşirea avionului pe munte să nu' fie valabilă ci, mai degrabă, că cineva a pus o bombă la bord aşa încât să explodeze în aer.

— Cineva, nu Danny.

Ea era hotărâtă.

Îi admiră loialitatea, chiar fiind vorba de lucruri mai puțin bune.

— Vreau să-ţi pun o casetă.

— Asta e partea cea rea ?

Ce naiba putea spune ? Nu spuse nimic. Ea nu-l scăpă din ochi, în timp ce el căută în servietă un mic casetofon, pe care-l puse pe masă. Uitându-se la ea, ca şi cum i-ar fi cerut permisiunea, apăsă pe butonul "play", observându-i reacţia în timp ce vocea lui Danny umplea camera. După câteva clipe, totul era clar. Danny Vidai descria uciderea lui Matthew Johnson, cum trăsese un singur glonte în tâmpla lui dreaptă, în vreme ce acesta era în genunchi, cu mâinile legate la spate. Coriander păli. Adam opri aparatul.

— Te simţi bine ? întrebă el.

— Lasă-l să meargă, şopti ea.

Adam apăsă butonul " play " şi vocea lui Danny Vidai umplu din nou camera, în timp ce el continua să explice cum, împreună cu alţii, înfăşurase trupul într-un steag al organizaţiei Montoneros înainte de a-l zdrobi de peretele ambasadei americane. Cu sigu- ranţă făcuse o impresie de neuitat, sublinia " Mac " pe casetă. Coriander şi Adam se priviră, realizând că Danny vorbea cu bărbatul numit MacKinley Swayze.

Ei îl ascultară în continuare spunând că toată Argentina va vedea că grupul Montoneros se întorsese în branşă şi nu era câtuşi de puţin temător să creeze un incident internaţional. De data asta, nu era vorba de bani, pentru că nu aveau nici o lipsă după răpirea şi răscumpărarea bine gândite de şaizeci de milioane de dolari. Acum era vorba de mândrie şi onoare şi, mai presus de toate, de un mesaj pentru încrezutul ăla de ticălos din ambasada americană, cel care-i considerase ca pe " nimic mai mult decât o bandă de sălbatici". Adam opri casetofonul..

— De unde ai înregistrarea ?

— Mi-a dat-o cineva.

— Cine ?

— Coriander, nu...

Ea se uită atentă la el o secundă.

— Bandă ar ti putut fi înregistrată nuaiai de o forţă militară.

— Nu mai contează.

— Totul contează, argumentă ea, pentru că deodată totul e o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Hai să zicem că e vorba de cineva care ţine foarte mult la tine.

In ochii ei era un licăr de înţelegere.

— Ce face omul pentru dragoste...

Îl privi.

— Aş ti vrut să fiu mai puţin iubită în viaţă.

— Ce-ai zice de " iubită puțin diferit " ?. < într-o clipă era lângă el, odihnindu-şi capul pe umărul lui, iar în următoarea secundă el o strânse în brațe.

— Aproape s-a sfârşit, spuse el liniştitor, cu fața îngropată în părul ei.

— încă nu, şopti ea.

— Cel puțin confuzia aproape s-a clarificat.

— Găseşte-l, şopti ea din nou.

— Nu sunt sigur că vreau, Coriander, spuse Adam simplu.

Ea se dădu puțin înapoi.

— Asta nu e o soluție.

— Mă tot gândesc că poate e mai bine să mă retrag din toată povestea asta.

Ea îşi ridică iute capul şi se uită la el.

— Oare ce-i determină pe bărbați să mă părăsească atunci când lucrurile devin dure ?

El zâmbi.

— Nu te părăsesc; vreau să spun că poate ar II trebui să predau căzui unei persoane mai obiective.

— Obiectivitatea iese din discuție când e vorba de un caz cu un potențial final atât de spectaculos.

— Eşti plină de contradicții, Coriander Wyatt.

Sau gândeşti ca un copil, sau eşti cea mai cinică persoană pe care-am întâlnit-o până acum.

Ea dădu uşor din cap.

— Fără să sune ca spusele unui copil, ce se va întâmpla ?

— Abstract sau în realitate ? o provocă el.

— Ambele.

— în lumea reală aşteptăm până-ți va da Jorge banii, iar în cea abstractă aşteptăm să vedem cum te simți.

— Mă întreb...

— Spune-mi ceva, începu Adam fără a se opri pentru a se gândi, dacă nu-l vom găsi, ai de gând să-ți petreci următorii zece ani aşa cum i-ai petrecut pe ceilalți zece ?

— Ce vrei să spui ?

Dar ea ştia ce voia să spună.

— Singură şi fără să vrei să mai iubeşti pe altcineva.

— El e încă tatăl copilului meu.

Nu exista nici un contraargument.

— Poate sunt prea simplist, dar ar fi trebuit să-şi amintească lucrul ăsta înainte de a-şi lua zborul şi de a ucide trei oameni nevinovați.

— încă nu pot accepta situația asta...

— Oricare ar fi rezultatul, n-ar fi trebuit să-ți primejduiască viața şi să te pună în situația asta.

— Adam „sunt o femeie în toată firea, eu m-am pus singură în situația asta. Nu mi-a ținut pistolul la' tâmplă.

" încă nu ", se gândi Adam, dar nu spuse nimic.

Fusese o zi lungă şi o noapte şi mai lungă. Ceea ce ştia şi povestise fiecare era deja trecut. Nu exista nici o scuză sau explicație pentru ceea ce se întâmplase la uşă, în timp ce aştepta liftul, trecând printr-o gamă largă de emoții. Pentru el a însemnat o cotitură în viață când i-a luat tandru bărbia în mâini şi i-a sărutat fața udă. Un mic oftat însoți îmbrățişarea lui bruscă, sărutul ce-i cuprindea buzele, limba, brațele. Ritmul respirației lui se schimbă şi ea simți într-un moment cum trupul lui îl strânge pe al ei. El era destul de mare ca ea să se cufunde în brațele lui; şi ce mult şi-ar fi dorit asta.

— îmi pare rău, şopti ea foarte serios când buzele li se despărțiră.

— Te iubesc, şopti el la fel de serios, apoi păşi în lift.

— Iartă-mă, murmură ea închizând uşa aparta- mentului.

Capitolul 18 Singurul zgomot ce se auzea era al vântului ce trântea o poartă în depărtare, închizând-o şi deschizând-o. Danny Vidai stătea într-un scaun înclinat din.piele neagră, într-o baracă din material prefabricat Ia o fermă de oi din Ushuaia şi citea despre propria-i moarte. îi crescuse barba, iar părul îi era mult mai lung decât fusese ani de zile. îmbrăcat în jeans strânşi pe corp, mocasini, fără şosete şi cu un pulover deschis la gât, arăta mai mult ca un artist italian de cinema ce joacă într-un război urban decât ce era în realitate.

Dintre repercursiunile imediate ale dispariției lui, ziarele ştiau chiar mai puține decât şi-ar fi închipuit.

Speculațiile în legătură cu Danny Vidai variau în funcție de țară şi nivelul publicației. Presa de scandal presupunea că se sinucisese, pentru că era în pragul unui dezastru financiar şi, pe parcurs, omorâse doi oameni nevinovați. Săptămânalele ofereau posibilitatea de a ti lucrat pentru câteva agenții secrete, de la cele israeliene şi irlandeze, până la cele sud-africane. Cotidienele îşi concentrau reportajele pe coincidența stranie că bancherul fusese ucis în ajunul căderii financiare. Ziarul " The Wall Street Journal " avea povestea cea mai interesantă într-o serie de articole despre falimentul băncii. Deşi Jorge Vidai fusese implicat în majoritatea maşina- țiunilor financiare ale fratelui său, nu exista nici o dovadă concretă care să-l pună în legătură cu vreun act criminal. Nu semnase niciodată nici măcar un singur document bancar sau vreo autorizație de împrumut şi nici nu făcuse parte din nici o comisie de credit. Şi printr-o declarație făcută prin avocatul său, Jorge Vidai dovedise punctul de vedere al ziarului, pretinzând că legătura lui cu Banca Interfederală se limitase la deținerea a câteva mii de acțiuni, fapt ce-l transforma în victimă, ca pe oricine altcineva.

Banca Interfederală fusese închisă de câteva săptămâni, iar toate documentele, dosarele şi bunurile au fost confiscate de procuratura districtuală şi de comisia Bancară de Stat din New York. Deşi Departamentul Federal garantase conturi sub 100.000 de dolari, exista zvonul preluării de către Republic Exchange (banca pe care o folosise întâmplător şi Fernando Stampa), care va proteja depunătorii fără a fi necesară plata de către guvern. Danny era mai puțin îngrijorat de preluarea de către Republic decât Fernando Stampa. Acesta provoca compasiune în fiecare articol scris în ceea ce privea scandalul. Era, în mod constant, văzut ca victima ce fusese abandonată cu cinci cecuri fără acoperire, totalizând un milion de dolari. Şi în fiecare articol se găseau declarații ale procuraturii, reprezentată de agentul acela special care se părea că o tine pe Coriander sub o atentă observare.

Cât de bine o ştia pe Coriander a lui ! Atât de bine încât o putea auzi argumentând că între decepție şi moarte ar alege bucuroasă moartea. Nu trecea o zi sau un ceas fără să se gândească la ea şi la viata lor împreună. Vântul împrăştia mirosul usturător de pământ umed şi plante din jurul taberei, iar el se gândea la ea. Doi boi erau înjugați la o căruță, iar el se gândi la ei doi. Pampasul imens se întindea fără sfârşit în depărtare, iar el se gândi înfiorându-se la singurătatea lui şi la pierderea propriei soții.

Într-un colt al camerei, focul ardea în căminul de piatră deasupra căruia atârna capul unui porc mistreț, cu urme de vopsea roşie în jurul gurii.

Afară era un gard colorat în ocru, iar vântul tăios biciuia pomii şi arbuştii goi! Pe cealaltă fereastră se vedeau în depărtare canalul Beagel şi, în spate, conturul neregulat al insulelor Hoste şi al strâmtorii Murray, ajungând până la strâmtoarea Magellan şi arhipelagul Horn, toate apropiindu-se de Antarctica.

Legenda spunea că, în urmă cu mii de ani, Patagonia se prăbuşise peste un munte într-o prismă de gheață albastră dintr-unul din multele lacuri ca să ajungă apoi la fund în perfectă stare.

Cât de bine o ştia pe Coriander a lui ! Atât de bine încât îi putea prevedea reacția la confruntarea cu milionul de dolari. Acelaşi lucru: dacă nu cerea prea mult, ar fi preferat să aleagă între a şti ce naiba se întâmplă şi o servietă plină'cu un milion de dolari în bancnote de câte o sută şi cinci sute. Şi, sincer vorbind, ar ti ales să ştie ce naiba se întâmplă... In absen[a mea, queiida; pentru tine, în eventualitatea morții mele, pentru siguranța ta şi a copilului, deşi intenția nu a fost de a mă scuza. în fiecare zi îşi imaginase conversații unde răspundea la întrebările ei despre cum îşi petrecuse timpul. Era întotdeauna la fel, îi spunea că nu prea vorbea cu nimeni, aproape nu ieşea nicăieri.,Cea mai mare parte a timpului stătea doar şi citea sau asculta cum bate vântul.

Îi era al naibii de dor de ea, sângele o lua razna când se gândea la ea. Patagonia era singurul loc de pe pământ unde eternitatea avea frontiere, iar veşnicia căpăta formă şi substanță. îi plăcea să creadă că singurele lucruri pe

care le avea erau un cuțit de vânătoare, o armă, o listă de nemulțumiri şi amintirile despre ea. Avuseseră o legătură amoroasă, diferența dintre pasiune cosmică şi încântare ieftină; existau, chiar în jurul acestui avanpost spre nicăieri, oportunități pentru ultima dintre ele. De cel puțin gase ori Swayze îi postase o fată în pat şi de câte ori deschidea ochii şi era confruntat cu tentația de a uita, reacția, lui era aceeaşi. Respingea fata cu un vag aer patern» ce cauza îngrijorare în rândul camarazilor. Voiau ca el să fie fericit, satisfăcut şi să nu aibă remuşcări. Ar fi putut, la fel de bine, să vrea ca el să fie în bucăți în acel bazin în Chilpancingo. Danny deschise ochii şi se uită pe geam. Swayze stătea lângă un foc ce mistuia buşteni şi vreascuri sub un grătar de metal gi încerca să bage doi iepuri şchiopi într-o oală cu apă fiartă, apoi voia, desigur, să vină înăuntru să vorbească...

Întorcându-şi atenția spre colibă, Danny făcu inventarul a ceea ce devenise temnița lui până la următorul stadiu al planului, când urma să plece la Havana.

Camera era înțesată cu antichități nu destul de vechi pentru a avea o valoare reală, nici suficient de noi pentru a fi considerate deşeuri. Coliba însăşi era aşezată pe terenul unei ferme de oi, pe un teren variat şi alunecos, ce includea dealuri abrupte, câmpii, păduri, curente de apă şi vegas, adică pajişti pline de umiditate, cu un dram de pietriş ce ducea spre fiecare componentă a proprietății.

Când Swayze intră în baracă, Danny îşi ridică privirea. Scuturându-şi hanoracul, bărbatul îşi încălzi puțin mâinile deasupra focului, apoi se aşeză. Trecu direct la subiect.

— Fratele tău a luat legătura cu Coriander în privința banilor. Se implică şi el în momentul în care-i dă banii.

— Bancnotele nu sunt marcate.

— Tipul de la procuratură abia aşteaptă să apară acel milion de dolari. Hai să fim serioşi ! Câte grămezi diferite de un milion de dolari plutesc prin New York ?

— Care dintre ei ne stă în cale ?

Swayze nu ezită.

— Amândoi, spuse el, apoi adăugă: şi apoi mai e şi Stampa.

Danny se bloca.

— Ce mai poate face el ?

Swayze dădu din cap, studiindu-l pe Danny ca şi cum nu putea crede ce naiv e.

— Nu gândeşti clar, începu, el e cel care a dus la Havana în fiecare lună şase sute de mii de dolari şi poate descifra toate codurile din dosarele tale. L-ai subestimat sau poate i-ai supraestimat pe amândoi, când l-ai lăsat pe Stampa cu cinci cecuri false şi i-ai încredințat fratelui tău misiunea de a înmâna banii.

Tu ai transferat cele două legături mai slabe.

— Stampa se implică dacă vorbeşte despre livra- rea banilor în fiecare lună la Havana.

— Poate toată problema e că nu înțelegi deloc sistemul judiciar american.

Swayze silabisi cuvintele:

Va că-dea la în-vo-ia-lă.

Danny era nerăbdător.

— Ştiu totul despre sistemul american şi sunt perfect conştient că se fac înțelegeri reciproce, dar, dacă va face acest lucru »ei vor avea pretenția să le spună unde suntem, iar el n-o poate face. ' – Ştie că nu ai murit.

— Ce vrei să fac ?

— Spune-i lui Jorge să scape de bani. Spune-i să-i arunce în râu sau să-i ardă. Ultimul lucru pe care-l vrem e ca procurorul să-şi dea seama că ai făcut planuri de ultim moment.

— Unde e Jorge acum ?

— Undeva, între New York şi Acapulco.

— De ce s-a întors la Mexico ?

— L-am trimis acolo să se întâlnească cu oamenii mei când coboară de pe munte cu resturile din cutia neagră.

— AU obținut-o pe toată ?

— Da. Vezi, hombre, m-am achitat de toate datoriile.

Aştepta un compliment.

Danny îşi putea îngădui s-o facă.

— Asta e, fireşte, o uşurare.

— Spune-i lui Jorge să scape de bani, repetă Swayze.

Ca şi cum ar putea consimți la asta.

— Dacă asta vrei...

Swayze părea satisfăcut.

— Ştii, Danny /continuă el, ea nu e încă convinsă că eşti mort, deşi nu pot înțelege nici în ruptul capului ce-ar face cu tine dacă te-ar găsi; probabil te-ar omorî chiar ea.

El râse.

— Dar, aşa cum presimțeâm, Coriander şi anchetatorul acela special au devenit foarte apropiați.

Swayze îl manipula la orice nivel: practic, legal, sentimental.

— Cât de multe le spune Stampa ? întrebă el, schimbând subiectul. Mintea lui o luase la goană pentru a găsi soluții în ceea ce o privea pe Coriander. înainte de a fi prea târziu.

— Vorbeşte ca un nebun pentru că îi e teamă ca de moarte să nu ajungă la închisoare şi, la drept vorbind, hombre, cine-l poate învinui, la vârsta lui ?

Privind în zare, Danny trase lung din țigară.

— Ăsta e tot secretul, nu-i aşa ?

Swayze aprobă, ridicând din umeri.

— E bătrân şi bolnav, viața lui nu mai valorează mare lucru.

— Dar Jorge ? se întrebă el, încercând să pară nonşalant. Dacă nu reuşesc să dau de el la timp ?

Din păcate, Swayze nu putea promite nimic, deşi putea să-l asigure că nu vor fi probleme dacă acel milion de dolari va fi distrus.

— E fratele tău, hombre, ai grijă să dai de el.la timp.

— Ăsta nu e un răspuns, Mac.

— E vorba despre noi trei, Danny: tu, eu şi Hernando.

— Dar soția mea ?

— Co-ri-an-der, spuse Swayze în patru silabe. Nu e soția ta, hombre, e văduva ta.

Se opri, apoi adăugă, ca şi când abia se gândise:

— Poate o să fugă cu copoiul ăla glorios şi vor trăi fericiți până la adânci bătrânețe. Vor uita să te mai caute – con suerte31, vor uita definitiv de tine.

Danny se stăpâni să nu sară să-l strângă de gât.

Cu puțin nome Swayze ar cădea în oala în care fierbeau iepurii.

— De fapt, n-are de-a face cu suerte n. Danny, totul e o chestiune de timp. Cu timpul, femeile trec peste orice. Singura problemă e că durează cu atât mai mult cu cât femeia e mai deşteaptă, iar femeia ta e foarte deşteaptă.

Danny hoinărea afară cu privirea, în timp ce Swayze continua să vorbească.

— Dar tu, Danny ? îmi fac griji pentru tine.

Vocea lui lua accente paterne.

— Ce trebuie ca să începi o viață nouă ? Ştii, fata aia are numai şaptesprezece ani, e foarte sensibilă şi se simte rănită de câte ori o alungi din patul tău.

El încercă să zâmbească.

— Ai putea s-o inhibi.

— Spune-i că nu-mi plac fetele.

— Nu va crede niciodată că eşti maricón 33.

— Cine a spus ceva despre maricón ? Spune-i că-mi plac numai femeile.

— N-o să-nțeleagă.

— Când va creşte, va înțelege, iar atunci n-am s-o mai alung din patul meu.

— încearc-o, îl înduplecă Swayze, lasă-mă să ți-o trimit diseară.

Îl durea capul, inima îi bătea puternic, vedea fața lui Coriander, citea gândurile lui Swayze; era o chestiune de a deconecta trecutul de prezent. îi tremurau mâinile, aşa că evita să-şi ducă țigara la buze. Merita, ce dracu', lasă-l să aducă fata, trebuia să încerce orice pentru a se simți mai sigur de Starea lui

de spirit. Bărbații ca acesta trebuiau să împartă aceeaşi femeie, ca şi câinii ce-şi marchează teritoriul după alți câini. El fu de acord:

— Trimite-o, por cambiar las ideas3*.

Swayze se ridică şi chiar îl îmbrățişa. Cât de puțin trebuia pentru a-l face fericit pe bătrânul țap; promisiunea că n-o va alunga din pat pe-o târfă la vârsta adolescenței. Ascultă pentru încă zece minute abstracții despre cum Jorge nu era o problemă atâta vreme cât făcea parte din plan, atâta timp cât nu era 341
pus în situația de a fi pe cont propriu sau de a lua decizii unilaterale sau chiar varianta de a-şi salva propria piele cu sacrificiul celorlalți... Dar şi problema asta părea să fie rezolvată şi ce uşurare aducea, deoarece fusese scutit de livrarea milionului de dolari, ce i-ar fi putut costa tot ce realizaseră până acum. în ceea ce-l privea pe Stampa, nu merita nici măcar să discute despre el, deşi sperase odată că va fi capabil să ducă o viată liniştită la pensie, trăind din venitul obținut din vânzarea puloverelor tricotate de soția lui.

Danny mai ascultă timp de zece minute ipoteze despre nonexistenta dorințelor şi obligațiilor individuale dacă voiau să ducă la bun sfârşit tot ce puseseră la cale. Swayze se lăuda cu mica armată aşezată pe poziții, cu câțiva oameni buni ce se aflau chiar acum la New York şi erau pregătiți să facă tot ce era necesar pentru a-şi atinge scopul.

Swayze se ridică în picioare. Nu trebuia să-şi facă griji pentru că stabiliseră cum să manevreze totul. Cel puțin partea sentimentală părea că se află sub control şi în curs de vindecare. Coriander avea toată viața înaintea ei şi se îndoia că şi-o va petrece în doliu sau singură. îi dorea numai bine... Dar pentru ei trei, planurile se schimbaseră aici, în mijlocul unei ierni în Ushuaia, Patagonia. Situația era destul de clară, aşa încât puteau pleca în Cuba mai repede decât se aşteptau. Planul prevedea că Swayze pleacă primul cu banii, iar Danny şi Hernando îl vor urma cu dosarele şi echipamentul electronic.

Ascultându-l pe Swayze, Danny nu mai avea nici un fel de dubiu. Trebuia să ajungă la ea. La Coriander. înainte de a fi prea târziu. Danny îl urmă pe Swayze spre uşă, rămânând pasiv când acesta îl bătu pe umeri, nezicând nimic când Swayze îşi exprimă plăcerea în legătură cu felul în care Danny se va alătura celor vii. Dacă a face dragoste însemna a trăi, era gata pentru a se naşte din nou...

Swayze îl îmbrățişa iarăşi, îşi puse hanoracul şi repetă faptul că nimic nu va sta vreodată între ei, pentru că erau o echipă, o familie. După ce Swayze plecase, Danny stătea pur şi simplu şi se gândea cât de familiar aproape că suna totul,.deşi atunci nu-şi putea da seama unde mai auzise această frază...

Semnale tăcute, se gândi Danny în timp ce fuma, vorbe nerostite, dar mai era ceva ce-l preocupa. Era clar că Swayze avea dreptate în legătură cu unele lucruri, că Stampa era bătrân şi bolnav, că viața lui era lipsită de sens şi că îi sunase deja ceasul.

Problema cea mai presantă era totuşi acel milion de dolari şi cum se putea descurca cu Jorge, aşa încât Swayze să nu suspecteze neanularea livrării. O alternativă putea ti că a încercat, dar Jorge nici n-a vrut să audă, pentru că mai nou avea un sentiment de obligație şi răspundere, întrucât Coriander era însărcinată. Altă versiune putea fi că a încercat şi nu l-a găsit pe fratele lui... Nu-i păsa ce se va întâmpla ulterior dacă banii ajungeau la ea.'Speculând toate aceste posibilități, şi-o readuse în memorie. Era întinsă pe pat şi îl privea în timp ce el îi săruta toate acele locuri preferate: ochii, nasul, urechile, gâtul Şi gura. Le săruta încă şi încă o dată. Adio, iubito !

În ceea ce privea viata lui în afara planurilor lui Swayze, acesta nu-i înțelesese niciodată intensitatea sentimentelor fată de Coriander. Nimeni nu-l înțele- sese în afară de băiat. Aşezându-se pe spate în scaun, îl aştepta pe Hernando să se întoarcă de la oraş, fiind deja hotărât să vorbească cu el despre bani.

Hernando va găsi o soluție, de vreme ce avea legătură cu Coriander. în definitiv, o iubise şi el odată...

Era ceva curios. îl copleşea o senzație irezistibilă de dorință. Ațipise, iar gândurile i se îndreptaseră spre acea târfă tânără, apoi se trezi brusc, transpirat până la piele şi gândurile hoinăreau în mii de direcții diferite. Deodată îşi dădu seama de lucrul acela care-l izbise atât de familiar. Era din nou Matthew Johnson, era aceeaşi teorie familiară caracteristică grupului Montoneros despre mândrie, onoare şi crimă.

Capitolul 19 Procurorul districtual era presat de Comisia Bancară de Stat din New York, care, la rândul ei, era amenințată de Corporația federală de asigurare a depunerilor din Washington. Aceasta era hărțuită de Oficiul de Control al Circulației Monetare. Toți voiau să fie acuzați membrii consiliului Băncii Interfederale, ai comitetelor de credit şi Jorge Vidai.

Dar, ceea ce doreau cel mai mult era o mărturie concretă din partea lui Fernando Stampa împotriva lui Danny Vidai. Era frustrant faptul că, deşi îi fusese asigurată imunitate totală, Stampa le oferea numai lucruri picante, insuficiente, cu promisiunea de a spune mai mult, luând legătura cu Adam numai pentru a-i da frânturi de informații ce tăceau aproape imposibilă pregătirea rapidă a unui raport.

Procurorul îi trimisese vorbă lui Adam că sosise timpul să joace tare. Vor avea grijă, mai târziu, ca acuzațiile să se lege între ele.

Adam primi vestea când sosi la birou. Asta însemna că, în afară de a lucra la maldăre de hârțoage, trebuia acum să-şi petreacă o perioadă dublă de timp jucându-se de-a dentistul cu Fernando Stampa. Ar fi fost mai uşor să scoată dinți...

Împreună cu soția lui, bărbatul veni cu patruzeci, de minute mai devreme şi reuşi, totuşi, să-l scoată pe Adam dintr-o şedință, la cinci minute după sosirea

lor în holul recepției. Spre surprinderea celui care era de gardă, Adam se grăbi să-i întâmpine.

Stampa tăcea, iar soția lui vorbea pentru amândoi, explicând că ea se afla acolo numai pentru a se asigura ca soțul ei să nu fie inutil, deranjat de întrebări.

Mergând către lifturile ce se găseau în spatele holului de marmură şi apoi spre etajul cinci, unde se afla biroul procurorului districtual, Adam discută cu cei doi Stampa despre vreme şi despre instalația de aer condiționat ce fusese în sfârşit reparată. Ținând uşa deschisă, îi invită să intre, aranja scaunele într-un semicerc în jurul mesei cu cafeaua, adună dosare, hârtii, ziare de drept şi câteva cărți grele de drept, apoi le oferi cafeaua şi-şi ceru scuze pentru dezordine. După ce aranja totul, ieşi puțin. Nu le-a spus, însă, că o rugase pe Coriander să vină la birou să se uite prin dosarele şi carnetele de cecuri ale lui Danny. înainte de a reveni în birou, îi dăduse secretarei instrucțiuni să-l cheme în momentul sosirii ei. Se aşeză şi o privi pe Elsa Stampa.

Era o femeie mică, cu oase delicate, trăsături frumoase şi ceea ce fusese probabil odată un păr roşu frumos. Acum era brăzdat de fire argintii, dar încă frumos şi bogat, adunat într-un coc în creştetul capului. Fața îi era zbârcită, ochii albaştri încă strălucitori, deşi expresia lor era obosită. Era expresia unei femei ce suferise şi văzuse mult prea multe pentru a mai încerca să mascheze durerea. Se părea că era grijulie cu soțul ei Judecând după felul în care-l privea atunci când vorbea, după felul în care-l mângâia pe mână când se oprea pentru a-l informa pe Adam că tot coşmarul era prețul plătit nu de ea, ci de soțul ei, întrucât inima îi era slabă şi curajul îl părăsea aproape cu totul. Dorea să termine povestea asta cât mai curând posibil...

Adam începu să vorbească rar, motivând această întâlnire bruscă.

— Mi-e teamă că procurorul îşi pierde răbdarea, explică Adam cu grijă.

Elsa Stampa răspunse în locul soțului ei.

— Poate ați putea explica procurorului că soțul meu nu se simte tocmai bine.

— Ştie lucrul acesta, doamnă Stampa şi vă înțelege, dar se fac presiuni de la Washington.

— Puteți spune şi prietenilor dumneavoastră din Washington că soțul meu nu e un om puternic.

Adam o asigură că se va termina cu atât mai repede cu cât vor începe mai repede. Luă tăcerea ei ca pe un acord. Adam începu rar, în ordine cronologică; se referi indirect la anumite incidente pe care le aflase de pe înregistrarea primită de la Palmer Wyatt, deşi nu menționa de unde le cunoaşte. Stampa recunoscu totul, începând cu planul de răpire a consulului în Buenos Aires si terminând cu schema pentru care scosese personal din bancă şase sute de mii jle dolari şi-i predase organizației Montoneros în fiecare lună. Bărbatul vorbea cu pauze, oprindu-se adesea pentru a-şi umezi buzele uscate cu limba sau pentru a bea

puțină apă, de care avusese grijă Elsa. Zâmbea slab către soția lui, în efortul de a o asigura că putea continua. Femeia îl întrerupse numai o dată pentru a se asigura că va beneficia de imunitate, indiferent de măsura în care soțul ei era implicat împreună cu Danny Vidai în evenimentele din New York şi Buenos Aires. Adam o asigură că era complet protejat atâta vreme cât spunea adevărul.

Stampa scurtă povestirea.

— Servieta era pregătită dinainte. în prima săptămână a fiecărei luni, Danny mă chema la biroul lui particular să o iau.

— V-o dădea întotdeauna chiar el ?

— întotdeauna. Uneori, când era în mijlocul unei şedințe., ieşea chiar să mă vadă personal şi să-mi amintească să-i telefonez de îndată ce mă întorc.

Elsa Stampa îşi scosese lucrul de mână; andrelele se loveau una de alta, în timp ce aşeza ochiurile ordonat,în şiruri. îl asculta pe soțul ei, cu ochelarii căzuți pe vârful nasului şi punându-şi adesea lucrul jos pentru a vedea reacția lui Adam, apoi îşi concentra din nou atenția asupra a ceea ce spusese că va fi un pulover.

— Luam un taxi din fața băncii, mergeam până la aeroportul Kennedy, de unde luam zborul direct spre Montreal. întotdeauna exista o întârziere de treizeci şi cinci – patruzeci de minute la avionul de Havana. Danny a insistat întotdeauna să nu rămân peste noapte, lucru pe care nu l-am făcut niciodată.

Totul era cronometrat perfect. Când ajungeam în Havana, treceam rapid prin vamă cu ajutorul cuiva din guvern, care mă ducea cu maşina direct la o casă pe plajă, unde mă aştepta cineva.

— A cui era casa ?

— Nu ştiu.

— De unde ştiați că în servietă erau bani ?

— Pentru că întotdeauna o deschideau în fața mea, numărau banii, apoi primeam o recipisă semnată, pe care urma s-o duc înapoi la New York.

— Unde sunt acum aceste recipise ?

— în dosarele personale ale lui Danny, scrise codat.

— Puteți înțelege codul ?

— Da.

Adam îşi notă ceva pe un carnețel ce-l ținea pe genunchi.

— Suma era aceeaşi în fiecare lună ?

— Da, întotdeauna erau şase sute de mii de dolari în bancnote cu valoare mare, împachetați în servietă.

— Cunoaşteți persoana ce lua banii ?

— Da, e unul dintre conducătorii organizației şi un fel de tată pentru Danny, de când adevăratul lui tată a murit, când era foarte tânăr.

— Care e numele lui ?

— MacKinley Swayze.

Adam nu reacționa.

— Aveți vreo idee pe unde se află acum ?

— Ultima oară când l-am văzut a fost cam acum un an în Havana.

— şi atunci a fost ultima oară când ați dus banii?

Stampa aprobă din cap.

— După aceea, banca n-a mai realizat nici un profit pentru a plăti dobânzile.

— Deci Vidai a început să fure banii proveniți din toate depunerile ?

Stampa dădu din cap afirmativ.

— Danny devenise foarte suspicios şi paranoic, nu mai avea încredere în nimenLA decis să se ocupe singur de toate transferurile banilor.

— Cum ?

— Din câte îmi dau seama, ascundea zilnic sume mici de bani într-o servietă.

— Nu s-a întrebat nimeni de la bancă ce era în servietă ?

— Oricum, n-au spus nimic despre asta, chiar dacă au observat., – De ce ?

— El era şeful, deci nu avea rost să-l înfrunte nimeni, dacă nu aveau de gând să spună totul autorităților.

Fără a-şi lua privirea de la lucrul ei, soția lui Stampa fu cea care oferi o explicație mai logică.

— Nu 'ştiți ce încântător era, cât de cald şi grijuliu, cum îşi amintea numele fiecăruia, cum întreba de familiile lor şi cum ştia dacă-i durea spatele sau dacă mama lor bătrână era bolnavă.

Preocuparea lui era să se implice şi să se informeze despre fiecare, aşa încât oamenii să creadă că îi pasă într-adevăr de ei.

Elsa îi privi pe deasupra ochelarilor.

— I-a redus la tăcere.

— De ce l-ar ti provocat dacă erau plătiți ?

adăugă Stampa.

— A onorat întotdeauna salariile, spuse Adam încet, minunându-se de talentele lui Vidai.

— Asta era prima lui prioritate.

— După propria lui persoană, adăugă Elsa, concentrându-şi din nou atenția la lucru.

— Domnule Stampa, v-a spus vreodată că banii erau destinați, de fapt, să ajungă la Havana ?

Întrebă Adam.

— Mi-a spus că atunci când va avea toată suma intenționa să închirieze un avion particular să plece -cu banii.

— Dumneavoastră credeți că asta avea de gând să facă în weekendul acela de 4 iulie ?

— Din câte ştiu eu, planul era să meargă la Havana, dar să facă o escală la Acapulco să-l ia pe Jorge.

— Ce voia să facă cu banii la Acapulco ?

— Nu ştiu.

— Parcă ați spus că avea de gând să caute o casă.

— Nu, recunoscu el. Asta era versiunea oficială pentru cine întreabă.

— Cum puteau să încapă cincizeci de milioane de dolari într-o servietă ?

— Nu erau cincizeci, ci patruzeci şi sase de milioane patru sute de mii. Nu uitați că eu dusesem deja timp de şase luni şase sute de mii de dolari...

Adam încercă să nu pară supărat.

— Cum ar putea să încapă într-o servietă patruzeci şi şase de milioane patru sute de mii de dolari ?

— Danny s-a gândit la tot, până la ultimul dolar.

— Dumneavoastră spuneți că Danny avea banii cu el când a părăsit New Yorkul şi s-a îmbarcat în acel avion.

Stampa avea lacrimi în ochi.

— A fost o festă pe care i-a jucat-o soarta, dar aşa s-a întâmplat.

Când sună telefonul, cei doi îl priviră întrebător.

Se întinse pentru a răspunde, apoi ascultă.

— Mai aşteaptă câteva minute, spuse el, apoi închise şi folosi întreruperea pentru a schimba subiectul.

— Cunoaşteți cazul Matthew Johnson ?

Elsa, Stampa se opri din tricotat.

— Soțul meu n-a avut nici o legătură cu asta, spuse ea fără să vrea.

— N-a spus nimeni că ar fi avut vreo legătură, doamnă Stampa, replică Adam la rândul lui. Şi apoi, soțul dumneavoastră e încă sub protecție, având în vedere condițiile acordului nostru la imunitate.

— Da, spuse Stampa încet, ştiu despre ce e vorba. Johnson era consul onorific american în Cordoba.

Adam se lăsă pe spate în scaun şi îşi încrucişa brațele.

— Danny Vidai l-a ucis ?

Stampa nici măcar nu se mai deranja să se uite la soția lui să aprobe, ci începu să descrie laptele, ce se potriveau aproape textual cu ce descrisese Danny în înregistrare. După ce termină, Adam consideră că era vremea să aducă această conversație înapoi în prezent.

— Erați, evident, foarte apropiat de Danny.

— Da, de aceea îmi este foarte greu.

— A făcut parte dintr-un trecut foarte dureros, adăugă Elsa încet.

Adam atacă problema cu grijă.

— Domnule Stafnpa, înțelegeți că procuratura nu investighează uciderea lui Matthew Johnson.

Singurul motiv pentru care am adus-o în discuție este pentru a înțelege puțin mai bine persoana în cauză, în complexitatea ei, pentru a înțelege mai bine pe acest om de care ați fost atât de legat şi în care aji avut încredere, acelaşi care v-a părăsit cu riscul unei acuzații criminale.

— Dacă Danny nu m-ar fi pus în situația asta, n-aş fi venit să vorbesc cu dumneavoastră, aprobă Stampa vizibil emoționat.

Adam se gândi pentru un moment la Coriander stând în zona recepției şi îşi imagină ce se va întâm- pla când o va chema înăuntru. întocmise deja un plan.

— Vreau să ştiți că înțeleg faptul că aceasta a fost una din cele mai grele decizii pe care-ați luat-o vreodată.

Făcu o pauză.

— Vedeți, dacă n-ati fi fost atât de apro- piați, aş. fi absolut sigur că şi-a înscenat propria moarte, minți el. Faptul că ați fost atât de apropiați mă determină să cred că Danny n-ar fi făcut niciodată ce a făcut cu cecurile, doar dacă avea intenția să îndrepte situația.

Se opri iarăşi.

— De aceea cred că a pierit în acel accident de avion.

Deşi Stampa accepta concluziile lui Adam aproape recunoscător, Elsa se îndoia.

— Am petrecut nopți întregi de nesomn încercând să-mi dau seama cum ar fi acoperit acele cecuri.

— Acest lucru nu-l vom şti niciodată.

— Nu cred că Danny a vrut vreodată să-mi facă rău, spuse Stampa cu încăpățânare.

— Asta ne aduce înapoi la întrebarea mea inițială, domnule Stampa. De ce n-ați aşteptat înainte de-a veni să vorbiți cu mine ?

Bărbatul arăta ruşinat.

— îmi era teamă, spuse el încet.

— Ați avut îndoieli, nu-i aşa ? întrebă Aclam atent. – - Soția mea... începu el.

Elsa vorbi calm.

— Am îndurat destule...

— A fost un şoc, întrerupse Stampa.

— Un milon de dolari însemnă mulți bani, aprobă şi Adam, sigur că Elsa Stampa forțase chestiunea.

— Sunt bătrân...

Adam aprobă din cap. Trebuia să-şi aleagă cuvintele cu grijă acum, pentru că timpul era totul şi va avea o singură şansă după ce o va aduce pe Coriander în birou.

— Când ați vorbit ultima oară cu Danny Vidai ?

— Cam cu o săptămână înaintea accidentului.

— Sunteți absolut sigur că n-ați mai vorbit cu el după aceea sau poate când avionul a aterizat în Houston ?

— Absolut sigur.

Adam dădu din umeri.

— Vedeți, domnule Stampa, dacă putem dovedi că Danny trăieşte, situația dumneavoastră se îmbunătățeşte. în caz contrar, cineva s-ar putea gândi că ați făcut parte din planul lui, până în momentul în care v-a lăsat cu sacoşa cu milionul de dolari. Dacă ştiți ceva care dovedeşte sau, cel puțin, face oarecum credibilă înscenarea propriei morți...

Doamna Stampa părea că a uitat deodată de tricotatul ei.

— Dar imunitatea ?

— Imunitatea poate fi anulată aşa, într-o clipă, spuse Adam în timp ce-şi pocni degetele; în clipa în care cineva îl suspectează pe soțul dumneavoastră că a mințit sau că nu a spus tot adevărul.

Şi ce dacă inventa reguli ? Tipul era un mincinos, în plus nici nu-i prea păsa, pentru că voia să scape de situația asta cât mai curând posibil.

— Aşteptau un copil, anunță Stampa fără emoție, aproape neluându-şi ochii de la duşumea.

— A fost ceva planificat? se întrebă Adam.

Bărbatul îşi ridică privirea.

— Cum aş putea eu răspunde la această între- bare ? ripostă el nefericit.

— Când v-a spus Danny despre copil ?

— Acum câteva săptămâni, spuse Stampa fără să se gândească.

Adam se opri. Auzise tot ce suspectase până acum, tot ce sperase să audă şi, în acelaşi timp.

ce-i fusese teamă să audă. Stampa nu putea şti cu câteva săptămâni în urmă despre sarcină. Trebuia să ti auzit ştirea cel mai devreme în ziua plecării lui Danny la Acapulco. Aceasta însemna că, probabil, vorbise cu el după ce aflase despre cecurile fără acoperire. în acest caz ', rămânea întrebarea privitoare la venirea lui Stampa Ia procuratură în acel weekend, cu excepția situației în care cecurile nu făceau parte din înțelegere, iar Stampa intrase în panică. Adam se scuză şi ridică telefonul.

— Gata acum, spuse el în receptor, cuprinzându-l o tristețe covârşitoare. Cu mâinile la piept, aşteptă iară să spună un cuvânt ca uşa să se deschidă şi Coriander să intre în birou. Parcă nu mai avea putere pentru astfel de jocuri.

Ea intră, înainte ca Fernando sau Elsa să-şi dea seama ce se întâmplă. Toată lumea arăta de fapt surprinsă.

— Vă cunoaşteți, nu-i aşa ? spuse Adam, uitându-se de la unul la altul.

— Da, bineînțeles, spuse Coriander, fiind prima care-şi recapătă stăpânirea de sine. Merse către femeie şi îi întinse mâna.

— Doamnă Stampa, îmi pare rău pentru tot, spuse ea, apoi se întoarse către soțul ei: Domnule Stampa, ce mai faceți ?

Pe Adam îl impresiona incredibila ei demnitate.

Puse întrebarea imediat.

— Coriander, când i-ai spus lui Danny că eşti însărcinată ?

Expresia fetei ei arătă confuzie, dar numai pentru o clipă. Apoi replică:

— în ziua în care a plecat, pe 3 iulie. De ce ?

— Pentru că domnul Stampa afirmă că Danny i-a spus despre asta cu câteva săptămâni în urmă.

Înțelese într-o clipă. îşi mută privirea de la unul la celălalt, apoi întrebă:

— Unde e Danny?

Stampa arăta ca şi cum ar fi fost pocnit peste față. Elsa se albi la față.

— Vă rog să-mi spuneți unde e soțul meu, vă rog, ştiu că nu vi se va întâmpla nimic dacă-mi spuneți.

Se uită stăruitor la Adam.

— Nu le-ai spus asta ?

Adam nu spuse nimic. I se mişcă un muşchi al maxilarului. Coriander se uită întâi la Stampa, apoi la soția lui.

— Vă rog, dacă aş şti că a murit cu adevărat, aş putea accepta situația, însă altfel e numai tortură...

Elsa fu cea care vorbi.

— Aveți idee prin ce-am trecut ?

Coriander inspiră adânc.

— Bineînțeles că da. Nu înțeleg, însă, de ce protejați singura persoană care v-a cauzat tot chinul.

Realiză că era prima oară când îl acuza de fapt pe Danny de ceva.

— Tatăl dumneavoastră e vinovat pentru ceea ce s-a întâmplat cu fiul nostru. îi distra pe toți ucigaşii aceia în ambasada dumneavoastră.

Din nou era vorba de Cordoba, dar de data asta putea da un răspuns.

— S-ar fi schimbat situația fiului dumneavoastră, chiar dacă tatăl meu n-ar fi avut legături cu forțele militare ?

— Dacă s-ar fi deranjat să intervină, poate că fiul meu ar fi trăit.

— Tatăl meu a făcut tot ce a putut.

— Viața tatălui dumitale nu era în pericol.

— E adevărat, dar el credea că viața mea era în pericol. De aceea a menținut relațiile cu forțele militare. Au fi făcut la fel pentru a vă proteja fiul, dacă ați fi avut şansa aceasta..

Înțelegea cu adevărat motivele tatălui ei pentru prima dată, după ani de zile.

Atunci Adam îi întrerupse. El spuse cu un ton deliberat neutru.

— Totul este irelevant. Nu are nici o legătură cu ce se întâmplă acum la bancă.

— Dacă fiul meu n-ar fi murit, n-am fi fost nicio- dată implicaţi în problemele băncii, întrucât n-am fi venit în New"York, insistă Elsa.

— Aveaţi legături cu Danny înainte de moartea fiului dumneavoastră. înainte de asta, Danny v-a ajutat să-l găsiţi, o contrazise Coriander.

— Până nu i-a mai fost de folos.

Din nou Coriander se descoperea apărându-şi soţul.

— N-a avut nici o legătură cu ce i-a folosit. Danny era singur împotriva unei armate.

— Credeam că are puterea de a salva viaţa fiului nostru, zise Stampa.

— Nu, domnule Stampa, dumneavoastră voiaţi să credeţi asta şi nu vă pot învinovăţi. Nimeni n-a înţeles, de fapt, la început ce se întâmplă. Danny v-a dat speranţe. Ne-a dat tuturor speranţe.

— Tragedia e că noi l-am crezut, iar el ne-a tras pe sfoară pe toţi, pentru că a făcut totul pentru bani.

Cum putem uita că ne-a dezamăgit prin dispariţia lui, la fel cum a dispărut acum, doar că acum avem un refugiu.

Atunci Fernando Stampa păru că încearcă s-o convingă să-i susţină.

— Puteţi uita ce v-a făcut ? îl puteţi ierta că v-a părăsit aşa, pe dumneavoastră şi pe copil ?

Coriander vorbi blând, lacrimile ameninţând să i se reverse pe obraji.

— Ceea ce vă cer e să-mi daţi dreptul de a şti ce să simt. Dacă e mort, vreau să-l plâng; dacă e viu, vreau să am dreptul să fiu furioasă.

— De ce să vă oferim o şansă de vreme ce noi n-am avut una? întrebă Elsa amar.

— Atunci de ce-l protejaţi ? strigă Coriander.

— Ne protejăm pe noi înşine.

Coriander nu mai era calmă.

— Cu ce vă ajută că nu-mi spuneţi unde se află sau orice ştiţi ?

— Cum de sunteţi atât de sigură că noi ştim ceva ?

— Singurul lucru pe care-l ştim e că trebuie să-mi clarific situaţia, adăugă Stampa.

— Soţul meu a încercat să se răzbune pe cei care v-au ucis fiul. Nu a avut vreun alt motiv.

Elsa întrebă:

— Şi acum ?

Coriander dădu pur şi simplu din cap:

— Nu ştiu...

Dar femeia căpătă avânt încă o dată:

— Tot ce ştiu e că fiul meu a murit pentru că nu eram persoane importante, iar dumneata trăieşti, pentru că tatăl dumitale era ambasadorul Statelor Unite.

— Aveți dreptate, spuse Coriander uşor, nu vă pot contrazice...

— Cred că e suficient, întrerupse Adam. Avem o înțelegere: domnul Stampa fie că vorbeşte şi răspunde cinstit, fie că îi va fi anulată imunitatea şi va fi acuzat ca toți ceilalți.

— Nu mai avem nimic de spus, zise Elsa Stampa, în timp ce-şi puse lucrurile în geantă.

— Intenționăm să angajăm un avocat.

Pământiu la față, se ridică şi soțul ei, menținându-şi privirea pe duşumea, aşteptând ca soția lui să-şi strângă lucrurile şi să poată pleca. Nu mai era nimic de spus.

Elsa Stampa îl luă de braț, pentru a-l conduce afară. Se întoarse înainte de a pleca.

— Poate soțul dumitale nu te-a iubit îndeajuns.

Dar asta era o poveste veche. Totuşi, Coriander răspunse:

— Sau poate că eu l-am iubit prea mult.

Adam hu făcu nimic pentru a-l împiedica pe Stampa să plece. Era timp mai târziu să-i întoarcă moneda şi să-i revoce imunitatea, să-l oblige să dea amănunte, chiar dacă Adam era convins că va spune mai multe minciuni. Se îndreptă spre fereastră şi se uită afară, cu spatele întors ascultând cum trântiră uşa, cum tocurile sunau pe podeaua din marmură în timp ce se îndreptau spre lift. Abia atunci se întoarse şi merse încet spre ea, pentru a o îmbrățişa. Coriander îşi lăsă capul pe umărul lui, neopunând nici un fel de rezistență.

— Ştii, ea are dreptate.

— în ce privință ?

Îşi trecuNtnâna prin părul ei.

— Nu m-a iubit destul de mult.

Lacrimile se iviră din nou.

— Ce-ai zice dacă eu te iubesc prea mult ? şopti el.

Stăteau acolo, amândoi, îmbrățişându-se...

Capitolul 20 Maşina apăru prima oară la intersecția lui Third Avenue cu Strada 68 la ora 6:30 dimineața. Era o Honda cu patru uşi, de culoare gri sau bej (era greu de spus ce culoare avea din cauza noroiului uscat de pe mânere şi de pe plăcuta cu numărul de înmatri- culare). Maşina merse pe Third Avenue, pe partea dreaptă, cu mai mult de 20-25 de mile pe oră, apoi se îndreptă spre est pe Strada 70, pe Second Avenue, apoi o luă spre vest pe Strada 63, pentru a se întoarce pe Third Avenue. Mai făcu câteva ture în jurul blocului, niciodată însă cu viteză mare, deşi întoarse la intersecții diferite între Second şi Third Avenue.

La ora 6:42 fix, maşina se opri la acelaşi colt din nord-est al lui Third Avenue şi al Străzii 68, cu motorul mergând în gol.

Proprietarul coreean al pieții de la intersecția Străzii 69 cu Third Avenue sosise cu câteva minute înainte de 6:15 şi începuse să aranjeze florile tăiate şi să le expună afară. La câțiva metri spre nord, era un chioşc de ziare. Proprietarul venise cam în acelaşi timp şi era ocupat să pună grămezi din ediția de duminică a ziarului " Times " din New York, care tocmai fuseseră coborâte din camion pe trotuar. De-a lungul lui Third Avenue, un zgârie-nori modern ocupa aproape tot spațiul dintre Lexington şi Third Avenue pe Strada 67. Clădirea se afla puțin în spatele trotuarului, cu o bandă circulară ce ducea la intrare şi în jos, pe o rampă, spre garajul clădirii. La.

ora 6:38, un bărbat mai în vârstă ieşi din clădire pentru a se îndrepta încet spre Third Avenue, apoi spre nord pentru a cumpăra portocale şi un ziar, aşa cum făcea în fiecare dimineață, aproximativ la aceeaşi oră. îmbrăcat într-o canadiană cafenie, pantaloni bej, ochelari de soare, sandale cafenii şi şosete maro închis, arăta ca un străin, cel puțin aşa avea să spună cineva mai târziu. Mergând pe Third Avenue, ajunse la colțul străzii 69 tocmai când semaforul arăta culoarea verde ce-i permitea să treacă. N-a ajuns niciodată pe partea cealaltă.

În momentul în care dădu colțul, Honda acceleră pe Third Avenue, din locul unde stătea, pe strada 68, luă curba la stânga şi țâşni direct spre el, lovindu-l în plină forță. Impactul făcu ca bărbatul să zboare prin aer, lovindu-şi capul întâi într-o maşină parcată, apoi se prăbuşi pe trotuar ia o distanță de doi metri. Fără a se întoarce sau fără a pierde viteză, maşina scrâşni spre strada 69, către vest, apoi se pierdu în depărtare.

Înainte chiar ca bărbatul să fie aruncat pe maşină, o femeie ce privea' de la etajul doi, de la o fereastră, începu să țipe şi să strige după şofer să se oprească. După câteva secunde, coreeanul alergă în mijlocul bulevardului şi privi neajutorat cum maşina ia colțul spre vest. Peste alte câteva secunde, vânzătorul de ziare țâşni din spatele tejghelei spre telefonul din colț pentru a suna la poliție. în câteva minute toți trei martorii, incluzându-se şi femeia care venise jos în halat de baie şi cu copilul în brațe, stăteau la colțul străzii 69 cu Third Avenue, uitându-se la silueta distrusă de pe trotuar. Era mort.

Coriander intră în spital şi-i salută pe cei trei din pază care aşteptau pe lângă primul set de uşi batante să intre în schimb.

— Ce mai faceți, doctore ?

— Arătați bine, doctore.

— Hei, doctore, spuse unul din ei, lovindu-se uşor într-o parte, apendicele mele-s ale tale...

— Este, corectă ea, trecând de ei.

Pe coridor, mirosea a dezinfectant cu aromă de pin, iar podelele acoperite cu linoleum colorat erau strălucitoare. Chiar şi grafitul arăta de parcă ar fi fost

curățat. Trecând pe la urgență, Coriander le zâmbi celor din spatele geamurilor antiglonț ale recepției. La difuzoare vocea lui Roy Orbison vibra cântând " Să-ți fie teamă ". O izbiră versurile: "Dacă se întoarce, pe care-I vei alege ". Oprindu-se în fața automatului, introduse mărunțişul necesar şi aşteptă cafeaua, împreună cu puțin lapte. Sala de aşteptare era aproape pustie, cu excepția câtorva pacienți care îşi aşteptau medicamentele sau injec- țiile cu insulina. De obicei, duminicile dimineața erau calme, cu excepția maternității, ca şi cum copiii din ghetou ştiau destule pentru a se naşte la încetarea focului de Sabat, acea scurtă întrerupere înaintea reluării luptei la mijlocul săptămânii numai pentru a creşte în intensitate până vineri noaptea într-un război nimicitor. în această dimineață, şaisprezece rezidenți noi trebuiau să beneficieze de serviciile ei: şase studenți la medicină din anul III, doi subinterni, trei interni, un rezident din anul II, trei din anul III şi unul din anul IV.

Luându-şi cafeaua, Coriander trecu printre uşile batante ce duceau spre traumatologie, unde fu imediat oprită de unul dintre rezidenții sociabili.

— Veți ține prelegerea de dimineață în amfiteatru sau în biroul directorului ?

— Chiar vei veni ? întrebă ea cu un zâmbet.

— N-aş pierde-o., doctor Wyatt.

— Cum se face că ai pierdut celelalte prelegeri când ai fost de gardă ?

— Când nu lucram, aveam zece-cincisprezece minute pentru a dormi, o tachina el.

— Nu-i aşa că a fost greu ? întrebă ea zâmbind.

Verifică, dar cred că e în amfiteatru.

Mutându-şi geanta pe umărul celălalt, îşi continuă drumul spre secția de triere, trecu de sălile de examinare şi de hol, apoi ajunse în biroul mic de la capătul secției. Discursul pe care-l rostea îl avea în minte; nu-i trebuiau niciodată notițe, întrucât lua totul din evenimentele şi situațiile care se petreceau în săptămânile anterioare în timpul serviciului.

Susținuse întotdeauna faptul că era crucial ca aceşti doctori noi şi nerăbdători să aibă o idee a realității, mai ales deoarece credeau că aici se salvează miraculos mai multe vieți decât se pierd prosteşte.

Cât de tare se înşelau...

Închise uşa, merse la dulap să-şi pună geanta şi se opri un moment să-gi lipească fruntea de suprafața metalică şi rece a dulapului. Astăzi era prima zi în care-i era greață, avea o uşoară senzație de rău, deşi oboseala pe care-o simțea era mai mult emoțională decât fizică.

De la confruntarea cu cei doi Stampa, înțele- gerea şi răbdarea ei se diminuară, cu excepția momentelor în care victime inocente treceau prin mâinile ei. Nu era nevoie să-i spună cineva că nu era o strategie prea bună să emiți judecăți de valoare despre pacienți. Medicina era ca sexul. Dacă era jalnică,

atunci conta 90%, iar dacă era bună, nimeni nu insista asupra ei. Se dezbrăcă încet, punându-şi hainele în dulap, apoi îşi puse uniforma şi o jachetă albă. Se aşeză la birou şi începu aceeaşi muncă de rutină, răscolind într-un sertar pentru a găsi câteva pixuri şi o lanternă mică, pe care o puse în buzunarul de la piept, apoi îşi atârnă stetoscopul după gât..

Ieşi din biroul ei, merse prin secția de triere, iar apoi se îndreptă spre lift, mergând iute de-a lungul coridorului. Intrând în lift, se gândi că poate totul era o chestiune de judecată, iar dacă aşa stăteau lucrurile, era ultima persoană care ştia cât de mult ar trebui să țină şi la cine în definitiv, se îndrăgostise de un bărbat, îi preluase toată suferința şi durerea, avusese încredere în el, se căsătoriseră, împărțiseră o viață, îşi făcuseră planuri, speraseră, toate astea numai pentru a afla că nimic din ce-i fusese caracteristic nu era adevărat... Ieşind din lift, era recunoscătoare că nu fusese solicitată să vorbească despre răsplata căsătoriei. Intrând în amfiteatrul plin cu cel puțin cincizeci sau şaizeci de oameni, se întrebă cum se întâmplase că Adam Singer devenise o parte atât de importantă din viața ei. Sau, poate, era şi acesta un exemplu de judecată nu prea bună.

Hermine Mashavas primise luna trecută Premiul Anual pentru Angajații Hotelului Sheraton, într-o mică ceremonie în sufrageria angajaților, ce nu se afla în aceeaşi clădire cu bucătăria. Din puctul ei de vedere, cel mai valoros premiu a fost posibilitatea de a alege schimbul în care va lucra anul următor.

Hermine alesese schimbul de dimineață, de la ora opt până la patru după-amiază,fapt ce-i permitea să-şi ia copilul de la mama ei, să meargă acasă şi să pregătească cina, aşa încât toată familia putea mânca împreună după venirea soțului ei de la serviciu.

Hermine mai alesese să lucreze duminica. Aşa avea o zi liberă pe săptămână. în acest fel, copilul petrecea câte o zi întreagă cu unul din părinți, iar mama ei se putea odihni două zile pline.

Ultimele ore ale acestui schimb de duminică fuseseră ceva mai agitate decât de obicei. La prânz, plecaseră treizeci şi patru de membri ai Companiei Aliate de Asigurări, iar douăzeci şi şase de doctori trebuiau să sosească de la Barnum şi Bailey Circus la ora patru. Hermine şi alte două cameriste pregătiseră repede camerele pentru inspecția regulată a suprave- ghetorului, de la ora două. Fuseseră deja anunțați de la recepție că unii dintre cei de la Barnum şi Bailey urmau să servească băuturi suplimentare în barul holului, evident nerăbdători să meargă sus.

La ora 1:34 după-masă, Hermine închisese uşa de la camera 1636 şi mai numărase numai patru camere pe care le avea de terminat: 1638. 1640, 1644 şi 1642. împinsese căruciorul pe hol, îl oprise între camerele 1638 şi 1640 şi îşi scosese cheia pentru a deschide uşa camerei 1640. Bătuse mai întâi, apoi

numărase până la treizeci, pentru a se asigura că era liberă (aşa prevedea regulamentul hotelului), deschisese uşa şi intrase.

Camera era întunecoasă şi avea trase draperiile duble la ferestre. Lângă micul coridor de la intrare, se afla baia. Aprinzând lumina, observă că nu părea a 11 fost folosită. Prosoapele erau împăturite pe suport, săpunurile şi şampoanele erau nedeschise pe suportul de lângă chiuvetă. Chiar şi hârtia igienică de lângă toaletă era nefolosită. Dar regulamentul hotelului prevedea cearşafuri şi prosoape noi după fiecare client, chiar dacă păreau nefolosite şi patul neatins. Totuşi, Hermine se întrebă dacă una din celelalte fete de pe etaj curățase deja camera. Ieşi în hol şi se îndreptă spre locul unde lucrau celelalte, se opri să întrebe în fiecare cameră şi află că nici una nu făcuse curățenie.

Hermine intră iar în camera 1640, merse în baie să adune prosoapele, apoi ieşi pentru a le aşeza într-un sac de spălătorie ce atârna de o parte a căruciorului. Intră în baie cu prosoape curate în mână şi Ie puse pe rafturi de deasupra chiuvetei, apoi închise uşa băii şi se îndreptă către dormitor.

Împiedicându-se de un scaun, îşi făcu atentă drum spre geamuri, pe partea dreaptă, pentru a trage jaluzelele.

Lumina zilei pătrundea pe sub draperii. Hermine voia să meargă. şi pe partea stângă şi se uită întâmplător spre pat. îngrozită de ce vedea şi prea şocată ca să fugă, pur şi simplu stătea acolo țipând necontrolat. Cearşafurile erau îmbibate de sânge, ca şi pernele şi trupul bărbatului întins pe spate, cu privirea ațintită spre tavan şi gâtlejul sfâşiat de la o ureche la cealaltă.

Înainte de a trage concluziile prelegerii, Coriander bău puțină apă. Atunci uşile din spatele amfiteatrului se deschiseră şi intră un bărbat. Era Adam.

Coriander nu se putea concentra cu Adam de față. Dacă nu s-ar fi întâmplat ceva, n-ar fi venit.

Scurtând cât putu de mult, anunță că va răspunde la întrebări. Se ridicară vreo douăsprezece mâini şi, în timp ce asculta şi răspundea, se uita foarte des în spatele amfiteatrului. în sfârşit, după ce răspunse tuturor, mulțumi pentru atenție şi ură încă o dată bun venit noilor internişti, adăugând că era întotdeauna disponibilă pentru orice ajutor sau întrebări posibile.

Aplaudară lung şi tare. Când îşi scoase ochelarii, şirurile de oameni ce băteau din palme se estompară în fața ochilor ei. Aplauzele continuara chiar şi după ce păşise din spatele podiumului, traversase scena şi coborâse cele trei trepte ce duceau spre sală. Se gândea numai la Adam. îşi puse ochelarii şi se opri să dea mâna cu câțiva doctori din personalul medical şi câțiva internişti care se adunaseră în jurul ei să-i spună cât de mult le plăcuse prelegerea. Adam se afla la nu mai mult de un metru şi ceva, evident nerăbdător, ca şi ea, să plece toată lumea. Arăta superb. După câteva minute interminabile, toți se îndepărtară şi ea putu să-şi facă drum spre el.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă neliniştită.

Luând-o de braț, merseră spre capătul intervalului dintre scaune.

— Hai să ieşim de-aici.

Se simți împinsă pe uşi, în spatele amfiteatrului, mergând cu greu.

— Ce s-a întâmplat ? repetă ea, încercând să-i citească gândurile, în timp ce se îndreptau spre lift.

În loc să-i răspundă, îi făcu un compliment.

— A fost un discurs interesant, nu-i de mirare c-a venit aşa multă lume.

Ea răspunse, având uşoare probleme cu respirația.

— N-ai venit pentru discurs. Ce s-a întâmplat ?

Când ajunseră în sfârşit la lift, o luă de umeri şi-i spuse repede:

— Stampa e mort.

Ea păli.

— Cum ?

— Lovit şi călcat de maşină.

— Unde ?

— " De ce " ar fi o întrebare mai bună, spuse Adam tocmai când sosi liftul. Conducând-o în liftul aglomerat, coborâră în tăcere, ținându-şi ochii închişi până ajunseră la parter.

— De ce ? întrebă ea în clipa în care coborâră.

Ținând-o în continuare de braț, o conduse de-a lungul holului ce ducea la traumatologie.

— Am să-ți spun tot când vom putea sta într-un loc liniştit.

Ea era vizibil zguduită, încercând să țină pasul cu el.

— Să mergem în biroul meu.

Trecând prin uşile batante şi mai departe, fără să observe pe nimeni, ajunseră în sfârşit în biroul ei, ce se afla la capătul secției. Ea deschise uşa, intră, apoi tu urmată de Adam. Nu se aflau înăuntru de mai mult de două-trei secunde., ce nu-i ajunseră pentru a închide uşa şi-i spuse:

— Nu mai poți sta singură.

— De ce ?

— Nu eşti în siguranță.

— Adam, ce vrei să spui ?

Şi Jorge e mort.

Ea înşfacă spătarul unui scaun.

— Poftim ? spuse ea sufocându-se.

— A fost găsit azi după-amiază de o cameristă într-o cameră de hotel.

Adam făcu o pauză.

— Avea gâtul tăiat.

Uimită, se rezemă de spătarul scaunului.

— Nu pot să cred, şopti ea. De ce ?

Adam îngenunche în fața ei.

— Acum înțelegi de nu poți sta singură ?

Vocea ei tremură.

— Ce tot spui acolo ?

— Mi-e teamă că te vor găsi.

— Cine ? întrebă ea amețită. Credeam că noi suntem cei care căutăm pe cineva.

El o luă de mâini.

— Doi oameni sunt morți, spuse el articulând cuvintele. Uciși. Nu înțelegi ce se petrece ?

Ea se spuse fără a se gândi:

— De ce și-ar răni Danny propriul frate ? Nu are nici un sens.

— Aici'nu e vorba de sens sau logică, aici e vorba de dolari, Coriander, milioane de dolari.

— Ce legătură are asta cu mine ? întrebă ea pe un ton aproape rugător.

El părea extenuat.

— Nu sunt sigur, dar cred că Jorge a fost omorât din pricina acelui milion de dolari.

— Dar Danny a aranjat totul.

— Şi, probabil, Swayze a văzut stupiditatea aranjamentului...

Adam se ridică, luă un scaun şi-l întoarse. Se aşeză şi-şi lăsă mâinile pe spătar.

— Ascultă-mă, Coriander, viața ta e în pericol.

Aceşti doi oameni au fost ucişi pentru că unul dintre ei ne-a spus despre cinci cecuri fără acoperire, iar celălalt ți-a vorbit despre un milion de dolari. Nu înțelegi ? Trebuie să legi cele două evenimente pentru a-ți da seama că Danny plănuise să-ți dea un milion de dolari întrucât ştia că nu se va mai întoarce niciodată. Acest lucru dovedeşte faptul că trăieşte, probabil, că a plănuit totul şi că e implicat în trei omoruri.

Ea repetă întrebarea.

— Dar de ce vrea să mă rănească ? M-a iubit.

— Destul, ca să te lase aşa, însărcinată ?

Deodată deveni furioasă.

— La naiba ! Faptul că m-a abandonat e un lucru greu de acceptat, dar complotul pentru uciderea a doi piloți ca o modalitate de a evada e aJtceva, e inimaginabil. Şi acum vrei să cred că a pus să fie uciși propriul frate şi un oarecare bătrân patetic ?

În acea zi, el nu oferea nici un fel de alinare.

— Ai uitat de cadavrul acela din bazin. De ce eşti atât de surprinsă ? Ai uitat de Matthew Johnson ?

Ca să-i atragă atenția îi scutură mâinile.

— Coriander, oamenii aceştia nu au milă, iar el e unul dintre ei.

Ea spuse, ca şi cum s-ar fi aflat în transă:

— Astăzi mă mut...

Ca şi cum ar mai conta...

— Te voi ajuta să te muţi. Fie că voi sta cu tine, fie că tu vei sta în apartamentul meu.

— Şi cum rămâne cu slujba mea şi a ta, cu viaţa mea şi a ta şi cu restul...

Nimic nu conta.

— Vor trebui să se descurce fără tine o vreme, o întrerupse el. în ceea ce priveşte viaţa mea, viaţa ta şi restul, asta e o altă problemă.

— Nu mă pot ascunde toată viaţa, spuse Coriander calm.

Ea se ridică în picioare. La fel făcu şi el şi într-o clipă era în braţele lui.

— Nimic nu durează o veşnicie, Coriander, spuse el, apoi buzele lui le găsiră pe ale ei.

Coriander se întinse pentru a-i cuprinde gâtul cu braţele ei, în timp ce se sărutară tandru. Ochii lor se întâlniră, după ce sărutul luă sfârşit. Ea se întinse să-i atingă faţa.

— Ce m-aş face fără tine ? şopti.

Şi-o apropie iar.

— Nu prea contează, pentru că vei fi cu mine mereu.

Cuvintele îi răsunau în minte: "Nimic nu durează veşnic". Dar nu spuse nimic...

Capitolul 21 Avea fata unui cadavru, sfrijită şi palidă, cu ochi aţintiţi undeva, o expresie plictisită şi fără viajă, dar nu ca şi cum ar fi văzut tot, ci mai degrabă parcă nu-i păsa nici măcar să înceapă. Se mişca graţios, elegant, cu pasul sigur, ca un dansator clasic ce cântă permanent în minte un adagio. înalt şi slab, mergea puţin pe vârfuri, pantalonii atârnându-i în jurul şoldurilor şi feselor, prelungite mult până la talie, dând impresia vagă că din fiecare buzunar ies oasele şoldurilor. Cu paşi mari, îşi continua drumul de-a lungul străzilor abrupte din Ushuaia.

Avea propriile păreri despre ce se întâmplase în New York. Din punctul lui de vedere, existau anumite limite. Jaful, răpirea, chiar şi crima aveau o justificare atunci când erau comise împotriva inamicilor şi numai în cazul în care nu exista un alt mijloc prin care să-şi impună punctul de vedere, lansarea unei ofensive sau crearea unei defensive. Dar să ucizi un bătrân, să treci peste el ca un animal, era la fel de inuman ca şi lucrurile pe care acei monştri obişnuiau le facă. Şi, indiferent de moralitate sau alte trăsături de caracter mai puţin convenţionale, să-i tai gâtul lui Jorge într-o cameră de hotel era un act brutal şi inutil de violenţă. Danny intrase într-o stare depresivă, chiar mai periculoasă decât la moartea Aliciei.

Hernando venise în Ushuaia de luni de zile şi, mergând de-a lungul străzilor, îşi dădu seama de ce îl deprima întotdeauna venirea la oraş în mijlocul

iernii. Nu se vedea nimeni, în afara câinilor vagabonzi ce hoinăreau sau stăteau zgribuliți la uşile caselor, abandonați de cei care veniseră cu contracte limitate pentru una din companiile electrice sau de construcții de stat.

Vântul bătea cu putere în golful Ushuaia, iar porțiuni de gheață făceau aproape imposibil mersul pe trotuare, dacă n-ar fi fost frânghiile şi liniile metalice aşezate de-a lungul lor. Oraşul în sine nu avea nimic ieşit din comun, doar priveliştea munților şi pădurilor ce-l mărgineau şi întinderile mari de apă ce cuprindeau insulele Navarino şi Hoste, pe partea dinspre Chile a Canalului Beagle.

Indiferent de timpul care se scurgea între vizite, rămânea în aceeaşi stare de suspensie şi de reparații neterminate de-a lungul apei. Macarale şi basculante acoperite cu zăpadă stăteau fără rost, aşteptând dezghețul primăverii, ca, mai apoi, să se poată începe iar construcțiile. Apoi, mai erau numai câteva luni scurte de muncă până la venirea toamnei şi iernii.

Îşi continuă drumul, trecând de şirul de case mici din lemn, acoperite cu tablă ondulată şi cu desenele acelea tipice, stridente, ce aminteau de Rusia țaristă, ce-şi găsiseră oarecum drum în țara aceasta, cea mai sudică din lume.

Se gândise de mult să ia legătura cu ea şi, de când luase hotărârea s-o facă, nu se mai gândea la altceva. Discutase despre intențiile lui numai cu Danny, deşi vorbise ca despre un lucru pe care-l va face indiferent de părerea lui Danny. Acesta avusese o reacție oarecum fatalistă când lăsase totul la latitudinea lui, preferând să decidă ce să facă în final când acesta se apropia. îi părea însă rău că nu se gândise la asta chiar de la început. Sigur i-ar fi salvat viața lui Jorge. Nu s-ar mai fi pus niciodată problema acelui milion de dolari. Dar nu avea nici un rost să tot repete lucrurile evidente şi să se lamenteze în legătură cu trecutul. Timpul se scurgea repede.

Swayze se pregătea să plece astăzi la Havana cu două valize pline cu peste patruzeci şi şase de milioane de dolari deoarece deodată se credea că e mai sigur în Cuba decât în Argentina. Ei trebuiau să-l urmeze duminică.

Schimbă direcția, traversă câteva străzi şi observă că stilul arhitectural era altul. în locul caselor în stil țarist, acum erau structuri concrete şi prefa- bricate importate din Suedia, în stilul barăcilor muncitoreşti din lemn ce se îngrămădeau de-a lungul trotuarului. Repetă încă şi încă o dată ce avea să-i spună. Chiar dacă ar fi acolo, ar vorbi puțin şi fără emoție, refuzând să răspundă la întrebări sau să-i dea explicații la telefon. Nu va spune nimic în afara datei şi locului întâlnirii. Şi, dacă nu va fi acolo, va lăsa pur şi simplu un mesaj pe care să-l înțeleagă numai ea.

Agenția de turism Tierra Major era chiar după colț, pe bulevardul San Martin, nu departe de cel mai mare şi cel mai bun hotel din Ushuaia, "Albatross ". Dacă totul mergea conform planului, Mărie Ines nu mersese încă să ia masa de prânz şi îl aştepta. întâlnirea fusese stabilită pentru prânz. Cu trei minute înainte

de ora stabilită el sosi la uşa agenţiei, o deschise şi se auzi clinchetul clopoţelului de sticlă ce atârna de un fir dintr-o undiţă. Văzu, uşurat, că prietena lui era într-adevăr acolo şi îl aştepta. îşi ridică privirea, zâmbi şi întoarse telefonul aşa încât discul era spre Hernando.

— – Holla 35, Hernando, îl salută ea, sper că ai destul timp ca să aştepţi până obţii legătura.

Hernando înţelese. Uneori dura ore întregi pentru o legătură peste ocean, mai ales iarna, când erau atât de puţini telefonişti şi linii telefonice limitate. Oricât de mult ar dura, tot e mai bine decât să stea în stradă şi să roage pe cineva să-l ajute să introducă cospeles 36 într-un telefon public nărăvaş.

Aşezându-se la birou, Hernando îi mulţumi Măriei Ines, apoi se pregăti pentru primul pas dintr-o lungă călătorie în timp. Ridică receptorul, formă numărul centralei cu ajutorul cârligului metalic al uneia din proteze şi aşteptă să audă vocea centralistei pentru a-i da numărul Spitalului General din Brooklin. Exista un singur obstacol într-un plan fără cusur şi ceva ce Hernando nu putea şti. Ca întotdeauna, Swayze era comandantul perfect, pregătit pentru orice decepţie.

Ordonase deja moartea lui Stampa şi a lui Jorge, dăduse ordine ca Hernando să fie urmărit şi aranjase deja cu proprietarul agenţiei să fie înregistrată convorbirea; şi anume, nu numai timpul şi costul, ci şi numele şi numărul interlocutorului. Era o chestiune de numai câteva~ore după ce Hernando închise telefonul pentru ca Swayze să repare stricăciunile făcute. Swayze eşua rareori când îşi punea ceva în gând.

Urmau să ia cina la un restaurant din apropiere, apoi Adam să petreacă noaptea în apartamentul cel nou al lui Coriander. înţelesese că nu era de serviciu, ci mergea numai să vorbească la spital cu medicul de gardă pentru o învoire.

Întârziase, nu foarte mult, numai vreo zece minute, suficiente pentru a-l face pe Adam să fie ner- vos. Logica îi spunea că nu e ceva neobişnuit. Instinctul îi spunea altceva. încercă să nu-şi facă griji. în definitiv, întârziase de multe ori în spital. Probabil, medicul de gardă o reţinea sau poate era prinsă într-un blocaj de circulaţie, undeva, pe drum. Din pură nervozitate începu să formeze numărul ei de acasă, închizând de câteva ori la auzul robotului, iar, în cele din urmă, lăsă un mesaj că el e la birou şi speră că n-a încurcat ora şi locul întâlnirii.

La ora 6:30, după treizeci de minute de întârzi- ere, Adam se gândi: " La naiba ! " şi sună la spital să o cheme prin difuzoare. Se simţea totuşi prost, gândindu-se că ar putea fi încă în mijlocul unei întâlniri.

Lottie răspunse în locul lui Coriander.

— Tocmai voiam să vă telefonez, spuse ea.

Coriander e acolo ?

— încă nu a ajuns, tocmai de aceea am sunat.

Începusem să-mi fac griji.

— Nu vă îngrijorați. Am văzut-o mai devreme când cobora să aştepte taxiul.

— Atunci de ce-ați vrut să mă.sunați ?

— Pentru că am răspuns la telefon în locul ei şi a primit un mesaj toarte ciudat sau, cel puțin, cred că l-a primit, dacă a răspuns apelului mai devreme.

— Atunci cum de ştiți despre ce e vorba ?

— Pentru că apelul e întotdeauna însoțit de transcrierea pe calculator şi se întâmpla să fiu la birou când a sosit.

Ea râse nervos.

— Pe aici sau sunt prea eficienți, sau rămân fără sânge atunci când e nevoie de ei.

— Care e mesajul ?

El se lăsă pe spate în scaun, balansa receptorul şi inspiră adânc.

— Telefonista a spus că a sunat un bărbat care nu şi-a spus numele, ci numai că se vor întâlni vineri.

Ea ezită.

— Poimâine.

— Atât ? N-a spus unde ?

— De aceea am vrut să vă sun. Nu vi se pare extrem de ciudat ?

Mai mult decât ciudat. Adam se îndreptă în scaun.

— Puteți să transferați legătura cu telefonista ?

Lottie realiză legătura în aşa fel încât cei doi puteau vorbi direct în numai câteva secunde.

Telefonista era stânjenită. De fapt, îşi amintea apelul pentru doctorul Wyatt nu numai pentru că era o convorbire interurbană, ci şi pentru că bărbatul vorbea engleza cu un accent deosebit şi avea un mesaj straniu. îi transmisese doctorul Wyatt întregul mesaj, chiar dacă nu-l introdusese în calculator.

Femeia spera că n-a creat nici un inconvienent, dar erau atâtea telefoane de la nebuni şi alienați încât era greu câteodată să recunoască pe cele reale, nemaivorbind de telefoanele personale de la soțiile şi prietenele doctorilor, lucruri care făceau imposibil menținerea controlului asupra situației.

— Care a fost restul mesajului ? întrebă Lottie.

" Treci la subiect ", se gândi Adam; " spune odată ". în cele din urmă, telefonista explică:

— Bărbatul a spus ceva despre o întâlnire unde se află piticul...

Coriander plecase deja când Adam sosi în clădirea din strada 76 West. Coborî şi merse într-o parte â clădirii, unde apăsă butonul de alamă de Ia uşa apartamentului Mirandei Malone.

— Cine e ? se auzi prin interfon o voce cu un toate încuietorile, zăvoarele şi lanțurile astea...

Purta un chimono înflorat şi papuci brodaţi, iar părul ei roşu era strâns într-o eşarfă de mătase roşu strident, ce-i descoperea rădăcinile cenuşii ale părului. Unghiile erau şi ele vopsite cu roşu sângeriu.

Miranda Malone deschise uşa şi anunţă:

— A plecat, dragă.

Inima lui se tăcu mică.

— Unde ?

Ea răspunse, ca şi cum n-ar fi auzit întrebarea:

— A plecat acum o oră.

El întrebă din nou, cu o voce nefiresc de scăzută:

— Ştiţi unde a plecat ?

Miranda se gândi un minut, apoi deschise uşa larg.

— Vino înăuntru, e al naibii de cald.

Adam o urmă în haosul din apartament, păşind peste câteva-cutii de băcănie pjine cu apă îmbuteliată, ce se aflau în mijlocul holului?

— N-au vrut nici măcar să le ducă până în bucătărie, se plânse ea. Ei cred că îţi fac o favoare că ţi le aduc acasă.

— Lăsaţi-mă să vi le duc eu înăuntru, se oferi Adam.

Miranda nu ezită.

— Pe aici, dragă, pe hol şi ai grijă la cutiile de gunoi.

Adam puse o cutie peste cealaltă şi o urmă pe un hol luminat foarte slab, într-o bucătărie mare cu oale şi tigăi de cupru, ce atârnau de cârlige deasupra maşinilor de gătit. Puse totul pe masa de bucătărie.

— Unde să le pun ?

Stomacul lui era întors pe dos. Se simţea ca naiba.

— Eşti un domn, spuse ea, lasă-le şi mă descurc eu cu ele mai târziu.

Se întoarse spre ea.

— Ştiţi cumva unde s-a dus ?

— La aeroport.

Adam inspiră adânc.

— Buenos Aires ?

Miranda dădu din umeri.

— Am prevenit-o când s-au căsătorit. I-am spus că femeile nu-i uită niciodată. Sunt ca hepatita, aşa, cum hibernează, înţelegi ce vreau să spun ? Vrei un ceai, dragă ? Arăţi un pic cam palid.

Nu era nimic personal ', dar trebuia să se stăpânească, să nu-şi piardă răbdarea sau cumpătul, sauiiintea.

— Buenos Aires ? repetă el. Atâta ştiţi ?

— E o fată amuzantă, deşteaptă, dar când e vorba de el...

Se opri pentru a-şi ridica una din pisici.

— Uite, chiar şi Lucifer are mai multă minte decât Coriander...

Deşi nu era nici o îndoială că avea un început de ulcer, se îndoia puternic că-i va supravieţui. îşi va aminti întotdeauna acest caz, indiferent cum avea să se termine; îşi va aminti de ea întotdeauna, indiferent cum va sfârşi...

— V-a spus că merge să-l întâlnească ?

— Nu tocmai, dragă, dar nu s-a dus acolo să-şi viziteze tatăl, asta e sigur. Şi i-am văzut privirea când a venit să-şi ia rămas bun. Toată nesăbuinţa îi era întipărită pe faţă. Sincer vorbind, n-am crezut niciodată că e mort. Dar dumneata ?

El nu crezuse nimic niciodată, mai ales că se îndrăgostise de ea.

— A spus unde se întâlnesc în Buenos Aires ?

Miranda scutură din cap.

— Nu, dragă, n-a zis nimic, doar că pleacă la Buenos Aires.

Adam transpira în bucătăria aceea rece, cu aer condiţionat, din apartamentul de la subsol al Mirandei Malone.

— Aş putea da un telefon ?

Ea îi răspunse afirmativ, îl aşeză într-un scaun confortabil în camera unde cosea şi îi dădu cartea de telefon şi o bere.Adam sună la liniile aeriene Aerolíneas Argentinas, dar avionul urma să decoleze în patruzeci de minute şi locurile erau toate rezervate. N-ar fi ajuns oricum. Funcţionarul care făcea rezervările refuză să-i spună lui Adam dacă pe listă figura ca pasager şi Coriander. După ce închise, Adam mai încercă să sune şj la alte linii aeriene cé zburau către Buenos Aires. în cele din urmă, reuşi să-şi facă o rezervare pentru vineri, adică poimâine, apoi stătu pur şi simplu câteva minute până ce Miranda se întoarse în cameră.

— Vrei s-o urmăreşti până acolo, nu-i aşa ?

El aprobă dând din cap.. – Eşti îndrăgostit de ea, nu-i aşa ?

El scutură din nou din cap.

Dacă întrebarea ei îl şocase prin îndrăzneală, întrebarea lui trebuie să i se fi părut bizară; – A vorbit cumva despre un pitic ?

Orice ar fi fost, Miranda era o doamnă foarte sensibilă, care nu judeca oamenii. Scuturându-şi capul, se uită trist la el, aproape matern, apoi spuse:

— Acum, dragă, să nu începi să-ţi imaginezi tot felul de lucruri. Sunt sigură că, de îndată ce-o' să-l uite, îşi va da seama ce om bun eşti, aşa că să nu te gândeşti că e vorba de altcineva, fie uriaş, fie pitic...

Ce-ar fi putut spune decât să-i mulţumească pentru bunătate. Plecă de acolo în transă, parcă n-ar fi fost nici viu, dar nici mort. Cum naiba s-o găsească în Buenos Aires ? Se imagina hoinărind pe străzi în căutarea unui pitic.

Capitolul 22 Iat-o din nou în Buenos Aires, mergând pe bulevardul Corrientes ca şi cum toţi anii care-au trecut încăpeau într-o singură lună. Avea amintiri plăcute, fără griji, de pe vremea când era în acest oraş, cu mult înainte de a-i spune primul " adio " lui Danny, înainte de a-l fi primit înapoi în viaţa ei în New York, înainte ca viaţa lor împreună să devină o ficţiune creată de el.

Bulevardul Corrientes rămăsese inima oraşului, cu luminile, muzica şi râsetele lui. Se aştepta ca Hernando să ajungă târziu sau să nu ajungă deloc şi era pregătită să retrăiască toată nesiguranța din acea zi, cu mult timp în urmă, când îl pierduse şi apoi refuzase să se sacrifice pentru a-l recăpăta.

În New York, ajunsese la avion înainte cu două- zeci de minute de plecare şi sosise în Buenos Aires.

joi dimineața. Mersese la un hotel din Recoleta, cu acelaşi nume. Era lângă cimitir, singurul loc unde fusese în acea joi pentru a vizita mormântul mamei.

In timp ce se plimba pe străzile mici şi aleile acelui loc plin de morți bine crescuți, se gândea cât de tipic e cimitirul Recoleta pentru Argentina. Atât de divers, cu multe stiluri arhitecturale, reprezentând multe culturi şi naționalități diferite. Unele dintre mausoleuri aveau porți de fier filigranate şi clopotele de alamă; altele aveau uşi de sticlă şi ornamente cu îngeri înaripați pe acoperişuri. Toate aveau înscrise pe fațada de piatră numele şi profesia ocupanților.

Coriander avusese întotdeauna tentația de a suna, ca şi cum persoana de acolo s-ar fi putut scula să-i răspundă.

Plimbându-se prin Recoleta, uitşse pentru un moment tristețea provocată de amintirea mamei.

Faptul că mersese la mormântul ei o făcuse să uite de tristețea ce o cuprindea când se gândea la Danny.

Restul timpului stătuse în camera ei de hotel, de teamă să nu se întâlnească cu cineva cunoscut.

Era vineri, o dimineață răcoroasă de iarnă în august, în ziua când trebuia să se întâlnească cu Hernando. Merse pe bulevardul Corrientes, numărând chioşcurile de ziare ce erau deschise pe stradă. Nu avea nici cea mai mică îndoială asupra * locului de întâlnire.

Nu era renumită pentru punctualitate, dar acum se găsea la locul şi timpul potrivit, plus sau minus douăsprezece ore, pentru că nu ştia clar dacă trebuia să fie acolo dimineața, după-amiaza sau noaptea.

Intrând şi ieşind din magazine se uită la ziare, reviste, cărți cu preț redus, mormane de cărți, liste cu cărți, apoi luă totul de la capăt şi începu alt tur.

Merse pe lângă blocul cel mare până la intersecția bulevardului Callo cu Corrientes. într-adevăr, democrația se întorsese în Argentina. Străzile erau pline de gropi, oameni fără casă erau aliniați de-a lungul bulevardului, cerşetorii apăreau din umbra statuilor de marmură ce separau imensele bulevarde ce păreau că nu se mai termină. Magazinele erau închise, maşinile aveau la geamuri anunțuri pentru potențialii jefuitori, în care se spunea că în maşină nu se afla nimic valoros, iar oamenii mergeau mâncând sandviciuri şi hamburgeri. Se părea că oamenii nu mai luau prânzul în tihnă şi nici nu se mai odihneau după aceea. Unde erau bărbații în uniforme militare, ce culegeau cadavrele la sfârşitul fiecărei

demonstrații ? Se simțea copleşitor de distanțată de acest loc care fusese odată căminul ei.

Nu mai aparținea acestui loc, la fel ca şi Poitenos, acei cetățeni ai oraşului Buenos Aires, al căror simplu nume indica faptul că imigraseră în port din locuri foarte îndepărtate. Poate că ea era diferită şi aparținea acestor locuri mai mult decât ceilalți.

Sângele ei era aici, strămoşii ei fuseseră aici din secolul al XlX-lea, mama ei se afla aici pentru eternitate, înmormântată într-una din acele cripte din marmură roz din Recoleta. Şi tatăl ei se afla aici, pentru că fotografia lui atârna pe pereții ambasadei americane, împreună cu portretele celorlalți foşti ambasadori.

Mergea din nou pe bulevardul Corrientes, trecând de vechile cafenele cu geamurile lor înalte, încadrate cu lemn, ce se deschideau spre stradă, atunci când vremea era caldă; trecu de cinemato- grafele unde rulau filme americane şi de câteva bufete expres unde se serveau gustări. îşi înfăşură mai strâns haina în jurul trupului pentru a se apăra de vânt. îi era frig, era obosită şi înspăimântată şi dorea ca Adam să fie aici, cu ea. Dar asta era altă poveste... în momentul acela, cel mai mult voia să-i vadă pe Hernando şi pe Danny, deşi încă nu ştia foarte bine dacă-i Va vedea vreodată pe vreunul dintre ei. Oricum, încerca.

Toată viața fusese acuzată că-i lipseşte simțul umorului. Se spunea că e o fată serioasă, studioasă şi împătimită, nu ca ceilalți tineri care dansau, flirtau, de îndrăgosteau de cineva şi-l părăseau.

Oamenii pretindeau că trecea prin viață cu un scop, cu pasiune şi hotărâre, era matură pentru vârsta ei, iar Danny era ultima persoană de care credeau că se va ataşa'Coriander. Pe amândoi îi avea la inimă, pe Hernando pentru mintea lui, iar pe Danny pentru sufletul lui. Şi apoi, mai era şi Adam. Poate nu era prea târziu ca fata ce nu avea simțul umorului să aibă ultimul cuvânt.

Nu era nimic mai deprimant decât un club de noapte în mijlocul zilei, la fel de mohorât ca şi plaja Punta del Este în afara sezonului. Luminile strălu- citoare din La Verdulería scoteau în evidență petele de pe covor', marginile destrămate ale perdelelor din catifea roşie, fețele de masă decolorate şi praful de pe plantele şi florile de plastic. Muzicanții erau palizi la față, iar brațele cântăreței arătau fleşcăite, fără lumina roz care să le reliefeze tinerețea sau galbenul întunecat al razelor care să facă să strălucească rochia cu strasuri.

Au fost destul de drăguți şi au lăsat-o să stea şi să aştepte înăuntru ! Piticul era la celălalt capăt al barului şi arăta mai bătrân şi mai zbârcit, cu mânecile cămăşii suflecate şi cu brațele lui fără păr aşezate pe tejghea. Era prea devreme pentru ceva cald de băut, cafea sau ceai. Aşezându-şi scaunul aşa încât să poată vedea strada, în apropierea localului, sorbi dintr-un pahar de apă minerală.

Aşteptă câteva ore, până la asfințitul soarelui, până când lumina se micşoră şi câțiva bărbați urcară pianul pe scenă. Câțiva muzicanți îşi testau diezii şi bemolii, în timp ce piticul îşi puse jacheta roşie cu nasturi de alamă şi bereta din piele neagră de lac. " Bine-ați venit la Veniuleria, senoras y caballems, cumbias, sambas si tangos încep la ora trei noaptea 37...

Se ridică de pe scaunul de la bar şi ieşi în stradă prin uşile batante. Venise. Ea îi luă tandru mâinile într-ale ei, fără nici un cuvânt, le sărută pe fiecare deasupra metalului, ținându-i-le în timp ce-l privea în ochi. Lacrimile îi țâşniră şi nu putu spune nimic.

El zâmbi din simpla plăcere de a o revedea. în ciuda efortului susținut de a părea rezervat. în câteva minute tensiunea dispăru, îşi lăsă umerii în jos şi părea că se relaxase. Era atât de evident că toți anii petrecuți departe unul de altul erau dați uitării, pentru că el începu vechiul lor joc, testându-i cunoştințele pentru acele concursuri spontane de la orele de anatomie. Arătând spre anumite locuri de pe fața şi trupul lui, o întrebă numele oaselor de dedesubt. Râzând printre lacrimi, ea le spuse în latină: " Tibia, zigomatic, temporal, humerus..." încă o mai iubea, deşi femeia-Coriander ce purta copilul mentorului lui îi provoca lui Hernando o bucurie nu la fel de mare.

— Mi-a spus despre copil, zise el când jocul lor se opri.

Ea făcuse toate eforturile pentru a nu spune nimic de Danny în cele şase-şapte minute şi acum totul dispăruse cu un sentiment mai mult de uşurare că toate îndoielile îi erau spulberate. Nu se simți deloc surprinsă...

— De ce-a plecat ?

— N-a avut de ales, Coriander, dar a vrut întotdeauna să trimită după tine.

— Ar fi trebuit să-mi spună, să-mi explice.

— Nu putea să-ți încredințeze secretul ca să înțelegi, deoarece miza era prea mare.

— Eşti atât de naiv, începu ea tristă.

El era aşa de slab şi de palid ! îi atinse obrazul.

— Tu eşti cel care nu înțelege.

El îşi întoarse fața, iar tonul vocii arăta că acum era supărat.

— De ce nu-i spui tu asta când vă vedeți ?

— Mă vei duce acolo ?

El aprobă cu un semn din cap, privind însă în altă parte.

Ea îi întoarse tandru capul, aşa încât acum era obligat s-o privească.

— Şi tu de ce n-ai luat legătura cu mine în toți aceşti ani ?

Pentru un moment, arăta din nou de douăzeci de ani, băiatul cu bandoneon care devenise războinic.

— Mai puteam să-ți cânt ?

— Dar trăiai...

— Crezi că asta e totul ?

— Sigur că da, având în vedere alternativa....

El scutură din cap.

— Aveam douăzeci de ani când mi-am pierdut mâinile şi pentru ce ?

Ea,mr îndrăzni nici măcar să respire.

— 1 Furasem ? Omorâsem pe cineva ?

Lacrimile şiroiră pe obrajii' lui istoviţi şi, deodată, se transformase în fiecare din aceia care suferiseră sau dispăiuseră din cauza Alianţei.

— Care-a fost crima pe care am comis-o ?

Ea stătea nemişcată, apoi îşi mişcă mâna undeva, în aer, între ei.

— Hernando, zise ea, cu o voce aproape spartă, a fost crima lor, nu a ta.

Şi înţelese iar toată, furia, inunvartitatea şi cruzimea celor întâmplate, doar Că acum înţelegea cât de important era pentru cei care suferiseră direct şi nu pentru cei care nu fuseseră în miezul evenimentelor.

— Şi Danny ? întrebă ea.

— Mi-a spus să vin şi să lupt...

Era o nebunie.

— Să vii şi. să lupţi ! repetă ea încet, apoi întrebă: Cu cine să lupţi ? De ce ?

— Ca să nu se mai întâmple...

— Trăieşti în alt timp, spuse ea implorându-l să înţeleagă. Ceea ce crezi tu acum nu are nici o bază reală.

El dădu din umeri. ' – Realitatea e că plecăm la Havana duminică.

Asta nu contează ?

Nimic nu conta sau totul conta, depindea de moment. De data asta, motivele i se păreau ilogice şi iraţionale, deşi Hernando credea că totuşi exista o justificare. Nu era greu de înţeles că trebuia să gândească tot aşa pentru a rămâne în viaţă. Cu soţul ei era altceva: fusese idealistul care era legat de societăţile pe acţiuni şi directorul care devenise criminal.

— Unde e el acum ?

— E la estancia părinţilor mei în Ushuaia. O parte din drum vom merge cu maşina, iar apoi vom lua avionul de la Bahia Blanca.

Nu avea nici urmă de îndoială că va merge cu el.

Trebuia să-l vadă din nou pe Danny, măcar pentru a înţelege toate lucrurile pe care nu se deranjase niciodată să i le explice.

Adam sosi la Buenos Aires sâmbătă dimineaţa, la două zile după Coriander. Taximetristul îi sugerase să stea la hotelul Alvear, ce se afla într-o piaţă cu-multe magazine, numită Galeria /Promenade,în inima lui Barrio Norte. în mod ironic, hotelul era atât de aproape de cimitirul Recoleta, încât era numai o chestiune de a traversa strada şi de a merge prin parcul îngrijit ce înconjura oraşul morţilor. Adam ar fi avut toate şansele s-o întâlnească pe Coriander dacă ar fi vizitat mormântul mamei ei azi.

În timp ce se aranja la hotel, Adam îl întrebă pe portar:

— Dacă cineva ar da întâlnire altcuiva în Buenos Aires " acolo unde era piticul ", ați avea idee unde ar putea fi acest loc ?

Expresia feței funcționarului, ce stătea în spatele biroului de mahon de la recepție, îl făcu pe Adam să creadă că'poate era mai bine să fi aşteptat să se cazeze şi " după " aceea să-l fi întrebat.

— Asta e cel mai încurcat mesaj pe care l-am primit de la cineva, spuse el râzând jenat. Dar deveni foarte serios când tăcu un semn din cap că înțelesese despre ce era vorba.

— Señor, mă voi interesa pentru dumneavoastră, zise el sunându-l pe hamalul ce aştepta deoparte să ia valiza lui Adam şi s-o ducă până în cameră. Ca un semn de evidentă politețe, recepționerul îi vorbi colegului în engleză, menținând o expresie liniştită şi un ton binevoitor. Dar băiatul de serviciu înțelese imediat.

— Vă referiți, desigur, La Verdulería, zise el. E un club de noapte bine cunoscut, la a cărei uşă stă un pitic. Se află pe bulevardul Corrientes.

Se întoarse către portar şi adăugă ceva în spaniolă, la care acesta răspunse prin a zâmbi şi a scutura din cap.

— Bineînțeles, La Verdulería, e foarte bine cunoscut, repetă el. Dar ştiți, Señor, dacă mergeți acolo să dansați tango sau samba, trebuie să aşteptați până la ora trei noaptea. Numai atunci începe dansul.

Adam îi mulțumi amintindu-şi cum îi descrisese Coriander noaptea petrecută cu Hernando:

dansaseră până la cinci dimineața, când începuse să-şi facă griji pentru Danny. Atunci plecaseră din club şi stătuseră pe bulevard până când apăruse acea maşină care-l luase pe Hernando... îl urmă pe băiatul de serviciu prin holul puternic-luminat la lift, ce era de fapt o cuşcă demodată restaurată. Apoi decise să meargă direct spre La Verduleria. încă nu era prânzul, deci cu douăsprezece ore prea devreme pentru a dansa şi, probabil, cu o zi mai târziu pentru a o găsi pe Coriander.

În timp ce taxiul mergea prin Buenos Aires, îndreptându-se spre La Verduleria, Adam privea pe geam, fascinat de tot ce vedea. Oraşul era magnific, aşa cum îl descrisese Coriander, cu bulevarde largi, coline cu iarbă îngrijită, pe care se aflau bănci ce separau cele două părți. Clădirile aliniate de-a lungul acelor bulevarde erau fie în stilul vechi european, fie zgârie-nori moderni, din sticlă şi crom. în nişte curți circulare, pavate, se aflau statui ornamentale ale personajelor din Grecia şi Roma antică, în care de triumf sau sculpturi în marmură ale eroilor şi eliberatorilor argentinieni. Aceste alei duceau spre câteva clădiri cu birouri şi apartamente. De-a lungul bulevardului, Adam observă biserici şi piețe în aer liber.autobuze roşii Mercedes, standuri mici de sticlă numite " chioşcuri ", toate luminate de neon.

Întrebă şoferul ce erau acelea şi află că, deşi mi erau mai mari decât o debara de mărime medie, erau deschise douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şi vindeau de toate, de la ţigări şi săpun, până la bilete de loterie. Era.ceva straniu şi în acelaşi timp familiar în oraşul acesta, deşi nu mai fusese niciodată aici. îl şoca faptul că recunoştea multe lucruri şi toate datorită ei şi a tot ce-i spusese despre viaţa ei în acest oraş; mai mult datorită faptului că se afla adânc în inima şi mintea lui...

Ştia unde se află de îndată ce şoferul întoarse pe bulevardul Corrientes. Din nou era exact aşa cum îi descrisese ea: strada care nu doarme, cu toate cinematografele şi mulţimea, circulaţia, restaurantele şi cublurile de noapte, lumini strălucitoare pe stradă chiar în plină zi şi muzica venind dinăuntru. Taxiul trase în faţă La Verduleria şi opri.

Adam tremura involuntar în timp ce plăti şoferului şi coborî. Ceea ce l-a izbit atunci a fost faptul că oricine, având paisprezece ani sau mai mult-, în Buenos Aires, fie fusese " născut în timpul ", fie "trecuse prin ", fie " suferise de pe urma " Alianţei.

Când intră şi-l zări pe pitic, stând la capătul celălalt al barului, văzu oarecum o legătură între atunci şi acum; cineva care cu atât de mult timp în urmă " fusese martorul unui incident ce provocase o serie de evenimente care schimbaseră atât de multe vieţi...

Adam adusese o fotografie de-a lui Coriander pentru a o arăta oamenilor atunci când îi va întreba de ea. Piticul îşi amintea că o văzuse chiar ieri şi arătă locul exact unde stătuse. Cum ar fi putut uita, stătuse acolo ore întregi, aşteptând pe cineva.

Înainte de a o invita înăuntru, umblase de-a lungul şi de-a latul bulevardului Corrientes, în jurul blo- cului, întorcându-se pentru a sta apoi-în faţa clubului. Nimeni.din La Verduleria nu-i putea spune mai multe pentru că nu vorbise, se pare, cu altcineva decât cu cel de la bar, cerându-i sticle de apă minerală. Când, într-un târziu, sosise prietenul el, ieşise în grabă, aproape să-şi uite haina; Proprietarul clubului era îngrijorat. îl aborda pe Adam spunându-i că spera să nu aibă de-a face cu politia, întrucât n-o mai văzuse niciodată pe această femeie.

Nu ştia nimic despre ea, fusese doar drăguţ când îi permisese să aştepte înăuntru. Adam îl asigură că nu avea nici o legătură cu politia, ci era mai degrabă ceva personal. Bărbatul dădu uşurat din cap şi zâmbi, mormăind ceva despre " son cosaş del corazon "38. Adam nu putea spune că-l amuza să fie luat drept îndrăgostitul seducător sau soţul gelos.

Continuă să pună întrebări: dacă putea cineva să descrie bărbatul sau maşina, dacă auzise cineva vreun amănunt în legătură cu locul unde urmau să plece. Nimeni nu auzise nimic. Piticul se îndreptă spre Sadam numai când acesta era gata să plece. Mai era ceva ce nu fusese menţionat, poate că nu observaseră,

ceva emoționant. Când femeia fugise în stradă pentru a-şi întâmpina prietenul, îi sărutase mâinile. Adam trebuie să fi arătat şocat, pentru că piticul se grăbi să-i explice că de fapt nu-i sărutase mâinile;, ci încheieturile mâinilor. Vedeți, bărbatul nu avea mâini, ci numai cârlige de metal.

Când Adam venise pentru prima oară în Buenos Aires nu avea intenția de a-i spune lui Palmer Wyatt că se afla acolo. După ce plecă din La Varduleria, se răzgândi.

Când se întoarse la hotel, se opri la recepție să vadă dacă avea vreun mesaj – ca şi cum l-ar fi sunat cineva – apoi luă liftul spre camera lui. Ajuns înăun- tru, se aşeză pe pat şi telefona fostului ambasador.

După ce telefonul sună de două ori, Wyatt răspunse.

Lui Adam îi trebuiră numai câteva minute pentru a-l pune la curent şi a-i explica ce anume tăcea acolo.

Palmer ascultă fără să-l întrerupă sau să-l întrebe ceva la care Adam nu putea răspunde – cel puțin nu.încă.

— Ce ştiți despre acest bărbat pe care l-a întâlnit la club ? întrebă Adam.

— Este bărbatul de care v-am vorbit. Numele lui este Hernando Sykes- şi am un dosar despre el de când a fost arestat,'cu mulți ani în urmă.

Adam îşi ținu respirația,sperând să aibă acces la acel dosar, dat fiind faptul că avea legătură cu acea înregistrare de la casa lui Danny, lucruri evident legate de Coriander. Palmer îi spuse că va verifica şi-i va suna. Telefonul sună după zece minute.

— Familia lui are o fermă de oi în Ushuaia, zise Wyatt, din asta deduc că sunt oameni destul de decenți şi muncitori.

— Cum pot ajunge acolo ?

— De unde ştii că s-au dus acolo ?

— Nu ştiu, dar e mai bine să discut cu familia acelui bărbat decât să hoinăresc aiurea prin Buenos Aires.

Adam era pe deplin pregătit pentru cearta ce avea să urmeze. Wyatt avea toate motivele logice să-l însoțească la Ushuaia. Până la urmă, Adam reuşi să-l convingă că era mai bine pentru toată lumea dacă aşteaptă acasă. Miza era prea mare pentru a aduce în discuție vechile neînțelegeri, iar Wyati provoca amintiri ale unei perioade dureroase din viețile acestor oameni.

Deşi în zilele lucrătoare existau două zboruri pe zi din Buenos Aires până la Ushuaia, la sfârşitul săptămânii era numai un zbor. Cursa de sâmbătă plecase deja. Adam rezervă un loc pentru duminică dimineața, urmând să ajungă la Ushuaia în şase ore sau pe la ora cinci după-amiază. ii promise lui Wyatt că-i va telefona de îndată ce va şti ceva. Atunci vor decide dacă să vină sau nu. Dacă se întâmpla ceva şi Adam nu putea să telefoneze, Wyatt ştia cel puțin unde era.

Capitolul 23 Zborul 737 al Companiei Aerolíneas Argentinas tăcu un salt deasupra Canalului Beagle, ale cărui ape agitate spălau colinele risipite în micile

insule. Avionul se clătina nesigur dintr-o parte în alta în drumul spre vârfurile ascuțite ale. munților ce împrejmuiau cărarea îngustă a spațiului aerian. Zburând deasupra apelor mai calme ale golfului Ushuaia, avionul se apropie, în sfârşit., de cel mai scurt şi periculos aeroport din lume. înaintând pe pistă, piloții puseră pe loc frânele, iar avionul scârțâi până se opri.

În aeroport, lângă zona destinată bagajelor, ' Coriander stătea şi aştepta. Interiorul clădirii era acoperit cu afişe ce avertizau asupra holerei, desene cu fructe şi legume ce fierbeau în vase cu apă. Alte afişe avertizau asupra a ceea ce se numea " meiia roja " 39, boala mortală ce atacă marea şi peştii în timpul anumitor luni ale anului. Pe perete, deasupra birourilor companiilor Lade, Austral şi Aerolíneas Argentinas se afla fotografii mărite ale oilor ce păşteau pe dealuri cu vegetație abundentă şi ale bărcilor cu carénele din lemn legate de docurile încă în construcții.

Îşi strânse haina în jurul trupului pentru a se apăra de vântul aspru ce bătea pe sub peticele de placaj ce acopereau găurile din pereți.

De la o fereastră a avionului, Adam putea vedea întinderi de pământ arid, mile de zăpadă neatinsă pe care erau răspândite case cu acoperişuri roşii şi mici şantiere de construcții, clădiri cu schele şi maşini ruginite, macarale pe jumătate îngropate în zăpadă. Pe partea cealaltă a avionului putea să vadă o structură de tablă ondulată, cu un acoperiş circular, ce semăna cu un post de comandă într-o baracă militară. Avionul mai lăsă în urmă şi alte construcții noi de tipul barăcilor. în timp ce avionul se opri pe pistă în fața unui grup de scări, Adam observă un avion Cessna cu două motoare. Pe scările ce duceau la uşa avionului stătea un bărbat fără mâini.

În interiorul aeroportului se mai aflau numai câțiva oameni care se învârteau în jurul unui "kiosco "40- ce vindea parfumuri şi farduri mai ieftine.

Hernando telefonase deja la " estancia " pentru a vorbi cu Danny, care-l asigurase cari va aştepta la sosire.

Coriander sperase numai pe jumătate ca el să fie acolo când merseră spre terminal. Acum, ochii ei erau ațintiți asupra fiecărei ieşiri din cameră, de teamă ca nu cumva să nu-l zărească. Nu mai fusese aşa îngrozită niciodată, deşi era mai puțin vorba de teama de a-l vedea decât de necesitatea luării unei decizii pe care o va regreta, poate mai târziu.

— Coriander," querida "!

Ea tresări la auzul vocii lui şi se întoarse. Arăta oarecum diferit sau poate că ea era aceea care-l vedea altfel. Părul îi era mai lung şi aveo o barbă neglijentă, ochii îi luceau intens şi purta aceiaşi pantaloni şi pulovărul pe gât din ziua în care o părăsise.

Îi era imposibil să spună ceva, şocul revederii lui era covârşitor; avea sentimentul de uşurare că, în cele din urmă, ştia sigur că nu murise, că o

părăsise fără măcar a-i da un motiv sau tara a discuta înainte ca să dispară pur şi simplu. Tremurând, îl privea fix, dându-şi seama de bătăile ritmice ale inimii.

El nu ezita, dar se purta de parcă ar fi aşteptat-o de săptămâni întregi-, ca şi cum ea ar fi fost aceea care plecase fără nici un cuvânt. O luă în brațe şi-şi apăsă buzele pe urechea ei.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că eşti aici...

Cuvintele iui îi sunau oarecum familiar, aceeaşi expresie bizară de gratitudine pe care o folosise odată, atunci când îi spusese că aşteaptă un copil de la el.

Ea deveni involuntar rigidă.

— Poate n-ar fi trebuit să vii," querida "...

" Te înşeli ", strigă ea în gând, prea copleşită pentru a vorbi, "poate n-ar fi trebuit să pleci "...

— Poate că sunt egoist să te vreau lângă mine...

Poate ar fi mai bine dacă am lăsa totul baltă... vreau numai ceea ce e bine pentru tine...

Mai inventa încă scuze, justificându-şi vag acțiunile, aşa cum o făcuse întotdeauna, pentru binele cuiva sau a ceva, niciodată pentru el, totdeauna, sub masca lipsei de egoism şi a altruis- mului. Dar, de data asta, nu era suficient. Toată durerea şi părerea de rău se revărsară în ea pentru a se manifesta într-o mânie sinceră. Sări la el, bătându-l cu pumnnii peste piept şi fată, strigă, iar lacrimile îi curgeau pe obraz.

— Cum ai putut face asta ? Cum m-ai putut expune unei asemenea situații ?

Dacă era surprins de ieşirea ei violentă, n-o arăta. îi luă numai mâinile şi 1 le Unu strâns, în timp ce vorbi pentru a o linişti:

— Am încercat să te protejez, nu înțelegi ? Nu am vrut să te implic în nimic.

Ea inspiră adânc pentru a se calma, iar el dădu drumul mâinilor, făcând un pas înapoi.

— Mi-ai promis, Danny, plânse ea, ai jurat că nu te vei mai implica în nimic de genul acesta...

Instinctele liii atinseră punctul culminant, acest lucru era evident în felul în care-i observa reacția, luptându-se pentru a găsi cuvintele potrivite să o calmeze.

— Te-am iubit prea mult ca să te las să pleci...

— M-ai mințit...

— Singura mea crimă e că te-am dorit atât de mult...

— Ai făcut ca viața noastră împreună să fie lipsită de sens...

El se întoarse la începutul poveştii lor de dragoste.

— Nu pot supraviețui fără tine...

Într-un fel, era depăşită de situaţie, era mai mult un observator decât un participant. Se simţea oarecum la periferia unei scene emoţionale ce trebuia jucată până la sfârşit. în timp ce-l asculta, îşi simţea lacrimile ţâşnind din ochi, mâinile tremurând şi genunchii înmuindu-se.

— Cum ai crezut că aş putea eu supravieţui fără tine ? întrebă el.

Maxilarul i se încleşta luptându-se pentru a-şi reţine lacrimile.

— Cum pot să mai am încredere în tine ?

— Acesta e un nou început.

— Nu, e doar un alt sfârşit.

— Acesta e începutul veşniciei, draga mea, cu copilul nostru...

Dar ea nu-i asculta promisiunile.

— L-ai ucis pe Matthew Johnson, îl acuză ea, înghiţindu-şi lacrimile, şi m-ai minţit despre Hernando. Ştiai că avionul va exploda după ce vei coborî în Houston...

— Toţi oamenii aceia au fost un dezastru tragic al revoluţiei.

Mânia o sufoca din nou.

— Care revoluţie ?

El deveni rigid.

— Revoluţia din toată lumea.

— Despre ce tot vorbeşti ? ţipă ea, aproape gata să-l lovească din nou. E curată nebunie...

El vorbi încet, ochii lui arzând în ochii ei.

— Nu înţelegi. "querida", asta e viaţa mea, de asta sunt legat, am încercat să-ţi explic asta cu ani în urmă.

Ea îl privea simţind pentru prima oară un enorm val de milă pentru ceea ce devenise.

— Singura mea greşeală a fost că mi-am imaginat faptul că aş putea sacrifica singura persoană din lume pe care o iubeam.

El făcu o pauză.

— Tu m-ai învăţat asta cu mult timp în urmă, în Cordoba, nu-ţi aminteşti ?

Ea vorbi rar ca pentru un copil.

— Danny, e vorba de crimă. Acei oameni erau nişte fiinţe umane...

Dar el vorbea de cauza lui.

— Cum să te conving că ameninţarea există din nou ? Poate că nu mai sunt uniforme, fanfare militare sau mari întruniri politice; poate că nu se mai fac aluzii la " pământul natal, Alianţe sau nazişti", dar nu s-a schimbat nimic. Apare undeva cu o faţă perfect capabilă în timpul campaniilor politice din lumea întreagă. Este noua faţă a fascismului...

Era îngrozitor, pentru că în ceea ce spunea era o fărâmă de adevăr; era şi mai terifiant deoarece era capabil să-l folosească pentru a justifica tot ce făcuse.

— Ai furat banii oamenilor nevinovaţi.

— Niciodată însă pentru mine..

Aproape că nu mai putea respira.

— Când se va sfârşi ? şopti ea.

El îşi ridică mâna în aer, – Când voi fi cu tine, când vom fi împreună, am nevoie de tine, vino cu mine...

Era un ucigaş, un hoț. Fusese singurul ei iubit <, soțul şi tatăl copilului ei încă nenăscut.

El se apropie, îi luă mâinile într-ale lui pentru a încerca să-i explice din nou, ca şi cum ar fi putut înțelege, aşa încât să-l urmeze oriunde pentru a trăi fericiți până la adânci bătrânețe.

— Asta nu scuză ce-ai făcut şi nu justifică nimic.

Chiar nu vezi că eşti la fel de rău ca şi " ei " când faci astfel de lucruri ?

Lacrimile şiroiau pe obrajii ei.

— Te iubesc, spuse ea, cu vocea frântă, te-am iubit întotdeauna, dar nu pot accepta să fiu o parte din toată încurcătura asta...

— Porți copilul meu.

— Ce ți-ai imaginat când m-ai părăsit ?

Deodată o învălui un calm neaşteptat.

— N-am avut niciodată intenția să te părăsesc pentru totdeauna.

Vocea ei era tristă.

— Problema e că niciodată n-ai vrut ca ceva să dureze toată viața.

— Nu e adevărat, protestă el, dar vocea îi suna mai puțin sigură.

Ar fi putut aduce ca argumente pentru intenția lui de a o părăsi pentru totdeauna accidentul de avion, banca şi un milion de alte scuze şi dolari, in schimb îi permise s-o ia de braț şi s-o conducă afară.

El încă mai explica.

— Ei au omorât mii de oameni, zise el, lacrimile umplându-i ochii, i-au luat, pe cei mai buni şi mai inteligenți, pentru că aceia aveau puterea de a se opune...

Chiar dacă voise să răspundă, nu mai avu ocazia, pentru că Hernando se îndreptă spre ei şi întrebă în spaniolă dacă va veni şi ea. Vântul se întețise, iar pilotul devenise nervos. Făcând un semn cu mâna, Danny o imploră:

— Vino cu mine...

"Sufăr ", se gândi ea," sunt văduva confuză care jeleşte soțul viu, pătruns'de pmpria mea nebunie".

Amândoi văzură neîncrederea din ochii ei, părerea de rău şi mila în timp ce se uita de la unul la altul.

Danny se apropie cu un pas, pledându-şi cauza:

— Orice aş fi făcut sau oricum te-aş fi rănit, te-am iubit întotdeauna, tu eşti iubirea vieții mele...

Deodată îşi dădu seama şi se miră cum de nu realizase până atunci. Dădu din cap cu convingere:

— Nu, Danny, eu nu am fost niciodată iubirea vieții tale...

Totul era atât de clar.

— Alicia a fost. Alicia n-a încetat niciodată să fie iubirea vieții tale...

El arăta palid şi nu putu decât să-i şoptească numele, nici măcar nu negă. Dar nu mai avea nici o importanță de vreme ce depăşea orice furie sau jignire, fiecare având propria agonie şi sentimentul de culpă pentru faptul că supreviețuiseră " războiului murdar", în vreme ce alții muriseră. De fapt, totul era în favoarea.lui. Pasiunea glacială pe care o ducea cu ea la spital când trata alte victime dispăruse. Odată putea fi capabilă de a se dedica şi de a fi distantă în acelaşi timp. Acum tremura în mijlocul lor, îndreptându-se către avionul cel mic. Totul îi era favorabil. Sau, cel puțin, aproape totul...

Adam alergă spre ea într-un fel de mişcare cu încetinitorul, vântul suflându-i părul şi fluturându-i jacheta. Nu se afla la o depărtare mai mare de doi metri şi striga împotriva vântului:

— Coriander, aşteaptă...

Ea simți un val de panică şi uşurare în acelaşi timp. i – Ce cauți aici ? strigă ea.

Dar el vorbea numai cu Danny. – Dă-i drumul.

Ca răspuns Danny o strânse şi mai tare.

Adam se apropie.

— Adam, începu ea, nu...

— Ea vine cu mine, zise Danny cu o voce hotărâtă.

— într-adevăr, Coriander ? După tot ce ai aflat şi după tot ce-a făcut, tot mai pleci cu el ?

El se mai apropie cu un pas.

— E soția mea...

— Atunci de ce nu faci primul lucru rezonabil din viața ta şi n-o laşi în pace ?

— Nu e treaba ta.

— Adam, te rog să pleci, voi rezolva eu problema asta...

Ochii ei se umnplură cu lacrimi.

— Cum naiba ai să rezolvi ? De câte ori te-a părăsit., de câte ori te-a mințit ?

Hernando se apropie şi, spre surprinderea tuturor, Coriander se întoarse şi țipă:

— Nu te băga...

— Vântul se întețeşte, spuse el disperat. în câteva minute, Milos nu va mai putea decola.

Adam continuă disperat:

— Spune-i să-ți povestească despre cadavrul acela din bazin, spune-i să-ți povestească cum au împuşcat un om nevinovat şi i-au împins camionul într-o prăpastie pentru că aveau nevoie de un cadavru..'.

Dar Danny negă repede:

— Nu l-am împuşcat eu.. Nici măcar nu eram acolo...

— Spune-i lui Coriander cine l-a împuşcat, de ce nu-i explici că ştiai totul, de ce nu-i spui unde erai când s-a întâmplat ?

Distanța dintre cei doi bărbați se micşoră.

— Pleacă de aici, țipă Danny, îi pui în pericol viața pentru că pierdem timpul.

— Adam, te rog, imploră Coriander, lasă-mă să plec şi-ți promit că mă voi întoarce...

Adam mai făcu un pas înainte:

— Nu te va lăsa să pleci niciodată şi te va omorî dacă vei vrea să pleci.

— Porți copilul nostru.

— Până acum nu i-a păsat de asta...

— Acesta e noul nostru început," querida ".

Atunci Milos ieşi din avion, cu mâinile în buzu- narele hanoracului cu margini îmblănite.

— Trebuie să plecăm, vântul...

— Nu mai putem pierde timpul, Danny, îi reaminti Hernando, banii sunt deja acolo.

Ridicându-şi mâna în aer, Danny întrebă cu infinită tristețe:

— Vii cu mine ?

Ea nu răspunse nimic, ci-i luă fața în mâini şi-l sărută puternic pe buze. Apoi păşi înapoi, ochii umplându-i-se de lacrimi, în timp ce dădea din cap dintr-o parte în alta.

— Nu pot merge cu tine...

În minte înşiră toate motivele, de la Alicia la Matthew Johnson, de la Jorge la Stampa.

Nu mai era timp. Vântul uscă lacrimile ce-i brăzdaseră fața când se întoarse să spună din vârful buzelor " Te iubesc ". Pentru că îl iubea şi-l va iubi întotdeauna. îl privi în timp ce-l urma pe Hernando spre avion, observându-i privirea, licărirea de regret, în timp ce dădea instrucțiuni pilotului:

— Milos.porneşte motorul...

Adam o cuprinse, ținând-o atât de strâns, încât abia putea respira, protejându-o de vânt şi de lume.

Dar ultimul lucru de care-i păsa ei era să respire, să simtă, să vadă ceva; voia doar să-l vadă pe Danny plecând pentru ultima oară.

Zgomotul motorului înghiți orice alte cuvinte rostite de Adam...dragoste...pentru totdeuna... Vântul îi izbea fața şi-i seca lacrimile.

înălțându-se în norii albi neregulați, deasupra vârfurilor de munte acope- rite cu zăpadă, avionul înfruntă cerul, înălțându-se din ce în ce mai mult spre soarele strălucitor ce-i reflecta aripile de argint.

Detunătura rupse tăcerea, scuturând chiar şi pământul pe care stăteau. Deasupra în aer, apărură licăriri de foc sub forma unor serii de explozii ce reverberau în jurul lor. Bucăți din avion căzură pe

413 pământ, sesizabile numai după urma de fum negru şi câte o rafală răzleață de foc. Greutatea deformată ce ardea se prăbuşi într-o crăpătură a unui vechi ghețar.

Coriander stătea pur şi simplu cu gura puțin deschisă, buzele uscate şi ochii ațintiți la oroarea bănuită din depărtare. Câteva secunde fu şocată, apoi un țipăt strangulat îi scăpă de pe buze şi se întoarse pentru a-şi îngropa fața la pieptul lui Adam.

— Ține-mă, plânse ea, ține-mă doar.

— Nu te voi lăsa să pleci niciodată, Coriander, promise el, eşti a mea pentru veşnicie...

Odată, cu mult timp în urmă, în hotelul Tropezon din Tigre Delta, auzise aceleaşi cuvinte.

Însă acum i se părură adevărate.

SFÂRŞIT N.T.:

1. Junta = Alianța secretă 2. 'Te iubesc" (spaniolă) 3. "Adio" (spaniolă) 4."Iubirea mea" (spaniolă) 5. "Conducător, căpetenie" (spaniolă ') 6. Locuitor din Pampas (Argentina, Uruguay) 7. Venetic, străin (despre ahglo-americani) 8. Aşa e viața 9. Dugheană, prăvălie 10. Instrument muzical 11. Fascistă 12. Vezi 7 13. Ceai de ierburi mate 14. Recipient 15. Bună ziua 16. Draga mea, ce dezastru !

17. Da, dragă !

18. Te rog, dragă, n-a mai rămas nimic.

19. Coriandru = iarba pucioasă 20. Mulți bani 21. Fermă, moşie 22. Mult timp 23. Omule 24. Case mizere 25. Fete 26. Prietene 27. Cine ştie, omule ? Cine ştie ?

28. Bețivi 29. Nopțile mele fără tine 30. Iubirea mea 31. Cu noroc 32. Norocul 33. Afemeiat 34. Pentru a schimba idei ' 35. Bună !

36. Monezi 37. Doamnelor şi domnilor ! Dansurile şi tangourile 38. Lucruri de suflet 39. Boala roşie 40. Chioşc Comanda nr. 409 Imprimeria „Ardealul" Clu, ??

??

5 5 5 5 7 6 7 6 9 8 9 8 ll

ll

15

15

19

65
69 68'
68'
70
70
73 74 74
76
76
79
79
80
80
82
82
85
85
86
86 8S 8S
90
90
92
92
94
94
96
96
99
100
100
102
102
104
104
106
106
108
108
110
110
115
116

281
281
283
283
285
285
287
287
290
295
295
297
299
299
301
301
303
303
305
305
307
307
309
309
311
311
313
313
315
315
316 "17
"17
318
318
320
320
322
322
325
325
326